LINDA LAEL MILLER

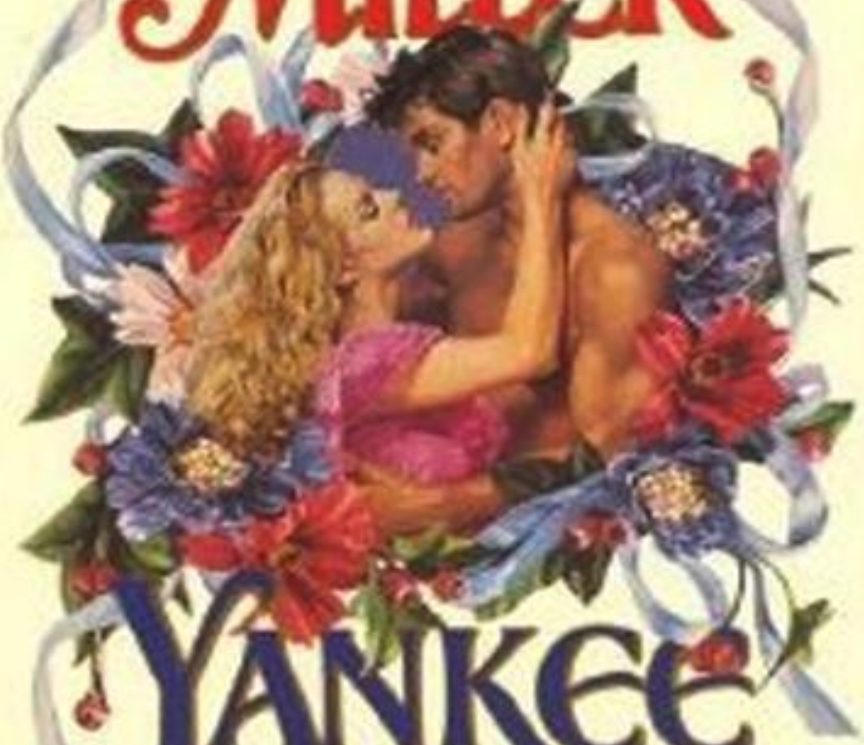

YANKEE WIFE

LINDA LAEL MILLER (Quade-1)
VRĂJITĂ DE OCHII TAI

Titlul original: Yankee Wife

Capitolul 1

San Francisco

O acută senzaţie de foame o chinuia pe Lydia McQuire care ştia că beneficiul concertului de pian din această noapte i-ar fi ajuns poale pentru o cameră în pensiunea doamnei Kiligoram sau pentru un prânz, dar în niciun caz pentru amândouă. Studie afişul lipit pe peretele restaurantului, cu ochii obosiţi din cauza fumului de ţigară.

"Se caută o soţie pentru un bărbat serios, nebăutor, cu situaţie materială bună. Relaţii la domnul Devon Quade, Feclera1 Hotel, camera 4."

Lydia suspină. Federal Hotel se afla doar la câteva blocuri mai încolo şi totuşi parcă în altă lume, pentru că acolo oaspeţii dormeau pe cearceafuri albe şi apretate, îşi serveau ceaiul cu cât lapte şi zahăr doreau şi mâncarea nu trebuia căutată de mucegai şi gândaci. Dacă l-ar căuta pe acest Devon Quade, în mod sigur că ar servit-o în timpul discuţiei cu ceva, de pildă cu sandwitch-uri şi cafea. Pentru Lydia asta ar fi însemnat un adevărat ospăţ, dat fiind faptul că ultima masă o luase în urmă cu două zile când primise de la un chelner două ouă fierte.

Se întoarse hotărâtă şi o apucă în direcţia hotelului. Era dis de dimineaţă, strada era populată doar de câteva trăsuri şi căruţe. Pentru un moment Lydiei îi trecu prin cap gândul că domnul Quade s-ar putea să mai doarmă, dar nu se lăsă oprită de acest gând şi merse mai departe. Poate că îl va impresiona atât de mult faptul că vine atât de devreme, încât va trece cu vederea rochia ei urâtă, părul blond ciufulit şi nu va simţi nici mirosul vag de ţigări ce-i intrase în haine şi în

piele.

Când ajunse la hotel, împături biletul cu adresa domnului Quade şi-l băgă în buzunar lângă cele două monede prăpădite pe care le primise pentru concertul de la Saloon. Pentru un moment se gândi la viaţa pe care ar duce-o ca soţie a străinului, dar renunţă destul de repede la această idee. Cu timpul se va găsi şi pentru ca un post de guvernantă, pentru a-şi aduna ceva bani, destui pentru a închiria o cămăruţă într-o pensiune, care să aibă şi pian. Atunci ar putea da lecţii de pian şi şi-ar asigura o existenţă normală.

Portarul hotelului, care arăta ca un ofiţer în uniforma sa cu epoleţi aurii şi nasturi de aramă strălucitori, o privi curios pe sub cozorocul şepcii. Privirea lui trădând un ciudat amestec de admiraţie şi desconsiderare trecu peste părul ei des şi blond ca mierea, observă chipul drăgălaş şi studie silueta bine proporţională care se ghicea prin rochia modestă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnişoară? Se interesă el cu o politeţe exagerată, care o răni pe Lydia. Era limpede că o lua drept damă de companie în căutare de clientelă. Ar fi vrut să fugă, dar foamea o slăbise într-atât, încât pur şi simplu nu mai avu putere nici măcar să-i întoarcă spatele şi să plece. Scoase biletul şi i-l arătă.

— Aş dori să-l văd pe domnul Devon Quade, spuse calmă, adunându-şi ultimele rămăşiţe de mândrie.

Portarul o studie încă o dată, apoi zâmbi. Nu era un gest prietenos, dar oricum, îi făcu semn cu mâna să intre.

Lydia păşi într-un foaier decorat cu palmieri şi covoare orientale, şi pentru un moment o cuprinse o asemenea disperare, încât trebui să închidă ochii, pentru a-şi reţine lacrimile.

Apoi clipi, se uită încă o dată peste biletul din mână şi se îndreptă hotărâtă spre scări. Camera căutată se dovedi uşor

de găsit.

Nu mai avea decât să ciocăne la uşă.

Lydia îşi muşcă buza. Era obosită, flămândă şi murdară, iar ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea, era un bărbat – deci de ce venise? Oricât de mult se străduia nu-şi putea explica forţa cu care era atrasă de acest loc. Pentru că era ceva mai mult decât simpla speranţă de a primi sandwişuri şi cafea.

Cu inima bătând puternic ridică mâna şi bătu încet la uşă. În acelaşi timp o cuprinse o groază copleşitoare şi privi iute împrejur, de parcă ar fi vrut; a fugă. Dar picioarele nu vroiau să-şi facă datoria. Rămase stană de piatră în faţa uşii străinului.

Din cameră se auzeau zgomote înăbuşite şi din nou Lydia luptă în zadar cu amorţeala ce o cuprinsese. Stătea acolo de parcă prinsese rădăcini şi aştepta speriată desfăşurarea evenimentelor.

Şi atunci uşa se deschise, iar el apăru în faţa ei, masiv şi bine proporţionat, cu părul blond, uşor ciufulit. Ochii săi de un albastru închis se îngustară şi fruntea i se încreţi.

— Da?

Lydia îi înmână tremurând biletul. Era evident, că acest bărbat avea o situaţie materială bună, aşa cum menţionase în anunţ, şi părea să fie lucid, pentru o oră atât de matinală. În privinţa "*seriozităţii*" sale, Lydia avea unele îndoieli. Asemenea bărbaţi bine ca domnul Quade se dovedeau adesea nişte fustangii.

Dându-şi seama că se holba la el, se sili să spună ceva.

— Domnul Quade? Numele meu este Lydia McQuire, şi am venii pentru… oferta dumneavoastră. Era clar că nu o va servi cu nimic, aşa somnoros şi în halat de casă, cum stătea în faţa ei, dar Lydia credea că-i datorează o explicaţie, pentru faptul că l-a trezit din somn.

Ochii săi albaştri o studiau, chiar dacă nu cu aceeaşi superioritate pe care Lydia o simţise la portar.

— Vă rog intraţi, domnişoară McQuire, spuse el şi făcu un pas înapoi.

Lydia înghiţi în sec. Nu prevăzuse o desfăşurare de evenimente atât de penibilă. Îşi strânse degetele până la durere.

— Nu cred că…

Un zâmbet neaşteptat îşi făcu apariţia pe chipul lui, ca o rază de soare de dimineaţă pe deasupra unui lac liniştit.

— Bineînţeles, spuse el. Trăiesc de atâta timp printre tăietorii de lemne, încât am uitat bunele maniere. Daţi-mi cinci minute şi ne întâlnim jos în sala de mese. Putem discuta la micul dejun.

La auzul acestor vorbe stomacul Lydiei mârâi puternic, iar ea nu putu decât să spere că domnul Quade nu-l auzise. Dădu din cap afirmativ şi rămase pe coridor mult timp după ce el închise uşa. Într-un târziu îşi alungă îndoielile şi porni spre scară, încântată de perspectiva de a mânca ceva.

Sala de mese tocmai fusese deschisă iar când Lydia îi spuse chelnerului că va lua micul dejun cu domnul Devon Quade de la camera 4, fu imediat condusă la una dintre mese. Pe masă apăru o cană mare de argint cu cafea fierbinte şi un platou cu cornuri calde.

Ochii Lydiei se măriră, când văzu ceaşca de porţelan umplută cu lichidul maro aburind.

— Poftiţi, domnişoară, spuse chelnerul prietenos.

Lydia întinse mâna tremurândă după zahăr şi frişcă, se servi şi-şi savură cafeaua fierbinte. După alte două înghiţituri însetate – Dumnezeule, ce cafea bună!

— Încercă şi cornurile.

Gura îi era plină de mâncare, când îşi făcu apariţia în restaurant Devon Quade, arătând atât de bine încât Lydia

aproape că se înecă cu cornul. Mestecă grăbită, înghiţi repede şi roşi când domnul Quade ajunse la masă, pentru că ştia că nu reuşise să-şi mascheze foamea. Era aproape sigur că o văzuse cum a înghiţit o jumătate de corn dintr-o dată, fapt ce părea să-l amuze teribil.

Chelnerul aduse meniul şi schimbă cafetiera.

Lydia se bucură că mâncase din cornuri, pentru că acum stomacul ei se potolise, şi putea să-l observe liniştită pe domnul Quade în timp ce acesta consulta lista de bucate.

O surprinse ridicându-şi brusc privirea către ca şi spunând:

— Sunteţi o femeie foarte frumoasă. Nu pot să vă ascund faptul că mă întreb cum de nu v-aţi găsit încă un soţ, aşa ca toată lumea?

Lydia roşi.

— Războiul n-a lăsat prea mulţi bărbaţi apţi pentru însurătoare. Cei care au supravieţuit sunt răniţi, ori în interior ori în exterior sau sunt deja căsătoriţi.

Domnul Quade păru ruşinat.

— Bineînţeles. Vă rog să mă scuzaţi. Făcu semn unui chelner care se apropie repede, fapt care o umplu pe Lydia de invidie şi o făcu să se întrebe cum s-ar simţi în pielea unui personaj atât de important ca partenerul ei de masă. Acesta comandă pentru amândoi, iar când rămaseră din nou singuri o examină pe Lydia, privind-o gânditor şi încruntat.

— Povestiţi-mi ceva despre dumneavoastră, îi spuse el.

Încăpăţinarea ei înnăscută aproape că ar fi împins-o să răspundă că e dreptul ei de a întreba prima. Dar nedorind să-şi pună în pericol micul dejun, nu putea risca aşa ceva.

— Am douăzeci şi cinci de ani, începu ca şi-şi îndreptă umerii înguşti. Provin din Fall River, Massachusetts. Tatăl meu a fost medic, iar mama a murii când eu eram mică. Am beneficiat de o educaţie bună, de cultură, ştiu să gătesc şi să

fac curat, deşi recunosc că-mi place mai mult să citesc sau să mă plimb. Când a început războiul, tatăl meu s-a dus ca voluntar – bineînţeles de partea Uniunii.

— Bineînţeles, o aprobă şi domnul Quade cu seriozitate, deşi un zâmbet îi străbătu trăsăturile.

Cu un gest nervos, Lydia îşi netezi fusta şifonată.

— Tata era pileat doar de o săptămână, când a venit o telegramă din Washington, în care-mi cerea ajutorul. Bineînţeles că i-am ascultat chemarea şi am lucrat ca soră medicală cot la cot cu tatăl meu şi cu ceilalţi chirurgi. Lydia făcu o pauză scurtă şi se gândi la lucrurile îngrozitoare pe care le văzuse în război. O vreme am mers din luptă în luptă până într-o zi, undeva în Virginia, când tata a făcut un atac de inimă şi a murit. După aceea cu…

Se întrerupse din nou pentru a putea respira adânc. Am rămas la grupele sanitare, pentru că n-am avut niciun motiv să mă îi torc acasă.

Domnul Quade rămase tăcui un timp privind-o pe Lydia adânc în ochi. Intre timp se servi micul dejun iar Lydiei îi trebui multă voinţă pentru a nu-şi umple farfuria cu un munte de omletă, şuncă şi cartofi.

Tatăl dumitale trebuie să fi avut o casă în Fall River, spuse domnul Quade într-un târziu.

Lydia scutură din cap, cu gura plină de cartofi prăjiţi pe care-i înghiţi înainte de a răspunde:

Tata era un om cu puţin spirit practic. Locuiam într-o cameră deasupra unei măcelării, iar când s-a prezentat la armată nu plătisem chiria de vreo două luni.

Domnul Quade îşi unse o felie de pâine cu gem fără să o privească pe Lydia.

— Cum aţi ajuns în San Francisco?

Era un chin să ţii furculiţa frumos în mână în loc să te scufunzi în toată acea mâncare fierbinte şi atrăgătoare, dar

Lydia se stăpâni şi răspunse:

— Ca îngrijitoare la o doamnă în vârstă. Aveam de gând să deschid o şcoală de muzică în California, dar doamna Hallingsworth a murit imediat cum am ajuns, iar fiul şi nora ei n-au mai avut nevoie de mine. Cu alte cuvinte – m-am trezit deodată nevoită să mă descurc singură.

— Şi asta când s-a întâmplat?

— Luna trecută. Lydia înghiţi iute câteva îmbucături şi continuă. De atunci trăiesc singură din ce câştig cântând la pian prin diferite saloane.

Quade luă o gură de cafea.

— Înţeleg, spuse el. Există ceva ce-aţi vrea să ştiţi despre mine?

Lydia înghiţi bucata de omletă.

— Se pare că nu sunteţi din San Francisco, altfel n-aţi locui la hotel, observă ca. De unde venit?

El se rezemă în scaun şi-şi băgă degetul mare în buzunarul vestei de brocat.

— Fratele meu şi cu mine avem o afacere cu lemne în apropiere de Seattle, în districtul Washington.

Lydia îşi stăpâni un fior. Se povestea că aceste teritorii erau populate de indienii însetaţi de sânge şi bandiţi, iar în munţi, prin copaci, trăiau pisici sălbatice care abia aşteptau să le sară trecătorilor în spate.

— E imposibil să fi crescut în statul Washington, spuse Lydia. Aceste regiuni sunt populate numai de douăzeci de ani, iar dumneata pari un om civilizat.

El zâmbi.

— Brigham – fratele meu – şi cu mine am crescut în Maine. Când am fost destul de mari pentru a ne lua în primire moştenirea am venit încoace cu un grup de colonişti.

— În Seattle nu există femei? Întrebă Lydia.

— Niciuna care să merite să-i pomenesc numele, răspunse

Quade. Arăta într-adevăr foarte bine cu părul său des şi blond – auriu, care-i încadra faţa ca o coamă de leu, cu bărbia proeminentă şi nasul drept, amândouă atât de perfecte, că păreau sculptate. Şi mai era şi cult – precis că s-ar purta frumos cu femeia pe care o va alege de soţie.

— Femeile sunt ceva rar în zona nord-vestică. Pun pariu că pe drumul din port până la fabrica de tăiat lemne Yeslers primeşti cel puţin vreo şase cereri în căsătorie.

Lydia înghiţi în sec. Ea venise la Quade pentru a-şi asigura micul dejun şi nu pentru a se stabili în acelaşi loc cu o adunătură de tăietori de lemne înfometaţi de dragoste.

— S-au anunţat multe femei la… oferta dumneavoastră? Întrebă ea încet fără să-l privească.

— Majoritatea erau nepotrivite, recunoscu el. Regiunea din Puget Sound este încă destul de necivilizată şi în niciun caz un loc pentru caractere sfioase sau isterice. Pe de altă parte este un ţinut minunat şi vă asigur că femeia care va purta numele de Quade nu va duce lipsă de nimic.

Ideea aceasta începu să-i placă Lydiei încetul cu încetul, şi deşi nu se simţea atrasă în mod deosebit de acest bărbat arătos, putea să-şi închipuie destul de bine cum i-ar putea deveni o bună soţie, Plus că acest lucru era de preferai celorlalte posibilităţi pe care i le oferea viaţa – ca de exemplu să moară de foame sau să se prostitueze.

Domnul Quade îi mai turnă Lydiei o ceaşcă de cafea – cu un gest atât de galant, de parcă în faţa lui ar fi avut o baroană şi nu un nimeni de pe nicăieri a cărei singură comoară consta în două monede pricăjite.

— N-aţi dori să veniţi cu mine la Quade’s Harbor, Lydia? Întrebă el. Vaporul pleacă în trei zile, iar până atunci veţi sta aici la hotel. Bineînţeles veţi primi şi nişte bani de buzunar. Cu siguranţă că aveţi nevoie de aşa ceva.

Lydia îl fixă cu ochi mari: de o asemenea cerere în

căsătorie nu mai auzise. Dar nu părea să-i displacă. Ar putea să doarmă şi să mănânce într-un hotel civilizat şi să-şi mai cumpere şi câte ceva. Mai departe nu se gândi; era pica zăpăcită de noua direcţie pe care o luase viaţa ei.

— Da, răspunse ca cu un curaj ce izvora din disperare. Da, domnule Quade, cu toată plăcerea.

— Păi atunci… zâmbi el ştrengăreşte, şi-şi scoase portofelul, extrase nişte bancnote din el şi i le întinse Lydiei: Aveţi nevoie de haine pentru o climă ploioasă, spuse el. Voi rezerva o cameră pentru dumneavoastră şi vă puteţi petrece ziua cum doriţi. Treceţi mesele şi toate celelalte cheltuieli în contul meu.

Acestea fiind spuse, dor mul Quade se ridică de la masă, îi zâmbi Lydiei încurajator şi se îndepărtă.

Lydia se gândi, dacă să-şi mai comande sau nu un al doilea mic dejun. Se uită la banii de pe masă şi într-un târziu îi luă.

Poate că nu se cuvenea să accepte bani de la un bărbat, ca să nu mai vorbim de o cameră la hotel, dar pe de altă parte domnul Quade nu i-a cerut nimic necuviincios. Nu părea să se aştepte ca ca să se mute la el în cameră şi se purtase frumos din prima clipă a întâlnirii lor.

Lydia împături bancnotele, le băgă în buzunar şi cu o demnitate calmă, părăsi sala de mese, care între timp se umpluse..

Omul de la recepţie se arătă deosebit de prietenos şi politicos. Da, a fost rezervată o cameră pentru domnişoara Lydia McQuire. Îi înmână o cheie şi-i spuse, că într-o oră va fi liberă camera zece.

— Mulţumesc, răspunse Lydia şi se stăpâni până ajunse în stradă unde scoase un strigăt de bucurie învârtindu-se. Portarul o privi superior, dar se abţinu de la orice remarcă.

În primul moment nici nu ştia cum să se poarte. Ar fi putut să dispară pur şi simplu – putea trăi câteva săptămâni cu

suma importantă, pe care o primise de la domnul Quade. Cealaltă posibilitate era de a se arunca în această aventură. Pentru că era o aventură, poate chiar periculoasă, să pleci cu un străin în teritoriul Washingtonian şi să-i devii soţie. Dar Lydia iubea acţiunile periculoase, dovada şi faptul că îl însoţise pe tatăl ei de pe un câmp de luptă pe altul şi că venise cu doamna Hallingsworth la San Francisco pentru a începe aici o viaţă nouă.

Aşa că se îndreptă spre primul magazin. În mersul ei se simţea acum o siguranţă, oricât de nesigur şi periculos ar putea fi viitorul. Şi în afară de asta, pentru prima oară după atâtea luni nu trebuia să-şi facă griji pentru ce va mânca mâine şi unde va înnopta.

Lydia cumpără câteva haine simple şi practice, o pelerină cu glugă pentru clima ploioasă de care-i vorbise domnul Quade şi încălţăminte solidă. După ce privi cu jind la balerinii din şaten ce erau expuşi în vitrină, se hotărî să renunţe la acest lux, deşi avea destui bani. În schimb îşi alese lenjerie de corp călduroasă, ciorapi şi două cămăşi de noapte simple din flanel.

Propriile ei lucruri care se aflau într-o valiză în Saloon, unde cânta ca noaptea la pian nici nu meritau să fie aduse la hotel. Ca o consecinţă a strâmtorării de după război, nu-şi mai schimbase de cinci ani hainele care acum erau tocite şi demodate.

Ultimul gând o făcu să râdă. Când a preocupat-o moda pe ca, fiica bunului dar mereu săracului doctor Wilkes McQuire. Aşa că singurul lux pe care şi-l permise astăzi la cumpărături fu o carte – puţinele pe care ie păstra în valiza ei. Le citise de multe ori, astfel încât coperţile erau ferfeniţite. Se reîntoarse la hotel încărcată cu pachete şi pacheţele şi cu mulţi bani.

Camera zece era surprinzător de mare, mobilierul consta dintr-un pal din lemn de mahon şi fotolii îmbrăcate în tafta

albastră aşezate în faţa unui şemineu din marmură albă. IV şemineu se alia o vază cu flori de primăvară în culori vii.

Lydia închise uşa încântată, puse pachetele pe canapea şi se apropie de şemineu pentru a mângâia una dintre florile acelea gingaşe. Buchetul de cârciumărese roşii, margarete albe, stânjenei albaştri şi lalele galbene şi roşii alcătuiau un caleidoscop de culori ce se regăseau în oglinda de deasupra şemineului.

Lydia nu era obişnuită cu asemenea lux şi se simţi pur şi simplu copleşită. Acum i se părea incredibil faptul că cu câteva ore mai devreme avea griji pentru existenţa ei, precum mâncarea şi un acoperiş deasupra capului.

Pentru că acum se alia într-o cameră de hotel elegantă, avea bani pe care-i putea cheltui după pofta inimii ei, avea haine, o carte de citit şi personal de bucătărie care la orice oră era pregătit să-i îndeplinească orice dorinţă, fie ea şi extravagantă.

Se îndreptă spre unul dintre fotolii şi se aşeză gânditoare. Dacă exista un lucru, pe care-l învăţase ca în viaţă, atunci acela era faptul că totul are preţul său. Mai devreme sau mai târziu va fi invitată să plătească…

Lydia închise ochii şi se ţinu strâns de fotoliu. Era foarte posibil ca domnul Quade să fie orice, numai gentelman nu, aşa cum i se arătase ei, putea ÎI chiar şi un proxenet. Cine ar fi putea-o asigura că în acest moment nu candidează pentru un loc într-un bordel, un harem în Orientul îndepărtat sau chiar o văgăună cu opium?

Deschise ochii suspinând.

Dar e posibil, se gândi ca cu o oarecare uşurare, să sfârşesc undeva într-o colibă în munţi gospodărind pentru Devon Quade. Va trăi în pace, va avea trei – patru copii, iar când o dată se va termina cu ca, viaţa va merge înainte de parcă ca nici n-ar fi existat.

Toate aceste gânduri n-o consolară în mod deosebit şi pentru a-şi distrage atenţia de! A ele, se ridică şi începu să exploreze împrejurimile. O cameră mică servea drept baie şi după o scurtă ezitare, Lydia aprinse focul sub cazan, în timp ce apa se încălzea îşi despachetă cumpărăturile şi le înşiră pe pat pentru a-şi admira noile achiziţii şi a-şi alege ceva de îmbrăcat. Tot ce cumpărase erau lucruri simple şi practico din lână şi bumbac, dar asta nu o împiedica să se simtă bogată ca o prinţesă. Aşa trebuie să fie, când eşti amanta unui bărbat, se gândi ea.

O oră mai târziu se alia în baie. Umplu cada cu apă fierbinte şi se dezbrăcă pentru a face o baie, un lux pe care nu-l mai savurase dinainte de începutul războiului.

Când ieşi din cadă, cu părul proaspăt spălat şi pielea rozalie şi strălucitoare, se simţi ca o femeie care scăpată de moarte se renăscuse şi mai frumoasă. Îşi uscă părul, îl pieptănă, se îmbrăcă cu noua lenjerie şi se decise pentru rochia cu dungi albe şi gri şi guler înalt. Pe dedesubt îşi luă ciorapi noi, care o zgâriau uşor, şi o pereche de pantofi negri lucioşi. Vechile ei haine le aruncă în coşul de gunoi din baie.

Deoarece între timp i se făcuse iar foame, coborî în restaurant, unde dejunase cu domnul Quade. Şi pentru că acesta nu se arătă, Lydia luă masa şi apoi plecă înspre Saloon pentru a-şi lua puţinele ei lucruşoare.

În camera din spate se alia Jim, barmanul, despachetând nişte cutii cu whisky irlandez. Când o văzu pe Lydia în noile ei haine fluieră admirativ printre dinţi.

— Domnişoară McQuire! Spuse el impresionat. Ce s-a întâmplat? V-aţi întâlnit cu zâna bună?

Lydia zâmbi.

— Ceva de genul ăsta, Jim. Plec la Seattle şi mă mărit cu patronul unei fabrici de cherestea.

O privire îngrijoraţii îi tulbură lui Jim ochii inteligenţi.

— Aha, deci aşa. Dar să fiţi atentă, domnişoară, în ceea ce-l priveşte pe acest căutător de mirese. Am auzit lucruri neplăcute în privinţa asta.

Lydia nu se îndoia de adevărul vorbelor lui Jim, dar ea pur şi simplu nu mai putea rămâne în San Francisco să trăiască mai departe din nimic fără să ştie unde să înnopteze sau când va mânca data viitoare. Soarta îi dăduse o şansă, şi nu dorea să-i dea cu piciorul, chiar Iacă aceasta avea riscurile ei.

— Voi fi prudentă, promise ea. O durea gândul că nimeni nu-i va simţi lipsa, dacă ea va pleca la Seattle şi va dispărea, poate pentru totdeauna, într-un bordel.

— Vreţi desigur să vă luaţi lucrurile, spuse Jim cu o urmă de resemnare în glas.

— Iau doar cărţile şi câteva lucruri personale. Restul tuciurilor Ic poţi da cuiva care are nevoie de ele.

Barmanul dădu din cap afirmativ.

— Sigur. Există o grămadă de oameni care s-ar bucura de ele.

Fără să mai adauge ceva, Lydia se duse în magazie şi-şi deschise valiza care se alia într-un colţ. Nici nu se uită la hainele ei vechi şi tocile, dar îşi luă fotografiile cu părinţii ei. Medalia de bronz pe care i-o dăruise un soldat pe moarte, jurnalele, verigheta bunicii ei şi scrisorile. Toate acestea le puse într-un batic, pe care-l înnodă, iar apoi coborî în Saloon.

Jim nu se vedea, fapt de care Lydia nu se minună. Fusese un prieten bun, şi o scenă de adio i-ar ÎI durut pe amândoi.

Lydia păşi spre tabla neagră pe care Jim îşi nota comenzile, luă o bucată de cretă şi scrise:

— Mulţumesc pentru tot. Jim. Apoi se întoarse la hotel.

Seara cină cu domnul Quade într-un restaurant renumit pentru fripturile sale de vită. Iar mai târziu el o duse la un teatru unde nişte actori ambulanţi jucau o melodramă.

Lydia începu să se întrebi când va avea loc cununia, dacă

domnul Quade o va lua de soţie aici în San Francisco sau abia în Seattle. Dar nefiind nerăbdătoare să-şi ia în primire îndatoririle de după căsătorie, îşi stăpâni curiozitatea şi se mulţumi să privească cum decurg lucrurile.

A doua zi viitorul ei soţ îşi făcu apariţia doar spre seară lăsând o impresie absentă şi iritată. Lydia cheltuise o parte din valorosul ei capital pe o plimbare cu trăsura prin oraş şi lăsase

O ţigancă să-i prezică viitorul. Dar deoarece comportamentul domnului Quade trăda dezinteres faţă de asemenea lucruri, Lydia le păstră pentru ea.

A doua zi, când soarele răsări luminos şi strălucitor deasupra golfului, domnul Quade îşi luă mireasa şi bagajul acesteia şi porni cu ea într-o trăsură spre port.

Sentimentele Lydiei oscilau între teamă şi bucurie. Veţi avea nevoie de foarte multă putere, îi spusese ţiganca în timp ce studia palma Lydiei cu seriozitate. Aţi suferit mult. Acum veţi avea de înfruntat o mare provocare; veţi cunoaşte pasiunea şi fericirea adevărată.

Vaporul pe care se îmbarcară, părea destul de solid, deşi nu era nici pe departe la fel de mare ca acela cu care călătorise Lydia şi sărmana doamnă Hallingsworth în jurul Cap Homului. În timp ce se uita în jurul ei pe punte, Lydia se gândea cu groază la mişcările ondulatorii care nu se vor lăsa aşteptate de îndată ce vasul va părăsi portul şi se va afla pe mare. Lydia văzuse multe lucruri îngrozitoare în război fără să i se facă rău vreodată, dar nu suporta nicio croazieră fără să se îmbolnăvească.

Poate că, se gândea ea, domnul Quade va dori să ne cunună pe vapor. Auzise că pentru asemenea ceremonii era împuternicit căpitanul.

Dar domnul Quade nu menţionă nimic în legătură cu acest lucru. O conduse pe Lydia într-o cabină mică prevăzută cu

un mic pat, un dulap şi o toaletă. După ce despachetă lucrurile, Lydia se întoarse pe punte pentru a explora vaporul în continuare.

Acesta se depărtase deja de chei, când Lydia ocoli prora şi-l văzu pe Devon lângă balustradă. Lângă el stătea o femeie brunetă, frumoasă, foarte elegant îmbrăcată, mâna ei odihnindu-se pe braţul lui Devon într-un mod familiar şi posesiv.

Inima Lydiei fu străbătută de o răceală îngheţată, urmată de supărare. Deci domnul Quade era totuşi un desfrânat!

Poate că Lydia ar fi sărit peste bord şi ar fi înotat înapoi spre ţărm, dacă n-ar fi ştiut că golful era populat de rechini flămânzi. Adunându-şi toată demnitatea, se alătură perechii de lângă balustradă şi privi întrebătoare către bărbatul care promisese să o ia de nevastă.

Devon radia de parcă toate erau bune şi frumoase.

— Ah, domnişoară McQuire, spuse el şi mângâie mâna femeii de lângă el. Daţi-mi voie să v-o prezint pe doamna Polly Quade, soţia mea.

Capitolul 2

Devon Quade era deci căsătorit.

Lydia întinse mâna şi apucă balustrada străduindu-se să nu-şi piardă echilibrul.

— Iertaţi-mi vă rog impertinenţa, domnule Quade, spuse ca stăpânindu-se cu greu, dar am avut impresia, că cu… că noi… Simţi cum se înroşeşte şi amuţi cuprinsă de un puternic sentiment de umilinţă. Dar, spic surprinderea ei simţi şi ceva asemănător unei uşurări.

Devon păru de-a dreptul încurcat. Se uită spre frumoasa Polly, care urmărea această dramă, fără a trăda cel mai mic semn de triumf sau îngrijorare. Devon păli şi murmură:

— Dumnezeule mare – se pare că chiar am lăsat impresia

asta!

Lydia tăcu pentru un moment imaginându-şi cum îl va plesni pe Devon Quade.

— Da, răspunse ca scurt şi se întrebă dacă într-un asemenea caz, căpitanul va fi de acord să întoarcă vaporul şi să-l ducă înapoi în port.

Nu, era foarte probabil că acest lucru nu se va întâmpla.

Devon suspină, îşi retrase mâna de pe adevărata sa mireasă şi o puse pe umărul Lydiei. Fără să-şi dea seama de ce, ca nu tresări şi nici nu se retrase.

— Credeam că m-am exprimat destul de clar, spuse el pe un ton puţin răguşii şi serios. Bărbatul pentru care caut eu o mireasă este fratele meu Brigham. Îţi va fi un soţ foarte bun. Lydia, de îndată ce se va obişnui cu gândul, că are iar o soţie…

Lydia. Caro asistase la amputări fără nicio problemă, simţi cum o apucă leşinul. De îndată ce se va obişnui cu Arului? Îşi repetă ea cu groază. Era destul de rău că-şi lăsase viitorul în mâinile unui necunoscut, dar noua descoperire, anume latul că Brigham Quade nici măcar nu o aştepta, făcu din nou să se gândească să sară peste bord.

— Cum aţi putut să faceţi ceva atât de… neruşinat?

— Da. Asta mi-ar place şi mic să ştiu, se amestecă şi Polly, şi Lydia se gândi că această femeie dovedise o uimitoare stăpânire de sine. Cum ai putut. Devon?

Domnul Quade luă mâna de pe umărul Lydiei şi şi-o trecu prin părul des şi ciufulit de vânt. Apoi oftă adânc.

— Credeam că am fost destul de explicit, repetă el şi de propria-i mirare Lydia îl crezu. Îmi pare rău. Vei fi o tovarăşă bună pentru copiii lui Brigham şi în afară de asia eşti o leme e foarte frumoasă. Sunt sigur că va fi doar o problemă de timp până Brigham va observa multiplele dumitale calităţi şi te va cere de nevastă.

Lydia dădu din cap afirmativ, se întoarse şi bâjbâi de-a lungul balustradei. În capul ei gândurile se ciocneau între ele şi răsunau ca un concert ţinui de mii de voci de păsări.

Dar, pentru că mai trecuse prin crize. Îşi recapătă curând controlul asupra raţiunii ei şi fu în stare să gândească obiectiv şi lucid situaţia ei. Nu-l iubea pe Devon Quade, deşi nu putea nega faptul că arăta fantastic şi era un bărbat cu perspective strălucitoare. Nimeni nu-i va cere ei să-i jure lui Devon credinţă veşnică şi să împartă patul cu el.

Şi pentru că fratele lui Devon nu se aştepta să primească o soţie, nici nu va fi în port aşteptând-o cu un buchet de flori în mână şi cu un preot lângă el. Lydia primise o amânare, oricât de nesigură era aceasta, şi exista posibilitatea ca domnul Mrigham Quade să o angajeze ca guvernantă a copiilor săi şi să lui aştepte nimic mai mult de la ea.

Lydia inspiră, privi către San Francisco caro dispărea încet în zare şi simţi marea agitându-se sub ea ca un animal mare de pradă.

Timpul făcuse din Lydia o expertă în adaptarea la situaţii schimbătoare, oricât de rele ar fi fost ele, aşa că zilele următoare Ic petrecu cu sine însăşi, gândindu-se la aventura care o va aştepta la Seattle. Mânca foarte puţin, făcea plimbări lungi pe punte şi se comporta prietenos faţă de Devon, când acesta îndrăznea să converseze cu ca – ceea ce nu se întâmpla foarte des.

Seattle, se dovedi a nu fi altceva decât o adunătură de casc din lemn urâte şi nevopsite, lipite de nişte dealuri abrupte şi împrejmuite de păduri dese, de nepătruns. Ici şi colo se ridica ciotul unui copac străvechi din strada noroioasă, iar grămezi de rumeguş şi bucăţele de lemn stăteau drept dovadă că unii locuitori ai oraşului încearcă să pună pe picioare o industrie. Cârciumile, din care răsunau deja de dimineaţă muzică şi voci aspic, vorbeau despre obişnuinţele

celorlalţi locuitori. Se auzea zgomotul ferestraielor şi mirosea a lemn proaspăt tăiat.

Lydia simţi o ciudată tresărire în adâncul sufletului ei care stătuse liniştit şi surd de când cu mult timp în urmă văzuse pentru prima oară un soldat rănit.

O şuviţă de păr îi atârna pe faţă, iar vântul îi aduse pe buze gustul de apă sărată ce-i amintea vag de gustul lacrimilor Lydia nu-şi putu aminti când a plâns pentru ultima oară; poate la moartea mamei ei, când era încă un copil.

Stătea pe locul ei obişnuit de la bordul vasului" *San Francisco"*; îşi îndreptă spatele şi zâmbi zărind-o pe Polly care privea către micuţul şi urâtul orăşel de parcă i s-ar fi ivi Parisul în faţa ochilor.

Se pare că această femeie găsise în bărbatul ei tot e sperase pentru că obrajii îi erau mereu îmbujoraţi şi ochii i erau luminaţi de o bucurie strălucitoare.

În portul Seattle urcară într-o barcă micuţă, cu care intrară pe ultima sută de metri a călătoriei. Într-o oră. Ie comunică Devon doamnelor, vor ajunge la Quade's Harbor care se afla la celălalt capăt al golfului.

— Mi-ai adus o CE? Cu siguranţă că Brigham Quade ar fi urlat la fratele său dacă şocul nu i-ar fi tăiat respiraţia. Cu groază şi nevenindu-i să creadă îşi privi ţintă fratele în speranţa că nu a auzit bine.

Devon stătea pe cantul biroului din lemn de cireş, o mobilă foarte valoroasă, pe care o primise Brigham, adusă la bordul unui vas tocmai din China.

— Ţi-am adus o soţie, spuse el calm. Crede-mă, Brig. O să-ţi placă Lydia. Întinse mâna. Este cam atât de înaltă, are ochi de culoarea viorelelor, păr blond şi plesneşte de sănătate.

— Următorul lucru pe care mi-l vei spune este că are dinţi buni! Strigă Brigham şi aproape că-şi dărâmă scaunul când se scula de pe el. Dumnezeule mare! Devon, tu-mi descrii

femeia asta de parcă ar fi o iapă!

Fratele său mai mic ridică din umeri.

— Bineînţeles că nu este o iapă, recunoscu el. Dar sunt sigur că îţi va face nişte copii sănătoşi. Asta-i sigur.

Brigham ocoli încet biroul.

— Am deja copii, Devon. Doi. Sau poale ţi-a scăpat luciul ăsta?

Devon îl privea nevinovat.

— Charlotte şi Millie sunt fete, obiectă el. Într-o bună zi se vor căsători şi-şi vor face propriile lor familii. Tu ai nevoie de fii, care vor prelua afacerea la, când tu vei ÎI bătrân şi…

— Devon, îl întrerupse Brigham, şi se întrebă cum de nu-l strangulase până acum. Mai am câţiva ani buni înaintea mea. Crede-mă. Se duse către geam şi privi ploaia. Împreună am ridicat firma asia, spuse el într-un sfârşit. Şi împreună o vom conduce.

Îl auzi pe Devon oftând în spatele său şi ştiu ce urmează.

— Nu noi am ridicat-o, ei tu, Brig. Cu doar te-am sprijinii în diferite acţiuni, şi asia o ştii la fel de bine ca şi mine. Eu îmi doresc altceva.

În glasul lui Brigham se desluşea dezamăgirea.

— Da, un magazin, spuse el aruncându-i fratelui său o privire nervoasă. Dar Devon era singurul om pe care nu-l putuse intimida niciodată, şi era clar că nu putea să schimbe nimic.

— Da, un magazin, confirmă Devon.

— La naiba, Quade’s Harbor n-are nevoie de niciun magazin! O ţinu Brigham sus şi tare şi-ţi trecu nervos mâna prin părul de culoare închisă. Doar avem o firmă.

— Ţi-e teamă de concurenţă? Întrebă Devon zâmbind.

Doamne Dumnezeule, tipul ăsta e tare curajos, recunoscu Brigham în gândul lui, supărat.

Să renunţi la un partenerial de cincizeci de procente la

una dintre cele mai mari fabrici de cherestea din teritoriu, pentru a începe o afacere care nu prea va avea clientelă – să aduci acasă. O femeie străină ca mireasă, şi încă una pentru a i-o băga pe gât fratelui tău nevinovat…

Brigham înjură nervos, se repezi la dulapul din lemn de. Pe care-l adusese de la San Francisco cu câteva luni în urmă. Şi-şi turnă un brandy.

— Concurenţă! Răbufni el. Firma noastră are tot ce îi trebuie unui bărbat aici. Ce vrei să mai vinzi, Devon? Spune-mi, ce!

— Poate că lucruri de care are nevoie o femeie, răspunse Devon calm şi arătă înspre munţii împăduriţi, unde oamenii lui Brigham tăiau lemne. E foarte trist aici. Muncitorii lăi au nevoie de femei, Brig, iar ele vor veni – din Est unde este criză de bărbaţi de când cu războiul, şi din San Francisco vor veni.

Ai să vezi. Brig. Femeile astea vor dori să cumpere haine, şi vaze de Hori şi vopsea pentru garduri.

Brigham oftă. Nu putu să-l contrazică pe Devon, oricât de mult i-ar fi plăcut aceasta. Regiunea din jurul Puget Soundului se transforma zi de zi, iar cei câţiva bărbaţi care erau gala să taie lemne în munţi, tânjeau după companie feminină. Chiar şi Devon fusese toată iarna ca un motan închis undeva… Iar acum avea o mireasă în dormitor, o femeie tânără pe care abia o cunoştea.

Dar nu Polly îl preocupa pe Brigham; era treaba lui Devon dacă vroia să-şi dea numele unei străine, dar cealaltă femeie, pe care fratele său grijuliu i-o adusese ca pe un suvenir dintr-o călătorie!

— Aceasta era fără îndoială problema lui, a lui Brigham.

Isabel, prima sa soţie şi mamă a fiicelor sale, îl vindecase de iluziile lui despre fericirea în căsnicie, cu nouă ani în urmă murise din cauza unei aprinderi de plămâni şi deşi nu

fusese dragoste ceea ce-i legase pe ei. Îi păru rău că murise. Chiar şi în ziua de azi. După atâţia ani, se mai gândea cu necaz la ea, pentru că ştia că fusese dorinţa ei să moară. Pur şi simplu renunţase, se lepădase de viaţă ca de o haină ce nu mai putea fi întrebuinţată. Fără să se gândească la copii sau la soţ.

Brigham îşi alungă aceste amintiri tulburătoare şi mai luă un gât de brandy.

— Cealaltă – Lydia – va trebui să se întoarcă acasă. Asta presupunând că nu ai de gând să-ţi faci un harem.

Devon se ridică şi-şi turnă un pahar de băutură.

— Lydia este atât de frumoasă încât nu i-ar fi greu să aducă un bărbat la asemenea idei. Recunoscu el zâmbind, apoi deveni serios, le sfătuiesc să-ţi deschizi puţin ochii, Brig. Şi să-ţi priveşti viaţa. Ai nevoie urgentă de o femeie, iar copiii tăi de o mamă.

Brigham se întoarse la biroul său făcându-şi de lucru cu un teanc de hârtii.

— Charlotte şi Millie o au pe mătuşa Persephone. Aceasta le dă tot ce pot cerc nişte fete de la o femeie.

Devon îşi legăna paharul privind lichidul din interiorul acestuia de parcă acolo s-ar fi aliat soluţia unei probleme care-l preocupa.

— Mai rămâne cealaltă problemă. Şi nu-mi spune că sunt destule curve în Seattle, că asta-i o mare tâmpenie, o ştii la fel de bine ca şi mine. Lydia este o femeie frumoasă şi foarte feminină, adăugă el după ce se gândi puţin.

— Dacă tot are atâtea calităţi – mârâi Brigham – de ce nu te-ai însurat tu cu ea?

Oftând din nou Brigham puse jos hârtia pe care tocmai o avea în mână. Nu putea pricepe nicicum, de ce un bărbat putea să-şi dorească o femeie gingaşă ca o viorea care să se ţină strâns de gulerul lui şi să-l sufoce. După părerea lui

Brigham, femeia trebuia să-i fie bărbatului o parteneră, o tovarăşă, în viaţă ca şi în pat. Ceea ce nu înseamnă că-i plăceau femeile care puneau prea mult accent, pe independenţa lor. Dacă ura vreun lucru, atunci aceia erau savantele cu mutră de cal şi care-i tot dădeau zor cu drepturile femeii.

Credea că Lydia McQuire face parte din această categoric de femei – şi când se gândea îl treceau fiori. Mai degrabă s-ar fi întâlnit noaptea pe coridor cu fantoma tatălui lui Hamlet!

Devon, care de copil învăţase să ghicească gândurile fratelui său râse zgomotos.

— Vei fi plăcut surprins când ai s-o vezi, spuse el. Puse paharul pe masă şi ieşi.

Poate că Brigham ar fi putut să lucreze toată după amiaza liniştit la actele acelea dacă nu ar fi avut această scurtă discuţie cu fratele său. Dar aşa îl neliniştea faptul că sus se alia o femeie, care aştepta să devină doamna Brigham Quade înainte de sfârşitul săptămânii.

Din când în când îşi ridică privirea spre tavan, căci camera de zi se afla chiar deasupra lui. Şi-atunci. La un moment dat renunţă, puse tocul jos şi închise călimara.

După ce traversă camera şi deschise uşa se trezi, spre surprinderea sa, în faţa unei femei blonde şi delicate care tocmai ridicase mâna pentru a ciocăni la uşă şi care-l privea cu un amestec de teamă şi încăpăţânare. Ochii ei erau de un albastru închis, catifelat, avea o faţă îngustă, iar pomeţii erau coloraţi de o roşeaţă fermecătoare. Bărbia îi era puţin ridicată, semn de încăpăţânare, iar Brigham îşi dori deodată. Împotriva oricărei raţiuni, ca această femeie să nu fie Polly, mireasa fratelui său.

Ochii albaştri se făcuseră mari, iar mâna micuţă se retrase încet. Femeia era îmbrăcată cu o rochie gri, simplă, cu mâneci lungi şi guler înalt.

— Domnul Brigham Quade? Întrebă ea cu demnitatea unei prinţese rătăcite printre ţărani.

Brigham îşi ţinu respiraţia şi avu senzaţia că se afla pe un trunchi de copac care se învârtea şi înota în mijlocul unui fluviu cu vârtejuri. Dar poseda destulă stăpânire de sine pentru a nu arăta cât de mult îl tulbură această fală.

— Suni Lydia McQuire, spuse ea pe un ton încăpăţânat de parcă ar fi aşteptat să fie contrazisă.

Uşurarea îl cuprinse pe Brigham ca un vânt.

— Nicio grijă, te cred, răspunse el zâmbind.

Ochii frumoşi ai Lydiei se îngustară dar roşeaţa din obraji nu dispăru. Faptul că ea nu se simţea tulburată de tensiunea ciudată dintre ei doi, îl consolă pe Brigham.

— Doriţi ceva? Se interesă el, exagerat de politicos şi-şi propti mâinile în şold pentru a le împiedica să nu se aşeze pe obrajii aceia gingaşi sau pe părul strălucitor.

Întrebarea păru să o încurce, dar apoi îşi îndreptă umerii şi-l privi provocator.

— Nu mă voi căsători cu dumneata, domnule Quade, sub nicio formă, îl informă ca. Dar aş dori să discutăm despre intenţiile dumitale în ceea ce le priveşte pe cele două fiice.

Brigham zâmbi indulgent.

— Nu-mi aduc aminte să te fi cerut, domnişoară McQuire, răspunse el.

Lydia roşi din nou.

— Bine, spuse ea rece, atunci lucrul acesta este rezolvat, iar noi putem vorbi despre educaţia fiicelor dumitale.

Brigham îşi încrucişa braţele şi se rezemă de tocul uşii.

— Tuşa Persophone le-a învăţat pe fete să scrie şi să citească şi să socotească. Şi vreau să fiu foarte sincer, nici Millie, nici Charlotte nu urmăresc vreun proiect ambiţios, care să le deosebească de celelalte fele. Deci părerea mea este că ai putea să le înveli ceva gospodărie, lucruri practice.

Timp de un moment, pe care-i savura din plin, Brigham crezu că se va trezi cu vreo palmă din partea frumosului său oaspete. Dar Lydia era prea isteaţă pentru asemenea lovituri.

— Bineînţeles că fiicele dumitale nu sunt ambiţioase, domnule Quade. Copiii tind să se vadă aşa cum îi privesc şi părinţii lor, ceea ce înseamnă că Charlotte şi Millie se consideră probabil la fel de harnice şi folositoare ca o pereche de câini de rasă.

Brigham fu cuprins de o asemenea furie încât se aplecă spre Lydia şi strigă la ea.

— Nimeni nu va face din fiicele mele nişte savante pedante! Nu vreau să-i calce pe nervi pe politicieni cu drepturi la vot sau să ţină cuvântări!

Lydia nu se dădu înapoi deşi el stătea atât de aproape de ca încât nasul său era doar la un milimetru depărtare de ea. Nu, se ţinea tare ca un soldat, deşi nu putea să scoată niciun cuvinţel de nervoasă ce era. Bărbia îi tremura şi ochii i se umplură cu lacrimi, în timp ce lui Brigham i se părea că aude un corn ce-l chema la o luptă!

Capitolul 3

Repulsia Lydiei faţă de Brigham Quade era puternică; obrajii i se înroşiseră de furie, îi întoarse spatele şi fugi pe scări în sus refugiindu-se în camera ei.

Trecu un moment până când observă copilul care stătea turceşte pe patul ei.

Fetiţa avea în jur de zece ani, era foarte drăguţă şi avea un păr de culoare închisă şi ochii gri ca Brigham Quade. Buclele îi ajungeau până la mijloc, obrajii roz îi străluceau de sănătate, şi îmbrăcată în rochiţa vaporoasă, albă, cu eşarfa galbenă, părea să fi coborât dintr-o pictură franceză. Singurele lucruri care-i mai lipseau erau o pălărie cu boruri

late şi un căţel în braţe.

— Bună. Spuse ea. Eu sunt Millicent Alexandria Quade. Dar puteţi să-mi spuneţi Millie.

Lydia zâmbi şi o salută cu capul.

— Numele meu este Lydia McQuire, răspunse ea, iar tu poţi să-mi spui domnişoara McQuire.

Millie se încruntă şi-şi aranjă una dintre fundele aurii din păr.

— Credeam că trebuie să vă spun tuşă Lydia, spuse ea. Dar pentru că am deja zece ani ştiu, bineînţeles, că unchiul Devon nu poate să se fi căsători cu două femei. Dumneavoastră sunteţi de rezervă în cazul în care nu-i mai place prima.

Lydia s-ar fi simţit jignită, dar în ochii copilului se putea cili clar dezorientarea.

— Eu voi fi guvernanta voastră, răspunse ea, dar regretă imediat ceea ce spusese pentru că era posibil să fie trimisă acasă cu primul vapor de către Brigham Quade.

Fetiţa suspină.

— Dar nu-i nevoie. Am învăţat destule de la tuşa Persephone, spuse ea plictisită. Ştiu să citesc, să socotesc. Ştiu şi să cânt la pian. Întinse un picior micuţ încălţat cu un pantofior de catifea şi-l mişcă încoace şi încolo. O să fie şi mai uşor când o să ajung la pedală, adăugă ca încruntată. Apoi fala i se lumină iar. Ştiţi să pescuiţi, domnişoară McQuire? Întrebă ca aruncându-i Lydiei o privire plină de speranţă.

Aceasta râse şi se aşeză pe marginea patului.

— Da. Pe când eram copilă şi trăiam în Massachusetts, mergeam adesea cu tala la pescuit. Şi prindeam mereu mai mulţi păstrăvi decât el.

Millie păru să se înveselească dar zâmbetul îi dispăru repede.

— Tatăl dumneavoastră vă iubea mult? Se informă ea timidă.

La auzul acestor cuvinte Lydia simţi fără şi o cruntă supărare faţă de Brigham Quade.

— Da, răspunse ca blândă. Cred că da, şi tatăl tău? Te iubeşte?

— Tata e foarte ocupai cu fabrica de cherestea, spuse Millie tristă. Şi nu-mi pot închipui că mă găseşte deosebii de interesantă. În orice caz, sigur nu atât de interesantă ca femeia din Seattle pe care o vizitează din când în când.

Lydia simţi o roşcată fierbinte colorându-i obrajii. Luă mâna fetiţei şi spuse hotărâtă:

— Eu te găsesc foarte interesantă, şi într-adevăr Millie Quade era unul dintre cei mai dezgheţaţi copii pe care-i întâlnise vreodată. Poate că am putea fi prietene.

— Poate, o aprobă Millie gânditoare. O am pe Charlotte, sora mea, dar prietenă nu o pot numi, câteodată nici nu mă suportă. Şi pe tuşa Persephone o dor oasele când plouă şi de-aceea stă mai toată ziua în camera ei.

Inima Lidici fu străbătută de milă faţă de acest copil. Nu-i era greu să-şi închipui cât de pustie putea fi această casă mare şi elegantă din ţinutul acesta sălbatic şi în cea mai mare parte ne loc uit.

— Nu există copii în Quade’s arbor? Întrebă ea.

Millie ridică din umeri.

— Doar indieni, iar tusa Pesephone nu ne lasă să ne jucăm cu ei pentru că au păduchi. Se aplecă spre Lydia şi-i şopti confidenţial:

— Şi nu folosesc nici oliţa de noapte.

Lydia se abţinu să râdă.

— Doamne, Dumnezeule! Răspunse ea. Prefăcându-se şocată de asemenea descoperire. Dar tăietorii de lemne? Întrebă ea. Aceştia nu au copii? Îşi aminti de rândul de

căsuţe mici şi solide pe care le văzuse la intrarea în Quadi's Harbor. Fusese uimită cât de tare semăna oraşul cu satele din Est populate cu mult timp în urmă.

Millie scutură din cap.

— Majoritatea n-au familii şi dacă an, ele nu vor să vină aici.

Lydia tocmai dorea să spună ceva când auzi un foşnet venind dinspre uşa deschisă. O doamnă bătrână şi subţirică cu părul alb stătea în prag şi o studia. Aceasta trebuie să fie tusa Persephone, se gândi Lydia. În ciuda observaţiei pe care o făcuse Millie, cum că doamna bătrână ar avea des crize de reumatism, aceasta arăta de parcă nu şi-ar ÎI petrecut nicio zi din viaţă, suferind în pal.

Lydia se sculă în picioare şi-şi netezi rochia.

— Bună ziua, spuse ca. Eu sunt Lydia McQuire – noua guvernantă.

Bătrâna şi distinsa doamnă, în rochia ei bleumarin, înclină uşor capul.

— Da, spuse ca gânditoare. Guvernanta. Eu sunt Persephone Chicote. Brigham şi Devon îmi sunt nepoţi. Privirea prietenoasă şi maiestoasă alunecă spre copilul de pe pat.

— Millicent, dă-te imediat jos din pat. Nu se intră în camera altor oameni şi nu se murdăreşte pătura cu picioarele.

Millie se supuse tăcută şi se năpusti cu o uimitoare energie pe coridor.

— Charlotte! O auzi Lydia strigând. În port e un vapor care o să te ducă în China! Tata tocmai le-a vândut unei bande de piraţi cu mustăţi lungi!

Doamna Chilcole îşi dădu ochii peste cap păstrându-şi expresia blândă.

— Fac şi cu ce pot, oftă ca, dar mă tem că nepoatele mele

au devenit prea sălbatice pentru o femeie bătrână ca mine.

Lydia se gândi că nici măcar o turmă de indieni n-ar fi prea sălbatici pentru doamna Chilcole, dar bineînţeles că nu o spuse cu voce tare. Devon şi Polly erau proaspăt căsătoriţi şi prea preocupaţi cu sine, iar stăpânul casei se arătase foarte neprietenos faţă de ca. Avea nevoie ca măcar un adult să o accepte în această casă.

Lydia arătă prietenoasă spre cele două fotolii de la geam şi doamna Chilcole luă loc.

— Oraşul acesta, casa aceasta… spuse Lydia gânditoare. Ai impresia că un geniu a desprins o bucată din Anglia şi a adus-o aici în mijlocul acestei regiuni sălbatice şi neatinse.

Doamna Chilcole zâmbi şi Lydia se gândi că femeia aceasta trebuie să fi fost de o frumuseţe deosebită în tinereţea ei.

— Quade's Harbor lui arată atât de rău ca Settle, spuse ea. Nepotul meu – Brigham – îşi închipuia cum va arăta bucata aceasta de pământ încă dinainte de a fi a lui. Şi în general toate se desfăşoară după cum îşi imaginează Brigham.

— Da, răspunse Lydia sec.

Doamna Chilcole se aplecă spre Lydia cu ochii strălucindu-i amuzaţi.

— Mă înşel sau l-ai întâlnii deja pe Brigham şi ţi s-a părul puţin dificil?

Lydia ocoli privirea scrutătoare a bătrânei doamne.

— E foarte direct, şi mătuşa lui Brigham râse.

— Da, este destul de încăpăţânat, confirmă ca, apoi deveni din nou serioasă. Dar nu-l condamna prea tare, domnişoară McQuire. N-a avut o viaţă uşoară. În ciuda circumstanţelor fericite în care s-a născut, şi-a construit un regat în pădurile acestea, deşi soarta mai mult i-a pus beţe-n roate decât să-l sprijine.

Ultima remarcă a doamnei Chilcole o uimi pe Lydia, dar nu puse nicio întrebare în legătură cu aceasta. Emoţiile din ziua

aceea începură să dea semne, iar Lydia nu-şi dori nimic mai mult decât un foc în şemineu, o ceaşcă de ceai tare şi fierbinte şi câteva ore de somn liniştit.

— Trebuie să fii obosită, observă doamna Chilcole şi Lydia completă lista calităţilor pe care le descoperise la bătrâna doamnă cu încă două: isteţime şi bun simţ.

— Ce-ai zice de o gustare?

— O ceaşcă de cafea ar fi minunată, răspunse Lydia. Mulţumesc mult. După ce gazda ei se scula şi ieşi, Lydia făcu focul în şemineu.

Flăcările dansau jucăuşe, iar ea îşi încălzea mâinile când bătrâna doamnă păşi în cameră cu o lavă pe care o aşeză pe măsuţa din lemn sculptat. Pe lângă o ceaşcă de cafea, pe lavă se mai aflau compot de pere, sandviciuri, cărora li se tăiase coaja, şi o mâncare gătită care emana un miros foarte plăcut şi atrăgător.

— Te las singură ca să te poţi aranja, spuse doamna Chilcole prietenoasă. Cina se serveşte la ora şapte, oricât de necivilizat ar părea. Brigham spune că ar muri de foame dacă ar trebui să aştepte până la ora opt.

Involuntar Lydiei îi apăru iar chipul lui Brigham în faţa ochilor; părea mare şi puternic asemenea unui urs, deşi în realitate avea aceeaşi conformaţie suplă a corpului fratelui său. Emana o putere ţinută în frâu ca energia lui să pâlpâie doar ca o flacără mică, dar care ar putea să se transforme din clipă în clipă într-un foc enorm, înghiţind totul.

Lydia mulţumi doamnei Chilcole, iar când rămase singură se aşeză la masă pentru a mânca. După ce goli tava şi-şi potoli foamea, scormoni puţin în foc. Apoi se întinse pe pal.

Când deschide iar ochii, câteva ore mai târziu, camera era cufundată în întuneric, iar ploaia bătea în geam. În cameră era frig şi umed, din foc nu mai rămăsese decât o grămăjoară de jar. Lydia se scula din pal, frecându-şi mâinile pentru a le

încălzi şi puse repede lemne pe foc. În lumina focului zări lampa cu petrol lângă palul ei şi o aprinse.

Tocmai fixa abajurul de porţelan pictai pe lampă când cineva ciocăni la uşă.

Lydia deschise bucuroasă, crezând că nu pot fi decât doamna Chilcole sau Millie. Pe hol stătea o faţă tânără şi subţirică, tot atât de frumuşică ca şi Millie dar puţin mai mare. Dar pe când Millie era brunetă cu ochii gri, această fată avea părul de un blond deschis şi ochii de culoarea chihlimbarului.

Nu putea fi decât Charlotte Quade, iar imaginea acestei fete o impresionă pe Lydia, fiind deodată foarte sigură că Charlotte semăna cu mama ei care murise şi care – socotind după cum arăta lata – trebuie să fi fost o frumuseţe.

O duşmănie făţişă scânteia în ochii Charloltei.

— Fata a spus că dacă nu coborâţi acum la masă, mâncăm fără dumneavoastră, o informă ea rece.

Lydia oftă în interior. Dacă nu i-ar fi fost foame i-ar fi trimis domnului Quade un răspuns cam la fel de nepoliticos prin acest sol mic şi supărat, dar se abţinu şi răspunse:

— Mă bucur să te cunosc, Charlotte. Eu sunt domnişoara McQuire şi mi-ar face mare plăcere să cinez cu voi, dacă ai fi atât de drăguţă şi mi-ai arăta drumul.

Charlotte îşi scoase bărbia în afară, îşi îngustă ochii şi o studie pe Lydia. Apoi se întoarse şi se puse în mişcare.

— Nu înţeleg de ce unchiul Devon a trebuii să vă aducă încoace, remarcă ea fără să se întoarcă spre Lydia, pentru că nu prea avem ce face cu dumneavoastră aici.

Lydia nu răspunse nimic ştiind că n-ar fi putut obţine decât o altă replică nepoliticoasă.

Ajunse la parter, traversă bucătăria unde – înconjurat de oale şi cratiţe murdare – stătea un bărbat la masă citind un număr din” *Seattle Gazette”*.

— Acesta este Jake Feeny, bucătarul nostru, explică Charlotte fără a-i acorda vreo atenţie domnului Feeny. Tata l-a angajat după ce a plecat indianca.

Lydia îl salută pe domnul Feeny cu capul. Acesta îi răspunse la salut cu un zâmbet şi făcându-i amuzat cu ochiul.

În camera de zi. Aranjată cu mult gust. La fel ca şi restul casei, familia Quade se adunase în jurul unei mese lungi. În şemineu ardea un loc ce făcea atmosfera plăcută. La intrarea Lydiei. Devon se ridică, iar Brigham îi urmă exemplul, deşi cu o oarecare împotrivire.

Singurul loc liber se alia în stânga lui Brigham şi Lydia se simţi cuprinsă de o jenă inexplicabilă când acesta îi ţinu scaunul înainte de a se aşeza şi el.

Discuţia fu reluată dar Lydia nu participă la ca. În schimb, se concentra asupra mâncării dorind să se îngraşe cu câteva kilograme în eventualitatea în care destinul ei va lua din nou o direcţie nedorită, iar ca se va trezi în stradă.

— Găsesc că ar trebui să o trimitem pe domnişoara McQuire acolo de unde a venit, se auzi deodată glasul Charlottei, care puse capăt conversaţiilor şi râsetelor.

— Mai bine o trimitem pe Charlotte şi o ţinem pe domnişoara McQuire, spuse Millie, şi-i scoase limba surorii ei.

Lydia puse furculiţa pe marginea farfuriei şi-şi lăsă mâinile în poală. Privirea îi alunecă înspre Brigham.

Domnul Quade îşi măsură fiica cu o privire plină de reproş.

— Poate că doreşti să petreci restul scrii în camera ta şi să te gândeşti la consecinţele obrăzniciei tale, spuse el pe un ton sever.

— Iartă-mă, lată.

Brigham rămase neînduplecat.

— Nu pe mine m-ai jignii.

Charlotte îşi aţinti ochii de culoarea chihlimbarului asupra Lydiei, dar încăpăţânarea din privirea ei îi preschimba vorbele în minciuni:

— Scuzaţi-mă, domnişoară McQuire. Mă voi strădui să fiu mai politicoasă.

Lydia se îndoia de sinceritatea promisiunii pe care o făcuse Charlotte, dar nedorind să-i rănească orgoliul se mulţumi să-i facă un semn prietenesc cu capul.

— Mulţumesc, Charlotte.

Curând după aceea Charlotte şi Millie avură voie să se ridice de la masă. Doamna Chilcole se retrase şi ea. Devon şi Polly, care în timpul mesei se priveau îndrăgostiţi, se ridicară ca la un semn şi ieşiră. Lydia se uită după ei şi se miră de ciuda care o cuprinse şi care îi aminti de acele timpuri în care mai visa şi ca la o asemenea iubire, ba chiar era sigur A că o va întâlni.

— Credeai că te vei căsători cu fratele meu. Mi-i aşa?

Cuvintele lui Brigham o surprinseră pe Lydia. Încât păli şi se întoarse brusc către el. Dar ochii lui gri nu trădau supărare ei un sincer interes. Lydia înghiţi în sec şi tuşi uşor.

— Da, răspunse ea sinceră.

Baronul lemnului se rezemă pe speteaza scaunului şi o studie.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Eşti o femeie atractivă şi mulţi dintre oamenii mei vor gata să te ia şi să-ţi dea un nume.

Lydia îşi îndreptă spatele în timp ce o roşcată fierbinte îi coloră obrajii.

— Eu nu caut niciun bărbat care să mă ia, domnule Quade, răspunse ea enervată. Pot să-mi port foarte bine şi singură de grijă, iar un nume posed şi eu, mulţumesc foarte frumos!

El zâmbi.

— Nu. Cu siguranţă că nu ai fi fost bună pentru Devon, trase el concluzia calm. Polly, cu firea ei moale şi alintată şi

cu suspinele ei i se potriveşte mult mai bine.

Lydia îşi împinse scaunul înapoi, deşi desertul ei se mai alia încă neatins pe farfurie, costând-o enorm de multă voinţă să renunţe la el.

— Probabil că nici nu v-a trecut prin cap, domnule Quade. Că poate Devon nu ar fi fost bun pentru mine. Că el este cel care nu mi se potriveşte mie…

Când Lydia mu să se scoale. Brigham lovi cu palma în masa. Iar ca se aşeză înapoi pe scaun, mai mult surprinsă decât speriată.

— Aşează-te, spuse Brigham fără rost.

Lydia îi aruncă o privire supărată. Din păcate afară ploua încă şi pentru că se îndoia de faptul că va găsi un adăpost potrivii în acest oraş de tăietori de lemne, se văzu silită să rămână la masă.

— Relaţia noastră s-a aflai încă de la bun început sub o stea nenorocoasă, domnişoară McQuire, constată ei calm. Abia dacă deschid gura şi le şi simţi jignită. Ceea ce am spus mai înainte n-a fost decât o concluzie; fratele meu n-ar şti cum să se comporte cu o femeie ca dumneata.

Supărarea Lydiei se diminuă. Prin munca ei în infirmeriile de război se obişnuise cu glumele de prost gust ale bărbaţilor şi învăţase să le suporte… şi la urma urmei Brigham nici nu o jignise – sau totuşi?

— Având în vedere situaţia, aţi fost destul de binevoitor, recunoscu ca, măsurând desertul din farfurie cu priviri lacome. Mă voi strădui să nu mai fiu atât de sensibilă în viitor.

Un zâmbet coloră glasul lui Brigham.

— Încearcă să faci treaba asta.

Lydia începu să-şi facă de lucru cu prăjitura.

— Devon mi-a spus că ai fost soră medicală în timpul războiului, continuă gazda dorind probabil să-i demonstreze

că este capabil să poarte o discuţie civilizată.

Lydia ar fi preferat ca el să fi părăsit camera pur şi simplu şi fără comentarii.

Mesteca, înghiţea şi-şi ştergea gura.

— Da. Ura să-şi amintească de acele vremuri îngrozitoare şi nu dorea să vorbească despre ele sub nicio formă căci ar fi existat pericolul ca acele coşmaruri, care o chinuiseră atâta timp, să se întoarcă.

— N-a fost prea plăcut.

— Nu mă îndoiesc, spuse domnul Quade.

Lydia luă o altă bucăţică de prăjitură, dar aceasta hu mai părea atât de gustoasă ca la început.

— Aţi fost şi dumneavoastră în război? Întrebă ea, de fapt numai pentru a îndrepta atenţia în altă direcţie decât persoana ei.

Cafea.

— Participarea mea – spuse el – s-a limitai la faptul că am vândut lemn ambelor părţi şi nu m-am amestecai în certuri.

Lydia îşi împinse farfuria. Răspunsul lui îi tăiase pofta de mâncare.

— În certuri, repetă ea nevenindu-i să creadă.

Quade se aplecă spre ea şi o privi mirat. Era limpede că iar greşise cu ceva. Dar nu putea să-şi dea seama nicidecum cu ce.

Lydia nu ezită să-i explice.

— Am văzut oameni înfipţi în copaci ca un topor într-un lemn. Domnule Quade. Spuse ea rece şi stând dreaptă pe scaun. Câteodată le mai zvâcnea câte un braţ sau un picior. Nu ştiam dacă oamenii aceştia mai trăiesc şi nici n-aveam timp să vedem pentru că erau alţii – atâţia alţii – cate erau transportaţi răniţi înăuntru. La Gettysburg cadavrele erau atât de numeroase, că nu puteai trece printre ele şi se spune că apa din Antietam Creeks era roşie de sânge. Eu l-aş privi

războiul dintre state ca pe nişte certuri şi consider o trădare faptul că aţi vândut lemne rebelilor.

— Războiul s-a terminat, Lydia, răspunse Brigham liniştit.

Dar Lydia era atât de nervoasă încât nu-l auzi.

— Chiar n-aveţi conştiinţă, domnule Quade? Cum aţi putut să profilaţi de acest măcel în masă?

Brigham se stăpâni rămânând calm deşi un muşchi al obrazului stâng îi tresări.

— Nu eu am iscat conflictul şi nici n-aş fi putut pune capăt dacă aş fi refuzat să vând lemn unui om doar pentru că e îmbrăcat în gri şi nu în albastru.

Lydia fu atât de îngrozită încât îi pieri graiul. Se ţinea strâns de marginea mesei şi nu era în stare nici să se ridice în picioare.

Domnul Quade o privi mult timp, apoi spuse:

— Eu suni gala să-ţi accept părerea. Cum de ic deranjează atunci părerea mea?

Ea închise ochii şi auzi din nou zgomot de tunuri, explozii de grenade şi ţipetele celor răniţi, aduşi plini de sânge în infirmerie, unii încă nişte copii plângând după mamele lor. Simţi iar mirosul prafului de puşcă, al sângelui şi putoarea insuportabilă a transpiraţiei, excrementelor, urinei şi cărnii infectate. Era aproape de leşin când simţi o mână pe braţul ei.

— Lydia!

Deschise ochii şi-l recunoscu pe domnul Quade, dar ţipetele din capul ei nu încetară. Mult timp, foarte mult timp după ce se terminase războiul aceste ţipete îi răsunară în minte

— Zile, nopţi în şir, până când la un moment dat avu impresia că-şi pierde minţile.

Lydia tremura toată.

Domnul Quade îi aduse un pahar de brandy de pe o

măsuţă din apropiere.

Având în vedere nenorocirile pe care le cauzase wisky-ul în viaţa tatălui ei, Lydia nu consuma în mod normal alcool, dar acum simţea că era în pragul unui leşin şi că avea nevoie de ceva care s-o repună pe picioare.

Gustă cu grijă din brandy.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat? Întrebă Brigham şi se ghemui lângă scaunul ei. Şi oricât de tulburat era, Lydia simţi totuşi efectul ciudat care-l avu apropierea lui asupra ei. Un dor fierbinte se cristaliză adânc în interiorul ei, exact în acel loc la care orice femeie serioasă nu-şi permitea să se gândească.

— Arăţi de parcă ai fi luat ceaiul cu dracul în persoană!

Lydia începu să-şi revină, coşmarul fusese învins cel puţin pentru moment, iar alcoolul îi încălzea sângele. Cu toate acestea se temea mai tare ca oricând. Consolarea domnului Quade, deşi timidă, avea efectul opiumului, iar Lydia îşi dădu scama deodată că ar putea deveni dependentă, că îi va trebui aşa cum îi trebuie aerul, hrana şi apa pentru a trăi.

Cu mâna tremurândă puse paharul pe masă. Împinse scaunul în spate şi se ridică. Când ajunse la uşă se întoarse încă o dată înspre domnul Quade şi-l văzu ridicându-se în picioare.

— Lydia. Spuse el. Şi asta a fost tot. Numai numele ei. Şi lotuşi ea simţi lucrul acesta ca pe o mângâiere, iar sângele fi vâjâia în urechi şi în cap.

Scutură din cap aproape disperată şi se întoarse.

Brigham n-o urmă când ca părăsi camera.

A doua zi. Când soarele strălucea pe cer Lydia se simţi prost. Gândindu-se la noaptea trecută avu impresia că Brigham ascultase toate acele amintiri îngrozitoare ale ei, şi o duru inima pentru el. Puţini oameni aveau puterea să asculte adevărul despre război, şi din acest motiv ea purta

încă mare parte a povoarei în sufletul ei.

Par, ştiind din experienţă că cel mai bun leac împotriva gândurilor negre este o ocupaţie, se ridică repede şi îmbrăcă una din rochiile noi din Sau Francisco. Se găsea destul de drăguţă în rochia roz cu manşete gri când îşi pieptăna părul în lata oglinzii şi şi-l prinse în coc.

În casă domnea liniştea şi Lydia tresări aruncând o privire la ceasul mare din hol. Aproape zece – Devon şi Brigham cu siguranţă că erau de mult timp la afacerile lor şi în rest nici urmă de copii. Polly sau tuşa Persephone.

După un mic dejun anemic, compus din pâine prăjită şi ouă fierte, mâncare pe care o găsise în bucătărie, ieşi afară la aer curat.

Spre deosebire de vremea ploioasă din ziua precedentă, acum soarele strălucea pe cer. Pădurile verzi – catifelate de pe munţi şi iarba de sub picioarele Lydiei luceau ca smaraldele de parcă Dumnezeu şi-ar fi suflecat mânecile şi s-ar fi hotărât să transforme acest ţinut într-un Eden, se gândi ea impresionată.

Un foşnet din coroana unui copac din apropiere o readuse la realitate.

— Scuzaţi-mă, strigă Millie de undeva de sus din frunziş. Aţi putea să-mi daţi o mână de ajutor, domnişoară McQuire? Cred că m-am înţepenit aici.

Lydia măsură distanţa de la sol până la Millie şi-şi duse speriată mâna la gură.

— Ţine-te bine, Millie! Strigă ea şi se grăbi către copac.

— Millicent ştie să se caţere ca o maimuţică, răsună vocea lui Devon din spatele Lydiei când aceasta îşi adună fustele pentru a începe urcuşul.

— Sigur are de gând să te ademenească acolo sus şi apoi să te abandoneze până când nu mai există pericolul să o chemi la lecţii. Şi se uită râzând în sus. N-am dreptate,

Millicent?

Un oftat dezamăgit urmat de foşnet de frunze, apoi îşi făcură apariţia pantofiorii negri şi tivul unei rochiţe albastre de bumbac.

— Parcă ar li o crimă să te distrezi, se plânse Millie şi Lydia zâmbi. Unchiule Devon, încetul cu încetul o să devii la fel de morocănos ca şi tata!

Devon se strădui să facă o faţă serioasă când întinse braţele pentru a-şi prinde nepoata.

— Tu pe jumătate eşti băiat, spuse el drăgăstos şi o sărută pe Millie în creştetul capului, înainte să-i dea drumul. Dar acum le rog tară şmecherii, Milli-Willie. Doar vrei ca domnişoara McQuire să-ţi fie prietenă.

Millie îşi scutură crenguţele şi frunzele din păr, zâmbind şarmant.

Devon îi atinse uşor vârful nasului cu degetul.

— De când asculţi tu de Charlotte?

Millie ridică din umeri şi prinse mâna Lydiei. Degetele ei mici erau surprinzător de puternice.

— Atunci veniţi, explică ea cu o resemnare voioasă, vă voi arăta Quade's Harbor – sau cel puţin ceea ce merită văzut.

Capitolul 4

— Cine locuieşte în casele acestea? Întrebă Lydia. Ea şi Millie stăteau pe strada de lângă golf şi se u;, au la şirul de şase case mici şi frumuşele, vopsite în culori diferite.

— Nimeni, răspunse Millie plictisită. Tata le-a construit pentru familii, dar până acum n-au venit decât burlaci. Şi aceştia stau sus în tabăra din munţi.

Lydia fu dezamăgită. Asemenea casc drăgălaşe aveau nevoie de Hori înmiresmate în grădinile lor şi de fum albastru care să iasă prin hornuri – şi de copii căţărându-se în copacii plantaţi în fata caselor. Devon avea dreptate,

acestui oraş nu-i trebuia nimic mai mult decât nişte femei. O dată cu locuitorii de sex feminin vor apărea şi şcoli şi biserici, şi mai încolo poate chiar şi biblioteci şi spitale.

Se gândi la toate femeile şi văduvele nemăritate din Est. Unele dintre ele precis că erau gata să pornească în călătorii anevoioase şi periculoase către vest… Acest gând aduse în sunetul. Lydiei o emoţie teribilă şi o speranţă pe care n-o mai cunoscuse de dinainte de război.

Millie o trase de mânecă.

— Veniţi să vă arăt unde lucrează tata, dacă nu cumva tocmai taie lemne. Jur că n-aţi mai văzut aşa ceva până acum!

Lydia zâmbi şi se lăsă dusă de copil într-un mic golfuleţ unde sute de trunchiuri de copaci pluteau pe apă. Bărbaţii strigau, măgarii răgeau şi un fierăstrău mare umplea aerul sărat de rumeguş. Lydia fu iar cuprinsă de o senzaţie de emoţie şi uimire, de parcă ar fi fost o parte a unui plan senzaţional.

— Aici e biroul tatei, spuse Millie şi arătă spre cea mai ciudată clădire pe care o văzuse Lydia vreodată. Bordeiul – căci altfel nu se putea numi – era cioplit dintr-un trunchi de copac uriaş, ale cărui rădăcini se îngropau în pământ ca degetele unui gigant. Acoperişul era din şindrile de lemn roase de vreme, din caic ieşea un burlan de sobă ruginit. Singura fereastră din perete arăta ca un ochi, ce părea să facă semne vizitatorilor.

Lydia era încântată. Bordeiul din trunchiul de copac părea scos dintr-o poveste, o căsuţă în care ar fi putut să trăiască un iepuraş vorbitor sau un şobolan de pădure.

Tocmai o admira când apăru Brigham în uşă. Privirea sa alunecă spre Lydia şi rămase aţintită asupra feţei ei.

Niciun surâs nu-i coloră figura când se îndreptă spre ea.

— Ce faci aici? Întrebă el tăios, de parcă Lydia ar fi călcat pe pământ sfânt. Ăsta nu e un loc pentru femei şi copii,

domnişoară McQuire. V-aş fi foarte recunoscător dacă nu mi-aţi mai aduce fiica pe aici.

Un loc periculos. Lydia se gândi la Gettysburg şi toate celelalte câmpuri de luptă şi probabil că ar fi pufnii în râs dacă amintirile ei n-ar fi fost de natură atât de tristă.

Comparaţia îi aminti de faptul că domnul Quade vânduse lemn atât Sudului cât şi Uniunii, ceea ce a dus desigur la prelungirea conflictului între cele două state şi odată cu asta şi la prelungirea suferinţelor soldaţilor de pe ambele fronturi, involuntar Lydia se îndreptă şi-i aruncă lui Brigham o privire dispreţuitoare.

— Du-le acasă, Milliccent, spuse el aspru fără a-şi privi fiica. Ochii săi gri ca uni forma generalului Lee păreau să nu se poată desprinde de cei albaştri ai Lydiei, în care se oglindeau culorile Uniunii.

Spre dezamăgirea Lydiei, copila se supuse fără comentarii. Îşi desprinse mâna din cea a Lydiei şi făcu stânga-mprejur.

Lydia înghiţi în sec ţinându-şi umerii atât de ţepeni încât o dureau. Odată, pe când se plimba prin pădure se întâlnise cu o santinelă a confederaţiei, dar acel tânăr soldat n-o intimidase nici pe departe atât cât o intimida Brigham acum.

Găsi lotuşi un dram de curaj şi-i puse o întrebare:

— Cum credeţi că veţi putea popula acest ţinut cu femei şi copii dacă vă purtaţi cu ei în stilul acesta?

Brigham o privi încruntat şi o surprinse apoi cu un râs aspru.

— Credeam că Uniunea a câştigai războiul din cauză că a dispus de mai mulţi oameni şi de căi de transport mai bune, dar acum recunosc că datorează totul faptului că dumneata ai fost de partea lor.

Lydia roşi.

— Găsesc că nu este indicat să mai discul despre război cu dumneavoastră, domnule, răspunse ca înţepată. Cred că nu

vom ajunge niciodată la vreo înţelegere.

Brigham ridică deodată mâna de parcă ar fi vrut să mângâie obrazul Lydiei, dar după o scurtă ezitare o duse la loc

— Poate pentru că îl priveau oamenii lui.

— Ai dreptate, spuse el tăios. N-am ajunge la nicio înţelegere.

Lydia bănuia că în afară de mătuşa sa şi fratele său existau prea puţini oameni care îndrăzneau să fie de altă părere decât Brigham.

— Ar trebui să deveniţi mai tolerant, domnule Quade, spuse ca. Sunt convinsă că veţi învăţa multe din părerile celorlalţi.

El îi zâmbi într-un anume fel, care o făcu pe Lydia să-i simtă apropierea în tot corpul şi mai ales în locuri de a căror existenţă nici nu ştia.

— Ţi-aş putea da acelaşi sfat, domnişoară McQuire, răspunse el. Dar acum te rog întoarce-te acasă şi caută o carte de citit sau ceva de cusut. Eu am treabă.

Lydia îşi încrucişă braţele în faţa pieptului şi-şi îngustă ochii.

— Este teritoriul dumneavoastră, domnule Quade, şi aveţi tot dreptul să mă trimiteţi de-aici. Dar înainte să plec, trebuie să vă spun, că sunteţi cel mai tiranic şi mai arogant om pe care l-am întâlnit vreodată! Comportamentul dumneavoastră vă va provoca o grămadă de neplăceri.

Faţa lui Brigiram fu din nou străbătută de acel zâmbet care zăpăcea.

— Şi dumneata domnişoară McQuire, am impresia că ai nevoie urgentă de o pedeapsă corporală, spuse el întinzând cuvintele.

— Vă permiteţi…?

El râse.

— O mulţime de lucruri, răspunse el batjocoritor. Dar acum vei li cuminte şi te vei duce frumos î. Casă.

— Eu nu mă las trimisă acasă ca un copil, aproape că ţipă Lydia. Nu-şi putea aminti când simţise ultima oară o asemenea furie. Eu n-am zece ani şi nu sunt fiica dumneavoastră!

Privirea lui Brigham alunea de pe artera gâtului ce-i pulsa nebună, peste sânii frumos conturaţi şi înapoi pe faţa ei.

— Nu. Hotărât lucru, asta nu eşti. Dar cel caic trage sforile în Quade's Harbor sunt eu, iar dumneata ai să te convingi mai devreme sau mai târziu, că e indicai să te supui ordinelor mele.

Lydia nu se simţi în slave să mai sica în faţa lui Brigham fără a-i produce leziuni corporale. Nu mai scoase niciun cuvânt. Îşi adună fustele, făcu stânga-mprejur şi se depărtă iute.

În spatele ei răsună un râset zgomotos.

Millie o aşteptase ascunsă după tufişul de mure.

— Nu ştiu pe nimeni care să mai li vorbit astfel cu lata, spuse ca admirativ. Dacă eu sau Charlotte am face una ca asta în mod sigur că am petrece o săptămână întreagă închise în camerele noastre.

Lydia zâmbi deşi în interior fierbea de nervi. Până la întâlnirea ei cu Brigham nu crezuse că s-ar putea înfuria vreodată cu adevărat, şi faptul că acest lucru se întâmpla acum o cam deranja, pentru că îi punea în primejdie calmul pe care cu greu învăţase să şi-l afişeze.

— Tu eşti un copil, Millie, răspunse ea pe un ton foarte liniştit. Nu se cuvine să vorbeşti de tatăl tău în felul acesta. Nici măcar dacă e un bădăran încrezut şi nesuferit, completă ea în sinea ei.

Lydia o luă pe Millie de mână. Ce altceva mai e de văzut prin Quade's Harbor?

— Unchiul Devon construieşte un magazin, răspunse Millie radiind de bucurie. A promis că va vinde şi fundiţe de păr, bomboane de mentă şi cărţi cu poveşti. În magazinaşul lui tata nu există decât fasole uscată, chiloţi şi cizme bărbăteşti.

— Nu prea ai de ales. Într-adevăr, spuse şi Lydia.

Millie arătă spre cimitirul de pe deal.

— Acolo sus a avut loc o bătălie cu indieni, pe când Charlotte avea trei ani şi eu tocmai trebuia să mă nasc. Mama şi tata locuiau într-o baracă acolo unde se află acum casa mare şi lata le-a ascuns atunci, pe mama şi pe Charlotte, sub podea până s-a terminal lupta, unchiul Devon are un semn pe umărul drept, acolo l-a nimerit o săgeată.

Lydia se întrebă dacă leliţa nu cumva inventase această poveste, dar apoi îi văzu figura tristă şi serioasă.

— Tuşa Persephone spune că mania n-a mai putut trece peste groaza şi frica din acea zi. După aceea n-a mai făcut decât să se plimbe toată ziua de-a lungul apei. Charlotte spune că mama îşi dorea un vapor care s-o ia de aici pentru totdeauna.

Înconjuraseră dealul şi se aflau în faţa scheletului din lemn al unei clădiri. Pe una din grinzi stătea Devon.

— Hei, le strigă el vesel şi Lydia simţi din nou acea lovitură dureroasă. Cine ştie dacă Devon Quade n-a fi fost lotuşi un soţ bun pentru mine, se gândi ea tristă. Este blând, inteligent şi harnic şi cu siguranţă că nu s-ar fi transformat într-un tiran, precum fratele său.

Millie făcu semn cu mâna strigând bucuroasă:

— Bună, unchiule Devon!

Lydia se auto compătimea foarte rar, dar când îl văzu pe Devon coborând de pe acoperiş şi îndreptându-se spre ea, se îndoi de calitatea vieţii ei. Părea că fericirea este ceva, care era doar pentru ceilalţi.

— Mi-e dor de un zâmbet, spuse Devon, şi-i atinse prieteneşte bărbia. Locul ăsta în care te-am adus eu, e chiar atât de îngrozitor?

— Nu. Lydia înghiţi în sec. Quade's Harbor era un loc minunat. Buzele Lydiei tremurau de emoţie.

— Unde este Polly?

Înainte ca Devon să poală răspunde, Millie se strâmbă spunând dispreţuitoare:

— Leneveşte în pat, exact ca şi Charlotte.

— Millicent, asia n-a fost deloc frumos din partea ta! O dojeni Lydia.

Millie însă îşi scoase bărbia în afară şi răspunse încăpăţânată:

— Dar ăsta-i adevărul.

Devon păru. Încurcai:

— Polly este foarte plăpândă, spuse el.

— Vezi? Strigă Millie triumfătoare.

— Dar sora mea Charlotte nu-i deloc plăpândă, ei pur şi simplu leneşă, iar seara stă până târziu şi citeşte cărţi cu vapoare, piraţi şi împărăţii. Câteodată o vezi umblând prin casă cu o mutră tristă, suspinând de parcă ar fi o prinţesă vrăjită. După ce a citit" *Robin Hood*", o lună întreagă a făcut pe Lady Marian!

Lydia şi Devon râseră, apoi răsună un zăngănit de clopot.

— La masă! Strigă Millie şi alergă înspre casa mare de deasupra portului.

Devon zâmbi, ilar o uşoară îngrijorare se putea citi în privirea sa în timp ce mergea cu Lydia în urma fetiţei.

— Ştiu că Brigham poale fi imposibil câteodată – doar am crescut împreună – dar este de asemenea un om deosebii. Lydia. La fel ca şi tine. Are o voinţă puternică care l-a făcut să treacă prin nişte situaţii, cărora alţi oameni nu le-ar li supravieţuit.

După cele spuse de Devon. Brigham trebuie să fi trăit o tragedie de-a lungul vieţii sale. Dar Lydia nu îndrăzni să ceară amănunte, deoarece nu-l cunoştea pe Devon suficient de bine.

— Poate că această voinţă puternică, cum îi spui dumneata, nu este decât un orgoliu încăpăţânat şi egoist, spuse ea şi se minimă cât de dur vorbise.

— Asta e ce le face pe tine aşa tare. Lydia? Întrebă Devon blând. Nimic altceva decât orgoliu încăpăţânat şi egoist?

— Poale, recunoscu Lydia roşind. Devon avea dreptate. I: a se ţinea cu dinţii de acest orgoliu, pentru că se temea să nu fie prea slabă fără acesta.

Când se apropiară de casă o întâlniră pe Charlotte, care Hirta o rochie din muselină albă, împodobită cu o sumedenie de panglici colorate de mătase. Privea visătoare un punct fix şi păru să nu-i observ e pe Lydia şi pe Devon.

Lydia fu atât de uimită încât vru să o urmeze, însă Devon o reţinu.

— Stai liniştită, îi şopti, Charlotte joacă iar un rol – judecând după ţinută eu aş spune că azi este o prinţesă arabă.

Lydia răsuflă uşurată.

— Poale că va deveni actriţă cânii se va face mare, spuse ea amuzată.

Devon îşi duse un deget la gură.

— Să nu audă Brigham aşa ceva! Are planuri foarte convenţionale, în ceea ce priveşte viitorul fiicelor lui – cred că mai degrabă le-ar vedea la circ decât pe scenă!

Intrară în bucătărie prin intrarea din spate, unde Jake aranjase masa mare din lemn de stejar pentru cinci persoane. Dar nu apăruse decât Millie.

Prânzul consta din friptură rece, pâine, compot de mere şi murături de legume din grădina casei. Într-un târziu, în

timpul mesei apăru şi Charlotte ca o stafie frumoasă şi începu să mănânce fără a le acorda celorlalţi nici cea mai mică atenţie.

— Noi suntem invizibili, îi şopti Millie Lydiei.

— Aşa deci.

După ce luară masa Lydia îl ajută pe Jake să strângă masa, dar acesta nu fu de acord ca ea să spele şi vasele. Devon se întoarse la proiectul său de construcţie. Millie dormea ghemuită ca o pisicuţă într-un fotoliu mare de piele din camera de lucru a tatălui ei. Tuşa Persephone citea în salonul cel mare pe când Charlotte bântuia prin casă şi se străduia să pară cât mai tragică cu putinţă. Neştiind ce să facă, Lydia o luă pe scară în sus şi ciocăni la uşa dormitorului în care locuia Polly.

Polly stătea în faţa geamului şi privea nemărginita panoramă de mare cer, şi munţi. Era îmbrăcată în capot de casă iar buclele ei negre şi lucioase îi cădeau dezordonat pe spate.

— Polly? Întrebă Lydia încet. Eşti bolnavă?

Când Polly se întoarse, Lydia văzu chin şi patimă în ochii acesteia, o lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Nu, nu. Având în vedere situaţia, nu-mi merge deloc rău.

Lydia intră în cameră şi închise uşa în urma ei, deşi Polly n-o invitase înăuntru.

— Atunci de ce plângi?

Polly oftă.

— Cuiva ca tine în mod sigur că i-aş părea ridicolă. Lydia îi povestise câteva dintre aventurile ei de pe câmpurile de luptă.

Acum scutură din cap.

— Nicio problemă, a oricărui om ar fi ea, nu este lipsită de importantă.

Mireasa lui Devon îşi acoperi faţa cu mâinile, se aruncă pe pat şi începu să plângă.

— O, Doamne! Suspină ca. Nici nu ştii ce-am făcut! Şi nici el nu ştie!

Lydia se aşeză lângă Polly şi-i cuprinse umerii tremurânzi cu braţul.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ca blând, convinsă că nu putea fi vorba de ceva rău cu adevărat. Pe de altă parte, mulţi oameni aduceau cu ei, în vest, secrete întunecate, de care nici măcar aici nu puteau scăpa…

Polly suspină şi plânse iar Lydia aşteptă răbdătoare. Se pare că ăsta e destinul meu, să consolez, îi trecu prin cap.

— Polly? Întrebă ea după o lungă tăcere.

Tânăra femeie înghiţi în sec.

— Îl iubesc pe Devon! Spuse ea aproape fără respiraţie.

În primul moment Lydia simţi o uşurare dar apoi văzu chinul din ochii soţiei lui Devon.

— Şi ce-i rău în asta? Întrebă ea. Doar e solul tău.

Polly se cutremură.

— Nu, spuse ea. A fost doar o farsă.

Lydia stătea ca o stană de piatră şi o privi ţintă pe Polly:

— O farsă? Repetă ca indignată.

Când îi reveni glasul Polly sări de pe pat şi ca urinare a unei hotărâri bruşte se repezi la dulap, scoţând la nimereală lenjerie şi haine. Un moment Lydia crezu că Polly îşi face bagajul pentru a părăsi pentru totdeauna Quade's Harbor şi pe Devon.

— Polly, la ce te-ai referit când ai spus că a fost doar o farsă?

Proaspăta doamnă Quade dispăru după un paravan.

— Nici măcar atât n-ar li trebuit să spun, murmură ea trăgând cu ochiul de după paravanul spaniol. Sper că nu-i vei povesti lui Devon sau fratelui său nimic despre asta?

Dezorientarea Lydiei începu să ia proporţii periculoase.

— Devon Quade este un 0fi1 bun, Polly. Dacă-l vei răni în vreun fel vei avea o duşmancă în mine.

Polly privi iscoditor de după paravan. De data asta ochii i se îngustaseră.

— Aşa! Te sfătuiesc să-l laşi în pace pe Devon al meu – altfel îţi rup urechile!

Dar Lydia nu se lăsă intimidată.

— Chiar este *Devon al tău?* Insistă ea.

Polly ieşi de după paravan. Avea o rochie verde care-i scotea în evidenţă părul negru şi tenul de culoare deschisă. Tăcută îi întoarse Lydiei spatele, iar aceasta începu să-i închidă nasturii rochiei.

— Nat Malachi – acesta este bărbatul cu care trăiam eu de la venirea mea în San Francisco – făcea tot felul de afaceri împreună cu mine. Se dădea drept preot şi se făcea că mă căsătoreşte cu un minier sau un tăietor de lemne, cărora eu le furam portofelul – mai târziu, pe când dormeau. Cu Devon aveam de gând acelaşi lucru, dar… când m-a atins, s-a schimbai deodată ceva. Eu m-am schimbat.

Lydia era pui şi simplu uimită. Citise despre asemenea afaceri prin cărţile de duzină, dar niciodată nu întâlnise pe cineva care se ocupa cu aşa ceva. O fixă pe Polly îndelung, cu o privire mirată, până ce într-un sfârşit se dezmetici.

— Trebuie să-i povesteşti totul lui Devon, spuse ea într-un târziu.

Polly scutură din cap cu sălbăticie.

— Nu! Şi nici tu nu-i vei spune. M-ar da afară.

Asta nu şi-o prea putea imagina Lydia, deşi bănuia că Devon va fi rănit dacă va afla adevărul.

Polly o prinse pe Lydia de umeri.

— N-o să mă trădezi cu niciun cuvinţel! Îi porunci ca nervoasă.

Lydia îi îndepărtă mâinile de pe umerii ei şi se ridică.

— Nu pot promite că nu voi spune nimic, spuse ea rece. Şi constată că simţea un triumf foarte nepotrivit la aflarea faptului că Devon era la urma urmei încă necăsătorit. Dar această senzaţie nu dură. Lydia ştiind prea bine că Devon o iubea pe Polly. Acest lucru era prea evident.

Ochii negri ai femeii se umplură de lacrimi.

— Dumnezeule atotputernic, şopti ca distrusă. Nu mă va ierta niciodată!

Lydia nu ştia în ce măsură acest lucru era adevărat. În intenţia de a o consola puţin pe Polly, îi atinse uşor braţul apoi ieşi fără zgomot din cameră.

Frumuseţea acestei zile fusese tulburată şi Lydia nu-şi mai dorea decât să se retragă în camera ei. Dar unul dintre principiile ei cele mai importante îi spunea să nu se ascundă de lume. Chiar şi atunci când doreşte acest lucru cu ardoare.

Îşi luă un şal. Din cauza brizei uşoare care se pornise, şi părăsi casa. Pentru a nu-l întâlni pe Brigham ocoli fabrica de cherestea şi biroul acestuia. Şi după tot ce ştia acum nu se simţea în stare nici să dea ochii cu Devon, aşa că se ţinu departe şi de construcţie.

O potecă îngustă de după casă se strecura printr-o pădurice de pini, cedri, tufişuri de mure şi ferigă înaltă. Pe ici pe colo licăreau raze de soare prin frunzişul în care păsările îşi începeau concertul de după amiază.

În vârful dealului pădurea se rărea şi ochii Lydiei se măriră de încântare când descoperi în mijlocul linei poienile verzi o căsuţă din trunchiuri de copaci. Uşa de la intrare se afla în colţul din stânga al căsuţei, o singură fereastră pe partea dreaptă.

Locul acesta îi păru Lydiei ca vrăjit, poale pentru că dădu peste el pe neaşteptate. Nu s-ar fi mirat dacă din căsuţă ar fi ieşit vrăjitoarea lui Hansel şi Gretel şi ar fi salutat-o.

Zâmbind la acest gând îşi încrucişă mâinile la spate şi strigă:

— Hei! E cineva acasă?

Niciun răspuns, doar piuitul nervos al păsărilor, ce păreau supărate pe Lydia fiind că le tulburase liniştea.

Ocoli micuţa casă şi constată că nu exista o altă intrare şi nicio a doua fereastră. Dar acest lucru nu era de mirare într-o regiune, în care şi în ziua de azi te puteai trezi cu un atac din partea indienilor. O casă cu cât avea mai puţine intrări, cu atât mai siguri erau locuitorii ei.

Lydia îşi aminti de povestea istorisită de Millie despre mama şi sora ei, care se ascunseseră sub podea în timpul unui atac al indienilor. Fără îndoială că aceasta era căsuţa pe care Brigham o construise pentru tânăra sa mireasă.

Acest gând o indispuse şi se aşeză pe una dintre treptele de la intrare. Sprijinindu-şi bărbia în palmă încerca să şi-o imagineze pe fosta soţie a lui Brigham Quade, dar nicio imagine nu voi să se contureze. Nicăieri în acea casă mare nu zărise vreo fotografic sau vreun tablou al mamei fetelor, cel puţin nu în camerele în care intrase până acum. Pe de altă pane nici nu se uitase vreodată după aşa ceva.

Lydia rămase o vreme şezând acolo impresionată tic pacea acelui mic luminiş, dar nici aici nu-i dădu pace dilema care o chinuia de la discuţia cu Polly. Nu îi putea spune lui Devon ceea ce ştia pentru că el fusese bun cu ea şi n-ar fi vrut sub nicio formă să-l rănească atât de brutal. Poate că ar fi trebuit să vorbească cu Brigham despre aceasta, fiind evident faptul că el era capul familiei, dar se temea de reacţia lui. Era foarte uşor de închipuit cum s-ar fi enervat, ar fi urlat la toate personajele acestei drame şi s-ar fi certai cu fratele său. Poate chiar pentru totdeauna.

Fără să fi ajuns la vreo concluzie privitoare la comportamentul ei în viitor, Lydia porni spre casă.

Pe scările din curte stătea Jake Feeny cu o ţigară în colţul gurii şi cu un coş cu cartofi lângă el. Tocmai curăţase unul şi-l aruncă într-un vas cu apă, când se apropie Lydia. Aceasta îi zâmbi şi se aşeză lângă el. Nu mai ai un cuţit? Întrebă ea căutând prin coşul cu cartofi.

Domnul Feeny i-l întinse pe al său şi o privi îngândurat, dar prietenos.

— Ai curăţat mulţi cartofi acolo de unde vii? O întrebă el.

Lydia dădu din cap afirmativ, râse şi arătă spre muntele împădurii din faţa lor, de unde venea zgomotul neîntrerupt al Herăstrăului.

— Destui, pentru a face un munte ca ăsta de mare, domnule Feeny, supse ca.

Bucătarul nu-i răspunse zâmbetului, dar îşi frecă bărbia nebărbierită studiind-o pe Lydia cu respect.

— Jake, spuse el. Spune-mi Jake.

Capitolul 5

Brigham asudă mânuindu-şi fierăstrăul de tăiat buşteni, în ciuda anilor de muncă grea îl dureau muşchii spatelui şi ai umerilor şi îl ardea pielea palmelor. Strângea din buze şi tăia mai departe, gândurile însă nu se lăsau controlate atât de uşor ca şi corpul – de îndată ce nu se mai concentra, gândurile îi alunecau înspre Lydia McQuire.

Nu avea nimic de obiectai privitor la silueta ei, deşi nu i-ar fi stricai să se mai îngraşe puţin, iar părul ei era moale şi lucea ei mătasea în soare. Dar ochii ei – acei ochi albaştri ca viorelele – tare-l mai nelinişteau. Aceşti ochi văzuseră multă suferinţă şi totuşi în ei se întrevedea faptul că erau capabili de a fi fericiţi, în ei se ascundea o pasiune ce s-ar fi dovedit sălbatică şi neînfrânată dacă ar fi fost dezgropată.

Brigham scutură din cap. Asta o crezi doar tu. Se gândi el. Lydia este dură şi tare, iar cochetăria, delicateţea şi focul,

lucruri care fac o femeie adevărată, au fost îndepărtate de grozăviile la care a asistat în război.

Dacă ai gândi raţional, îşi spuse el supărat, i-ai completa un cec, ai îmbarcat-o pe primul vapor şi ai uita că ai cunoscut-o vreodată.

Zâmbi involuntar şi-şi şterse cu mâneca sudoarea de pe frunte. Apoi apucă ferăstrăul cu putori proaspete şi începu să se încadreze în ritmul partenerului său. Numai Devon putea s-aducă acasă cea mai obraznică şi neastâmpărată ştrengăriţă-yankeu din Noua Anglie să i-o înmâneze ca pe un suvenir din orientul îndepărtat.

Tovarăşul său scoase un strigăt de avertisment, dar Brigham ora atât de distrat încât în ultimul moment observă copacul prăbuşindu-se şi abia avu timp să se ferească. Copacul căzu cu un zgomot asurzitor pe pământul ce se cutremură sub picioarele lui Brigham.

— La naiba. Brig, strigă partenerul său, arătând nervos spre copacul căzut. Asta a fost cel mai bun ferăstrău al meu, şi-acum zace îngropat sub copac!

Brigham îşi şterse din nou faţa. Tare şi-ar fi dezbrăcat cămaşa şi ar fi lucrat mai departe la bustul gol, dar lucrul acesta era prea periculos; crengile unui copac prăbuşindu-se puteau sfâşia pielea unui om la fel de uşor ca un vârf ascuţit de sabie.

— La mai termină cu văicăreala şi încearcă să-l scoţi, spuse el răstit. Dar nu Zob ora cel asupra căruia se îndrepta furia lui Brigham; era furios pe el însuşi pentru că încălcase una dintre legile sale: un bărbat nu trebuie să se gândească niciodată la wisky. Mâncare sau femei când lucrează în pădure, căci acest lucru l-ar putea costa viaţa pe ol sau pe unul din camarazii săi.

Zob. Un bărbat tânăr şi uscăţiv din Carolina de Sud. Se strecură prin frunziş pentru a-şi recupera fierăstrăul de sub

copac.

Când Brigham se întoarse îl descoperi în spatele său pe Jack Harrington, contabilul său. Neîndemânatic şi emoţional. Ochelarii rotunzi îi alunecaseră pe vârful nasului, în spatele urechii drepte avea înfipt un creion, iar în braţe ţinea strâns la piept – de parcă ar fi fost o biblio – un bloc-notes.

— Ce naiba, Harrington? Nu mai veni prin spatele meu! Dacă aveam un topor în mână acum n-ai li arătat prea bine!

Harrington tremura în costumul său ieftin şi Brigliam se întrebă de ce acest tânăr nu poartă oare pantaloni de în, cizme de lucru, bretele şi cămaşă de bumbac, aşa ca toţi ceilalţi.

— Am venit pentru domnişoara McQuire, spuse el. Doamna Chilcole mi-a spus că ar fi angajat-o ca guvernantă, dar nu găsesc nicio copie a numirii ei.

Din cauza unei erori de felul acesta Harrington este în stare să nu închidă ochii toată noaptea, se gândi Brigham cu un dram de milă.

— Asta din cauză că nu sunt încă sigur dacă să o pun pe domnişoara McQuire pe lista de plată sau să-i cumpăr bilet de vapor spre San Francisco. O să le anunţ când mă voi decide.

— Eu nu ştiu, domnule, îl contrazise Harrington curajos. Mie nu-mi plac neclarităţile. Asemenea decizii n-ar trebui amânate prea mult.

Brigham oftă.

— Înainte să-ţi dau un răspuns trebuie să vorbesc cu domnişoara.

— Ea vrea să rămână?

— N-am idee, răspunse Brigham zâmbind. Cine ştie dacă nu cumva înoată chiar acum în larg spre prima barcă?

Harrington clipi derutat, îşi trecu repezii mâna peste părul său lins şi spuse:

— Oh, glumiţi, domnule. A fost fosile amuzant, într-adevăr – foarte amuzant.

Brigham îşi dădu ochii peste cap.

— N-ai nimic mai bun de făcut decât să mă calci pe nervi? Mârâi el. Vorbeşte dumneata cu domnişoara McQuire şi întreab-o dacă vrea să rămână ca guvernantă a felelor mele. Oferă-i un dolar pe săptămână plus casă şi masă.

Tânărul zâmbi fericii şi porni înapoi grăbii. Harrington nu era niciodată mulţumii, dacă nu avea de rezolvat vreo problema, dar era un contabil bun, şi doar asia îl interesa pe Brigham.

Când se îndreptă spre biroul său, Brigham simţi cum îl dor oasele de atâta efort şi pentru prima oară de la moartea Isabel lei se bucura să se întoarcă în casa cea mare pe care o construise cu atâta nădejde. Păşi în micul spaţiu din trunchiul de copac gol, luă nişte hârtii şi porni spre casă.

Pe grilajul din capătul intrării stătea Millie cocoţată, iar încântarea de pe faţa ei când îl văzu îl făcu pe Brigham să se ruşineze. Dar îl îngrijoră şi tensiunea care-i alungă bucuria din ochi.

— Eşti bolnav, tali? A fost cineva rănit?

Întrebările acestea dureau şi ar ÎI îmbrăţişat-o pe micuţă dacă n-ar fi fost atât de murdar şi transpirat.

— Nu. Copile, spuse el, şi-i mângâie drăgăstos părul.

Millie îl conduse în casă, iar el merse mai încet pentru ca ea să poată ţine pasul cu el.

— Putem merge la pescuit, explică ea cu o voce plină de speranţă. Încât Brigham se opri şi se lăsă pe vine privind-o. Până apune soarele mai este destul timp şi pariez că azi muşcă păstrăvii foarte bine, adăugă ea.

Brigham zâmbi. Nu-şi dorea nimic mai mult decât o baie, un pahar cu băutură şi timp pentru a-şi aduna gândurile, dar nu putu să stingă scânteile bucuroasei nerăbdări din ochii

fiicei sale.

— Avem echipament de pescuit prin casă?

Millie ţopăi încoace şi încolo de bucurie şi Brigham se gândi la toate ocaziile în care se convinsese pe sine că ar li suficientă grija pe care le-o poartă fetelor. Ce prostie din partea mea. Se gândi el acum. Să aştept din partea fiicelor mele să se simtă iubite, doar pentru că le asigur hrană şi un acoperiş deasupra capului!

— Da! Strigă Millie, radiind de bucurie. Avem în şopron şi ştiu şi pe unde să săpăm după râme!

Brigham o sărută pe frunte şi se ridică.

— Bine, du-te şi adu ce ne trebuie cât timp fac cu o baie. O să prindem un coş întreg de păstrăvi pentru astă scară.

Millie dădu din cap afirmativ şi alergă cu rochiţa fluturându-i prin iarbă spre casă. Brigham o urmă îngândurat. N-ar fi crezul niciodată că un aşa mic gest de atenţie din partea lui aduce atâta bucurie copilei.

Intră prin veranda din spate în bucătăria goală, umplu un lighean mare cu apă fierbinte din cazanul sobei şi ieşi cu el afară. Se dezbrăcase de cămaşă şi tocmai îşi săpunea bustul când simţi privirile ei şi se întoarse încet.

În spatele lui stătea Lydia, nemişcată, asemeni unei căprioare care a adulmecat pericolul; braţele îi erau încărcate cu lemn pentru foc, părul frumos îi înrăma faţa ca un nor vaporos de culoare mierei. Sânii i se ridicau şi se coborau din pricina respiraţiei precipitate, iar obrajii i se înroşiseră de parcă Brigham ar fi surprins-o într-o situaţie scandaloasă.

Inima lui se zbătea atât de tare de parcă vroia să se desprindă de el pentru a se lega de a ei. Brigham scutură din cap alungând această imagine nebună, aruncă apa din lighean în tufa de mure şi îşi luă prosopul de pe marginea verandei.

Lydia se îndreptă spre verandă făcând un mare ocol în jurul lui Brigham care aproape că bloca uşa bucătăriei fără a manifesta nicio intenţie de a-i face loc. Ezită, uitându-se de la Brigham la uşă şi iar la el, pentru a se îndrepta într-un sfârşit hotărâtă spre scări.

El aşteptă până când ca fu atât de aproape încât ar fi putut-o atinge, apoi îi făcu loc să treacă, fustele ei atinseră piciorul lui Brigham într-un contact fugitiv, care îl făcu pe acesta să simtă un dureros junghi în zona soldurilor. În urma ei rămase o vagă aromă de săpun şi ace de pin iar Brigham simţi o dorinţă atât de puternică încât transpiră prin toţi porii.

După o scurtă luptă interioară o urmă în casă, dar spre dezamăgirea – şi uşurarea sa –, Lydia nu se vedea pe nicăieri.

Brigham urcă scările spre cameră scuturând din cap. Apoi îşi luă o cămaşă curată. Când reveni jos, Millie îl aştepta deja pe verandă cu o undiţă în mână. În timp ce Charlotte îi privea de la distanţă.

Fluierând vesel, o luă pe drumul care ducea spre lacul ce se alia după dealul cu vechea căsuţă şi cimitirul indienilor.

— Vino cu noi. Charlotte, îi spuse Brigham fiicei sale mai mari. Şi într-adevăr aceasta se puse tăcută în mişcare, deşi îşi ridicase bărbia în mod maiestuos şi nu comentă cu niciun cuvânt cele ce tocmai se întâmplau.

După ce ajunseră la lac, Millie porni în căutare de râme, iar Charlotte şi Brigham se aşezară umil lângă altul pe rivalul înierbat al lacului, în timp ce Brigham prindea cârligul de firul subţire. Charlotte împletea o coroniţă din flori de păpădie.

— Te căsătoreşti cu domnişoara McQuire? Întrebă ea fără să-şi privească tatăl.

Brigham zâmbi.

— Nu. Charlotte, lui cred.

Fata oftă şi se încruntă.

— Nici nu e bună de-aşa ceva. Explică ea pe un ton sever. Domnişoara McQuire a lucrat în război ca soră medicală şi a văzut bărbaţi goi.

De data aceasta Brigham nu reuşi să se ascundă şi râse încet. Şi din cauza asta nu e bună să-mi fie soţie? Întrebă el întinzându-se pe iarba moale şi încrucişându-şi braţele sub cap.

Charlotte îl cercetă cu ochii albaştri şi blânzi.

— Bineînţeles că nu. Tată. Răspunse ea punând accent pe fiecare cuvânt de parcă Brigham şi-ar fi pierdut auzul sau mintea. Nicio femeie serioasă n-a văzut vreodată un bărbat care nu era îmbrăca!

Brigham se ridică în cot.

— Într-un fel mă bucur că gândeşti aşa. Charlotte. Dar există şi excepţii şi una dintre ele este să îngrijeşti bolnavi şi răniţi. Doar nu i se puica cerc domnişoarei McQuire să vindece numai răni ce nu erau ascunse sub haine.

Pometii înalţi ai Charlottei se făcură de un roşu purpuriu, iar ca îşi coborî privirea stingherită. Brigham fu cuprins de o furie tacită gândindu-se la Isabela care-şi părăsise fiicele luându-le în felul acesta fără mamă. Căci din păcate erau unele lucruri pe care pur şi simplu nu le putea discuta cu ele.

— Îţi place de ca?

Brigham oftă şi se gândi la reacţia sa când trecuse Lydia pe lângă el în drumul spre bucătărie.

— Cred că e o tirană mică şi încăpăţânată care găseşte că doar părerile ei ar fi corecte, răspunse el sincer, apoi zâmbi trist. Dar ai dreptate, Charlotte, îmi place de ea.

Fata terminase coroniţa de flori şi şi-o aşeză pe cap.

— Ştii, cu oricum m-am hotărât să mă ţin departe de ca. Explică ca plină de demnitate şi se strâmbă când apăru Millie

cu o mână de râme roz care se zvârcoleau. Pentru că suni sigură că domnişoarei McQuire o să i se facă dor de bărbaţii goi şi se va întoarce la război.

— Războiul s-a terminat, Charlotte, spuse Brigham. Luă un vierme gras şi-l înfipse în cârligul unditei. Şi bărbaţii goi s-au îmbrăcat şi au plecat acasă.

Millie făcu ochii mari.

— Ce bărbaţi goi?

Brigham râse şi aruncă undiţa în apă.

— Ei, nimic, spuse el.

Charlotte se întinse în iarbă şi scoase un suspin dramatic:

— O viaţă, viaţă – tu cel mai rău dintre toate chinurile!

Millie îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— O, Charlotte, Charlotte, se prosti ea cu o voce exagerat de piţigăiată, tu cea mai proastă dintre toate oile!

— Ajunge, spuse Brigham, când Charlotte sări în picioare pentru a-şi apăra onoarea, şi Millie scoase un strigăt de luptă demn de orice indian. O să alungaţi peştii!

După vreo oră şi jumătate prinseră destui păstrăvi pentru cină şi se întorceau către casă. Millie explodând de bucurie, Charlotte adâncită în rolurile ei tragice pe care le juca mai tot timpul. Brigham îşi simţea inima-i rănită, scăldată într-o lumină caldă.

În acea mâncară păstrăvi, deşi. Lake pregătise friptură de porc, şi fiecare îşi primi porţia sa de peşti. Numai Polly, palidă şi absentă, renunţă la ea. Lydia observă cât de îngrijorat îşi privea Devon soţia şi o durea sufletul pentru cei doi. Doamna Chilcole rămăsese în camera ei căci simţise o gripă apropiindu-se iar Millie vorbea necontenit. Charlotte părea să se gândească la ceva anume dar din fericire fără să-i influenţeze pofta de mâncare. Şi Brigham era atât de liniştit şi echilibrat cum nu-l văzuse Lydia niciodată.

Deşi acum purta cămaşă. Lydia îl vedea în gândul ei stând

în curte pe jumătate gol şi se întrebă cum de imaginea unui bust de bărbat putea avea un asemenea efect asupra ei. După ce numai Dumnezeu mai ştia câte busturi văzuse ea în război. Căci atunci când îl văzuse pe Brigham stând acolo îi venise să-i acopere pieptul cu mâinile şi să-i mângâie părul de pe piept…

O cuprinse o senzaţie de stinghereala şi închise ruşinată ochii în timp ce o roşcată fierbinte i se urcă în obraji. Când redeschise ochii observă privirea lui Brigham odihnindu-se asupra ei. Avea o ligură serioasă, dar ochii îi luceau amuzaţi.

Parcă i-ar fi cilii gândurile… Dar asta-i exclus, se linişti Lydia; nimeni nu putea să citească gândurile altuia.

Întinse mâna după platoul cu sfeclă roşie şi se servi din nou. Furculiţa se lovi de porţelan şi zăngăni când aşeză platoul înapoi, iar privirea lui Brigham alunecă pe pulsul ce se vedea zbătându-se în artera gâtului ei.

Conform cu principal ei de a ataca atunci când se simte încolţită, Lydia spuse cu voce tare să audă toată lumea:

— După ce terminăm masa, aş dori să vorbesc cu dumneavoastră, între patru ochi, domnule Quade.

El zâmbi încă foarte amuzat şi Lydia se întrebă ce găsea atât de nostim la ca.

— Cum doreşti, domnişoară McQuire, răspunse ei.

Lydia simţi privirea întrebătoare în ochii soţiei lui Devon; faţa ei frumoasă era palidă de teamă. Evident, Polly credea că Lydia e pe cale de a-i trăda încrederea. Însă un semn cu capul din partea Lydiei păru să o liniştească.

Când terminară de mâncat, Lydia se sculă şi-l urmă pe Brigham în camera de lucru. Acesta rămase în picioare în faţa şemineului privind fix la flăcările ce păreau să-i povestească ceva fascinant.

Lydia îşi încrucişă braţele şi se postă în faţa lui Brigham, pentru că acest bărbat avea ceva ce-i slăbea puterile chiar

atunci când avea cel mai tare nevoie de ele.

— Cer şase dolari pe lună în loc de cei patru pe care mi i-aţi oferii prin domnul Harrington, explică ea. Şi bineînţeles că trebuie să construiţi o şcoală. O clădire care ar putea să funcţioneze şi ca biserică sau sală de întruniri.

Brigham îşi întoarse încet capul pentru a o privi, dar ca nu putu să-i vadă expresia, faţa lui fiind în umbră.

— Doreşti o şcoală întreagă pentru doi copii?

Lydia îşi îndreptă umerii şi se strădui să pară puţin mai mare.

— Da, domnule Quade, răspunse ea răbdătoare, fiind însă conştientă de tremurul din vocea ei. Este cam acelaşi principiu pe care funcţionează o casă de păsărele în grădină. La început e posibil să pară puţin absurd, dar cu timpul va apărea o pasăre şi apoi alta şi în curând toată grădina va îi plină de piţigoi sau măcălendrii. Făcu o pauză şi arătă cu un gest. Dacă faceţi loc pentru copii, domnule Quade, faceţi loc şi pentru familiile lor.

Brigham se întoarse spre ea.

— Am construit şase case bune, răspunse el, şi au rămas toate goale. Ai vreo explicaţie şi pentru asta?

Lydia oftă.

— Veţi avea nevoie de casele acestea, şi în curând de şi mai multe, de îndată ce oraşul va avea o inimă.

Brigham îşi frecă bărbia gânditor.

— Şase dolari pe lună sunt prea mult. Spuse el. După o tăcere îndelungată. De unde ştiu eu că meriţi un salariu atât de mare?

Lydia nu renunţă.

— Sunt sigură că-i plătiţi cu tot atât sau chiar mai mult pe oamenii care au grijă de boii şi măgarii din tabăra de tăietori. Sau poate că educaţia fiicelor dumneavoastră nu merită atât de mult.

Brigham se uita țintă la ea. Curajul ei îl uimea, apoi, râse.

— Cinci dolari şi cincizeci de cenţi, negocie el. Felele merită fără îndoială mai mult decât animalele, dar sunt şi mai uşor de stăpânit. Mă rog, în cele mai multe cazuri.

Oferta lui îi păru acceptabilă Lydiei. Oricum, la început îi oferise doar patru dolari, iar acum va primi cinci şi jumătate.

— Şi şcoala? Insistă ea.

— O puteţi inaugura la toamnă, cedă Brigham.

Lydia zâmbi.

— Bun. Pentru că atunci voi avea nevoie de ea. Până atunci voi explora cu Millie şi Charlotte împrejurimile, pădurile şi plaja şi mă voi rezuma la ştiinţele naturale.

Brigham scutură din cap.

— Ştiinţe naturale, spuse el uşor dispreţuitor. Învaţă-le pe fetele mele să coasă, domnişoară McQuire. Sau să gătească. Acestea sunt lucrurile care mai târziu le vor fi folositoare.

Vorbele sale puneau la grea încercare răbdarea Lydiei.

— Am impresia, domnule Quade, spuse ea apăsat, că există lucruri care-ţi vor fi dumitale foarte folositoare, şi pe care ar trebui să Ic înveleai mai repede. Lumea s-a schimbat. Femeile Tri cer şi ele locul în această lume nouă, şi-l vor primi.

Brigham se aplecă într-atât către ca, încât frunţile lor aproape că se atingeau şi din nou Lydia simţi acea dorinţă ciudată şi fierbinte trezindu-se în interiorul Uimei ei, dorinţă care-i provoca ameţeli şi-i transforma picioarele în gelatină.

— Chiar eşti atât de sigură, că ştii ce vor femeile? O provocă el cu voce scăzută după care o sărută pe neaşteptate.

Lydiei i se întâmplase destul de des, să se trezească cu un timid sărut de adio din partea vreunui soldat recunoscător, ce credea să se fi îndrăgostit de ca, dar un sărut ca acesta nu mai primesc niciodată. Buzele lui Brigham erau tari şi

provocatoare şi totuşi îi simţea gura moale precum catifeaua şi atât de atrăgătoare şi seducătoare ca şi aroma crinilor într-o scară de vară.

Cu o tandreţe blândă şi experimentată o determină să-şi deschidă buzele. Lydia simţi limba lui caldă care se uni cu a ei într-un sărut de bun venit senzual, urmat de o zadarnică luptă şi o dulce înfrângere. Bustul său taro şi musculos se lipea de sânii ei moi şi oricât încerca Lydia să-şi tragă puţin răsuflarea, Brigham nu o lăsă şi nu încetă să o sărute şi să o cucerească.

Părea să nu mai aibă pic de vlagă, când Brigham se desprinse de ca, dar el observă şi o prinse de umeri. Timp de o clipă lungă şi umilitoare nu putu decât să se uite neajutorată în sus la el.

Brigham îi atinse buzele tremurânde cu degetul şi sparse gheaţa râzând încet.

— Noapte bună, domnişoară McQuire, spuse el. Vise plăcute.

Se simţea o oarecare aroganţă în glasul său, dar Lydia nu mai avea putere să reacţioneze. Spera doar să nu fi dat dovadă de neseriozitate lăsându-se sărutată de domnul Quade în felul acesta.

Lăsându-se? Se întrebă ca când aproape să se împiedice părăsi în grabă camera şi zona de influenţă a domnului Quade. Nu numai că a acceptat ca domnul Quade să-şi permită asemenea lucru dar ar fi vrut chiar mai mult, fie-i iertat! Căldura ciudată pe care o dezlănţuise în trupul ei prin acel sărut, nu se stingea uşor.

Preocupată de gândul acesta şi altele asemănătoare, aproape că se sperie când intră în camera ei şi-o găsi pe Polly stând lângă şemineu.

— L-ai spus lui Brigham ceva despre mine? Întrebă soţia lui Devon. Suna disperat dar şi puţin supărat.

— Nu. Oftă Lydia. Şi nici nu am de gând. Dar va trebui să-i spui tu lui Devon. Ar trebui să mergi la el şi să-i spui adevărul – acum.

— S-ar enerva teribil.

— Nu mă îndoiesc. Dar Devon e înţelept. După ce se va gândi un timp la treaba asta, cu siguranţă că va ÎI înţelegător.

— Da, cu siguranţă. Suna neajutorat şi fără speranţă. Polly se aşează într-un fotoliu de lângă şemineu.

— Tata mi-a spus întotdeauna că într-o bună zi mă vor ajunge păcatele din urmă şi cred că avea dreptate. Era preot Lydia, şi doica să cunoască părerea lui Dumnezeu începând cu stelele şi planetele şi terminând cu culorile din cravata domnului Lincoln!

Lydia stătea pe lada de la piciorul palului încă şocată din cauza sărutului lui Brigham dar se străduia să se concentreze la cele spuse de Polly.

— L-am iubit pe tatăl meu, continuă Polly îngândurată. Era mai rău decât un indian Pownee pe care-l durea măseaua, dar aşa era tata, şi totuşi aş fi făcut orice pentru o privire drăgăstoasă din partea sa.

Lydia tăcea ascultând.

— Am crescut în Kansas, în ţara indienilor, povesti Polly mai departe. Aveam o căsuţă mică şi câteva vite, şi când tata pleca la parohie, cu rămâneam singură la fermă. Ştia că mă tem de Pownee şi de bandiţi, dar spunea mereu că Dumnezeu are grijă de mine. Făcu o pauză. În schimb Dumnezeu mi l-a trimis pe Nat Malachi.

Fără voinţa ei, Lydia se simţi atrasă în povestea aceasta şi credea că vede căsuţa mică şi singuratică, vitele şi fetiţa aceea fricoasă care fusese Polly o dată.

— Bărbatul care te-a ajutat să-l înşeli pe Devon, spuse Lydia fără reproş.

— Da, răspunse Polly absentă. I-am spus lui Nat că nu

poate rămâne deoarece tata nu-i acasă şi nu se cade, dar Nat mi-a spus că a văzut o duzină de indieni după deal şi că aveam nevoie de cineva care să mă apere.

Nat poate fi atât de şarmant, încât trezeşte în orice femeie gânduri păcătoase, cu toate că nu arată nici pe departe atât de bine ca Devon al meu. După o săptămână mă con linsese că-l iubesc şi că nu mai vreau să trăiesc fără el.

M-a iubit în mijlocul preriei sub cerul liber şi după prima dată începusem să savurez ceea ce-mi făcea şi cum mă atingea. Începuse să-mi trebuiască.

Şi-apoi a venit tata şi m-a prins cu Nat. M-a certat, mi-a spus că sunt o păcătoasă şi nu vrea să mă mai vadă niciodată. Polly avea lacrimi în ochi. A doua zi am plecat cu Nat. Tăcu o vreme înainte să-şi sfârşească istorisirea. Nat nu e un om bun dar ştie să iubească o femeie până geme de extaz şi o aduce în situaţia în care face orice pentru el. Când, la un moment dat părea să fie recrutat de armata Statelor unite, am cumpărat bilete de vapor şi-am plecat la San Francisco. Acolo a lucrat un timp pe docuri dar s-a plictisit repede. La început, când am început să mă prefac măritată cu diferiţi marinari şi minieri mi s-a părul o glumă, un mod simplu şi nevinovat de a câştiga bani. Dar azi aş da orice să nu se fi întâmplat.

— Eşti căsătorită cu Nat Malachi? Întrebă Lydia aşteptându-se la ce-i mai rău. Peste faptul că n-ar fi valabilă căsătoria sa, ar mai trece Devon, dar peste bigamie? Nu, peste asta n-ar trece sigur.

Polly râse amar.

— Nu, slavă Domnului. Când mă gândesc de câte ori l-am rugat să-mi cumpere un inel

Lydia închise ochii pentru un moment.

— Crezi că Nat va veni aici să te caute?

— Era beat când i-am povestit de Devon. Cred că n-a

priceput nimic din ce i-am spus.

— Presupunând că ar fi înţeles totuşi şi că ar veni la Quade's Harbor să te caute? Insistă Lydia. Ştii ce ar însemna asta pentru Devon?

Polly îşi acoperi faţa cu palmele..

— S-ar putea ajunge la violenţe, continuă Lydia. Gândeşte-te. Polly, cum le-ai simţi dacă Devon ar păţi ceva! Cal de mult ai regreta că nu i-ai spus de Nai!

Polly îşi coborî mâinile încet. Apoi dădu din cap afirmativ.

— Ai dreptate, Lydia. Mai bine să mă respingă decât să fie în primejdie. Şi Nai ştie să fie la fel de rău ca şi tala. Se ridică ţeapănă. Nu suni o fiinţă rea. Lydia, spuse ea rugător. Poale că putem li totuşi prietene, tu şi cu mine.

Lydia îi atinse uşor braţul.

— Sigur. Polly. Suni convinsă de acest lucru.

Polly ieşi tristă. Când rămase singură, Lydia se dezbrăcă, rămânând doar în lenjeria de corp şi se aşeză cu o carte în faţa şemineului. Din când în când auzea voci din camera aliată la capătul coridorului, dar nu neobişnuit de tare. Când tocmai începu să spere că Devon a ascultat-o şi a înţeles-o pe Polly, auzi o uşă trântită atât de tare încât tresări.

Incapabilă să-şi stăpânească curiozitatea, trase cu ochiul pe coridor prin uşa întredeschisă şi-l văzu pe Devon ieşind val-vârtej din cameră. Ţinuta sa era o dovadă clară a furiei care pusese stăpânire pe el.

Capitolul 6

O nelinişte interioară îl determină pe Brigham să-şi ridice ochii de pe hârtiile din faţa sa când Devon trecu pe lângă birou. Brigham îşi cunoştea prea bine fratele pentru a nu observa, chiar şi în lumina lămpii cu petrol, că ţinuta lui degajată nu era reală şi că ceva trebuia să-l fi supărat. Se ridică şi ieşi în hol.

Devon, unicul său frate, prietenul său cel mai bun, partenerul său. Cu toate că nu vorbeau niciodată despre dragostea ce-i lega, Brigham ar fi suportat orice chin, şi-ar fi jertfit orice pentru a ţine tot ce-i rău departe de Devon.

— Aşteaptă! Spuse Brigham, când Devon era pe calc de a ieşi din casă.

Fratele său se opri şi lăsă capul pe spate de parcă ar fi admirat stelele. Glasul îi era aspru şi spart.

— Acum nu pot vorbi, Brig, spuse el, şi fără să privească înapoi ieşi în noapte şi se depărtă.

Ştiind că n-are niciun sens să-l urmeze, Brigham intră înapoi în casă.

În hol stătea Lydia, cu părul împletit într-o coadă groasă, cu trupul ei frumos proporţional ascuns doar de un capot de casă subţirel. Ochii albaştri îi erau plini de îngrijorare.

— Nu mergi după el?

Brigham scoase o înjurătura şi-şi trecu mâna prin păr. Avea impresia că Lydia cunoştea mai bine decât el problemele lui Devon, şi acest gând îl irita.

— Nu! Se răsti el. Dar dumneata?

În lumina slabă care pătrundea prin uşă văzu cum îşi schimbă culoarea.

— Eu… nu, sigur că nu. Eu doar eram îngrijorată.

— Ce se întâmplă aici de fapt? Se răsti Brigham din nou. Devon nu e un tip zăpăcit, dar aşa ca acum nu l-am mai văzut niciodată!

Lydia îşi scoase bărbia în alară şi răspunse încăpăţânată.

— Aş trăda încrederea cuiva dacă aş răspunde la această întrebare. Trebuie să-i întrebi pe Polly sau pe Devon.

Brigham se simţea rupt pe dinăuntru, senzaţie pe care nu o mai încercase niciodată; o parte din el dorea să-şi urmeze fratele pe când cealaltă parte vroia să nu se mai desprindă de această femeie niciodată. Să-i simtă trupul puternic

cedând într-un extaz înflăcărat sub el, era doar una dintre dorinţele pe care le avea. Altele, ca de exemplu, dorinţa de mângâiere, de companie, de râs şi furie se ascundeau după acest instinct primitiv. Şi cu toate că datoria sa era să se îngrijească de Devon, nu putea să se gândească la nimic altceva decât la Lydia şi la lucruri pe care nici nu le visase vreodată cu atât mai puţin să le fi trăit.

Devenind conştient de direcţia în care o apucaseră gândurile sale. Brigham îşi reveni. N-o cunoştea pe această femeie. Nici măcar nu o agrea în mod deosebit. Fratele lui alerga prin întuneric cu sufletul rănit, iar el stătea aici şi-şi imagina lucruri care nu existau decât în romanele de dragoste ieftine.

— La naiba, Lydia, spuse el răguşit, în caz că-mi ascunzi ceva ce ar trebui să ştiu pentru a-mi ajuta fratele, n-o să ţi-o iert niciodată.

Lydia îşi trecu mâna prin păr, încurcată.

— Noapte bună, domnule Quade, spuse înţepată, îi întoarse spatele şi plecă în camera ei fără să mai spună nimic.

Soarele tocmai răsărise când Polly se îndrepta în dimineaţa următoare spre şantierul lui Devon. Acesta nu se întorsese în cameră după ce ca îi mărturisise înşelăciunea şi nu-şi putea închipui unde l-ar putea găsi.

Într-adevăr, Devon făcuse un foc în poienița de lângă viitorul său magazin, iar acum stătea rezemat de o stâncă lângă foc. Când simţi apropierea soţiei sale îşi ridică privirea. Expresia ochilor săi, ce înainte de mărturisire fuseseră atât de drăgăstoşi, erau acum seci, neîncrezători şi reci.

— Pleci, spuse el fără glas, cuvântul acesta putând să însemne atât o constatare cât şi o rugăminte.

Polly simţi că se sufocă. Credea că îşi aude tatăl citind din biblic: Vei recunoaşte adevărul, şi adevărul le va elibera. În

acest caz însă adevărul îl eliberase pe Devon, pe când ca, Polly, rămăsese poale pentru totdeauna propria ei prizonieră.

— Vrei să plec? Întrebă ca după o tăcere chinuitoare. Devon studia razele de soare ce se oglindeau în apă şi deşi vocea lui era foarte scăzută şi nici nu se întorsese spre Polly, ca îi auzi cuvintele foarte clar.

— O să-ţi iau bilet de vapor spre San Francisco.

Mai întâi era tatăl ei care luase toate deciziile în viaţa ei, apoi Nat Malachi, iar acum Devon. Polly era obosită de-atâta supunere, dar nu ştia cum să se comporte. Pentru un moment îşi dori să fie ca Lydia McQuire, curajoasă şi hotărâtă.

— Nu mă-ntorc în San Francisco, explică ea ferm rămânând surprinsă atât ca cât şi Devon. Dar nefiind dorită aici voi lua prima şalupă de corespondenţă spre Seattle. Acolo nu-mi va fi greu să-mi găsesc un soţ bun. Am auzit că în oraşul acela e mare criză de femei.

Polly îl văzu pe Devon cum îşi încleştează pumnii şi trăi un scurt moment de satisfacţie; când Devon se ridică, ca oscilă între teamă şi o tensiune plină de speranţă.

Dar Devon nu veni la ca pentru a o prinde de umeri şi a-i interzice să-l părăsească. Îşi adună puterile, iar pe faţă îi apăru o trăsătură aspră, aproape brutală.

— Atunci du-te, spuse el. Mult succes.

— Devon…

Sufletul ei părea să se strângă; făcu un pas înspre Devon, apoi se opri. Era soţul ei, partenerul ei de viaţă, în ciuda falsei cununii; cu el aflase ce înseamnă să iubeşti şi să fi iubit. Dar asta se terminase acum, trebuia să se trezească din acest vis.

Cât de mult şi-ar fi dorit să aibă copii de la acest bărbat, să-i maseze spatele şi picioarele cânii venea obosii de la

lucru; cât de mult i-ar fi plăcut să râdă cu el când făceau vreo glumă, să plângă când el era trist. Dar toate acestea îi rămâneau interzise, aceste bucurii dulci, şi de vină erau doar prostia şi minciunile ei.

— Îmi pare rău, spuse ca, atât de încet, încât nu era sigură dacă el a auzit-o.

Polly se întoarse în casa mare de pe deal, în camera în care stătuse cu Devon şi unde în braţele sale cunoscuse extazul. Îşi scoase verigheta de aur de pe deget, o puse pe scrin lângă peria de păr a lui Devon şi începu să-şi împacheteze puţinele lucruri pe care le numea proprietatea ei înainte de a-l cunoaşte pe bărbatul care-l va considera mereu soţul ei.

Când privi în oglinda mare de deasupra scrinului, nu se văzu pe sine ei palul din spatele ei. Niciodată – orice i s-ar mai întâmpla în viaţă – nu va împărţi patul cu un alt bărbat, nu se va mai căsători şi nu-şi va lua niciun iubit. Şi niciodată nu-şi va vinde trupul pentru bani, fiind sigură că nu va mai suporta nici cea mai mică atingere din partea altui bărbat decât Devon.

Şalupa de corespondenţă ajungea la prânz, şi Polly era în port. Bineînţeles, sperase până în ultimul moment că Devon va apărea şi o va împiedica să plece, clar el nu era de văzut nicăieri şi chiar şi prin hârâitul asurzitor al motoarelor auzea în depărtare bătăile ritmice ale ciocanului. Spre deosebire de ca, el mai avea un vis pe care-l puica urma.

— Ar fi o prostie să pleci, remarcă Lydia în spatele ei.

Polly se sperie atât de tare încât era să cadă în apă.

— Eu nu sunt aşa vitează şi tare ca tine, răspunse ea cu demnitate.

— Prostii, spuse Lydia, fără a schiţa vreun zâmbet. Bineînţeles că eşti tare. Trebuie să fii, n-ai de ales.

— Devon nu mă mai vrea, spuse Polly cu privirea în pământ. Cât timp aşteptase şalupa îi trecuse de mai multe

ori prin cap ideea de a se arunca în apă şi de a aştepta până se îneacă, dar o ultimă rămăşiţă de putere o împiedicase. Dar asta nu era totul – o cuprinsese şi o teamă ciudată, teamă că va rata ceva important dacă va muri acum, oricât de fără speranţe părea viaţa ei la ora actuală.

Lydia oftă.

— Încetează să gândeşti cu capul lui Devon, Polly, spuse ca. Ai propria ta minte care ţi-ar spune ce să faci dacă ai fi gata s-o asculţi..

Polly o privi ţintă pe această ciudată femeie, frumoasă şi puternică, ce stătea în faţa ei şi se întrebă de unde toate aceste idei nebunatice pe care le avea mereu Lydia.

— Ai putea să-l ai acum, Lydia, spuse apoi. Devon e liber, în ochii Domnului şi al oamenilor şi ştiu că-l găseşti destul de atrăgător.

Lydia îşi încrucişa braţele.

— Bine, spuse ea pe un Ion blând şi provocator în acelaşi timp. Dacă chiar nu-l vrei pe Devon, atunci urcă-te în barcă şi du-te la Seattle. O să-l consolez eu.

Polly simţi o durere străfulgerându-i inima. Ea îl iubea pe Devon şi era sigură că şi el o iubea pe ea, deşi dezamăgirea îl orbise. Dar Lydia era o femeie frumoasă şi fermecătoare, iar Devon îşi dorea atât de mult un cămin şi o familie, încât fusese în stare să plece departe pentru a găsi o femeie pe care s-o aducă acasă. După un anumit timp de suferinţă, o va observa pe Lydia după care va începe să-i Iacă curte.

Ochii soţiei lui Devon se umplură de lacrimi.

— Devon merită să fie fericit şi tu ai putea să-i dai ceea ce are nevoie, spuse ea hotărâtă, şi-şi ridică geamantanul.

Lydia îi atinse braţul.

— Măcar vei scrie? O întrebă calmă.

Îngrijorarea ei era ca un balsam pentru inima rănită a lui Polly. Ar fi putut fi prietene atât de bune dacă lucrurile s-ar fi

petrecut altfel.

— Da, răspunse ea şi se întoarse repede pentru a evita o despărţire cu lacrimi, apoi păşi pe scândura îngustă a bărcii.

Lydia se simţi părăsită mergând pe drumul spre casă. Ştia că-l poate câştiga pe Devon ca soţ, dacă ar aştepta până i s-ar vindeca rănile, apoi l-ar consola încetişor. Problema însă era. Că interesul pe care-l avea ea înainte faţă de el se transformase într-o afecţiune fraternă. Brigham era cel care o atrăgea; Brigham era cel care-i trezise spiritul de luptă.

Faptul, că domnul Quade cel poruncitor nu prea corespundea gustului ei. Nu era de mare importanţă.

Pe drum o întâlni pe Millie împodobită cu pene de găină în păr şi pictată ca un indian gala de război. Apăruse de după un tufiş.

Aşa cum era de aşteptat, Lydia scoase un ţipăt în semn că se speriase.

— Sunt o sălbatică, o anunţă Millie mândră.

Lydia râse şi o îmbrăţişă.

— Cred că mulţi ar fi de părerea asta. De unde ai penele?

— Din coteţul de găini. E plin de pene pe-acolo.

Lydia se gândi la păduchi şi alte creaturi neplăcute şi se strâmbă.

— Cred cu nu ţi-ar strica o baie, spuse ea, apoi începu să culeagă penele din părul leliţei.

— Sălbaticii nu fac baie, afirmă Millie, deşi nu protestă când se văzu furată de podoabele ei din cap. Cel puţin nu în apă. Feţişoara ei drăguţă şi murdară îi ardea.

— În sânge, poate, propuse ea. L-am auzit o dală pe lata spunând că unele indience îşi spală părul cu urină şi untură de peşte.

Lydia era şocată dar nu spuse nimic pentru a nu-i da ocazie copilei să exprime alte constatări de acest gen.

— Unde-i Charlotte? Se informă ca în schimb.

— Cine ştie? Răspunse Millie ridicând din umeri. În Camelot sau în pădurea Shenvood. Sau poale într-un castel din Spania.

Lydia zâmbi.

— Eşti un copil precoce, îi spuse ca când ajunseră acasă. De unde ai auzit de toate aceste locuri?

Millie se bucură de interesul Lydiei.

— Ştiu să citesc, răspunse ca mândră. Şi Charlotte îmi spune multe poveşti. Visul ei este să fie răpită într-o bună zi de un şah frumos şi să călărească prin deşert pe spatele unei cămile. Charlotte spune că şahul se va îndrăgosti atât de lare de ea încât îşi va desfiinţa haremul.

— Lydia roşi. În Noua Anglie nu i s-ar fi permis unei fetiţe să dezvolte asemenea idei scandaloase.

— Cerule, dar ce ştie Charlotte despre haremuri? Întrebă ca.Mă tem că o grămadă de lucruri, recunoscu Millie dându-şi importanţă, fapt care o făcu să semene cu tatăl ei. Bineînţeles că multe suni inventate de ca.

— Bineînţeles, o aprobă Lydia.

Era bucuroasă că Jake nu era prezent. Umplu oalele şi celelalte vase cu apă şi le puse pe sobă. Apoi făcu focul şi se îndreptă spre unul dintre şoproane unde văzuse ca o albie.

Millie sporovăia voioasă în timp ce Lydia încălzea apa.

— Face şi Charlotte baie? Întreba ea curioasă.

Lydia ridică o sprânceană şi în acelaşi moment auzi sunetul strident al sirenei de pe vaporaşul de corespondenţă. O copleşitoare tristeţe o cuprinse la gândul nenorocirii celor doi. Devon şi Polly.

— Numai dacă se pictează ca o sălbatică şi se tăvăleşte toată după-amiaza prin desiş.

După ce se încălzi apa, Lydia o ajută pe Millie la dezbrăcat şi micuţa intră ascultătoare în cadă.

— În mod normal, spuse Millie, fac baie doar sâmbăta

seara. Şi câteodată în apa în care s-a îmbăiat şi Charlotte.

Din nou se auzi şalupa şi Lydia închise ochii chinuită.

— Polly a plecat, aşa-i? Întrebă Millie. O să mai vină?

Lydia o căută pe Millie de păduchi înainte să o săpunească.

— Nu ştiu. Spuse într-un sfârşit şi-i întinse leliţei săpunul.

— Poftim, Pocahontas. Spală-ţi faţa.

— N-o să-mi fie dor, de ea, explică Milli cu acea sinceritate copilărească. Stătea tot timpul în camera ei. La fel ca tuşa Persephone.

Lydia aproape că uitase în vâltoarea evenimentelor de bătrâna doamnă.

— Poate că mătuşa la e bolnavă, spuse ea îngrijorată.

Millie se ridică şi Lydia îi întinse un prosop greu din damasc. Se minuna mereu de acele mici obiecte de lux care se aflau în această casă izolată, şi se întrebă, dacă acest lucru se datora decedatei soţii a lui Brigham sau mătuşii Persephone.

— Nu. Spuse Millicent, în timp ce se ştergea.

— Tuşa Persephone nu e bolnavă. Numai că se ascunde de Charlotte şi de mine. O obosim şi-i provocăm migrene.

— De lucrul ăsta nu mă îndoiesc, spuse Lydia lucidă. O să văd ce-i cu ea după ce te îmbraci tu. Ridică degetul în semn de ameninţare când Millie. Înfăşurată în prosop, urca scara. Şi dacă cumva Ic mai joci de-a indienii, fii Ic rog un sălbatic curai şi cu intenţii paşnice.

N-o mira faptul că Millie nu-i răspunse nimic.

Lydia goli albia şi o duse în şopron, înainte de a se îndrepta spre camera tuşii Persephone.

În faţa uşii ezită, oscilând între îngrijorare şi o oarecare împotrivire de a se amesteca în treburile altora. Învinse însă îngrijorarea şi Lydia ciocăni la uşă.

— Intră, strigă o voce plăpândă.

Tuşa Persephone stătea pe un divan cu o cârpă udă pe

frunte. Perdelele de la ferestre erau trase şi o vagă aromă de levănţică plutea prin cameră.

— Doamnă Chilcole?

O mână palidă se mişcă spre baticul ud.

— Da? Cine e?

Lydia se stăpâni să nu zâmbească. Văzuse destule boli serioase pentru a recunoaşte o persoană care-şi închipuie doar că e bolnavă.

— Eu sunt, Lydia, răspunse ea, aşezându-şi mâna pe cea a tuşii Persephone. Am vrui doar să văd dacă aveţi nevoie de ceva.

Doamna Chilcole îşi luă compresa de pe frunte şi se uită la Lydia. Faţa îi era roz, ochii îi sclipeau, dar nu de febră ei de energie înăbuşită.

— Cred că pe dumneata nu te pot duce, spuse ea. Ar fi deci absurd să joc teatru în continuare.

De data aceasta Lydia nu-şi mai stăpâni râsul şi se aşeză pe marginea palului când doamna Chilcole se ridică în capul oaselor.

— Ceva, ceva tot vă apasă, spuse Lydia calmă. Altfel nu v-aţi ascunde în camera asia întunecată.

Doamna Chilcole întinse mâna după un flacon de parfum şi-şi parfumă încheieturile mâinilor cu apă de levănţică.

— Am vrui doar să-ţi dau ocazia să le iaci indispensabilă, îi răspunse ea. N-ai idee, domnişoară McQuire, cât de mult are nevoie această familie de dumneata!

Lydiei îi plăcea foarte mult să fie de ajutor, dar acest lucru o iac ca şi uşor sceptică. Văzuse ce efect aveau cerinţele necontenite asupra unui om. Indiferent dacă ele erau întemeiate sau lui. Lira frumos să dai, o faptă nobilă să-i ajuţi pe ceilalţi – dar sufletul care dă nu trebuie să rămână fără hrană.

— Cred că ştiţi că Polly a plecat, spuse Lydia, bănuind că

doamna Charlotte ştia tot ce se întâmplă în casă.

Şi într-adevăr bătrâna doamnă dădu din cap afirmativ şi oftă.

— Da. Am văzut-o când s-a îmbarcat dar nu-mi pol explica de ce şi-a părăsit soţul aşa dintr-o dată.

Lydia rămase tăcută. În caz că Persephone chiar nu ştia – fapt de care Lydia se îndoia având în vedere isteţimea bătrânei.

— Nu va fi noua guvernantă cea care-i va povesti.

Doamna Chilcole o studie pe Lydia gânditoare.

— M-aş bucura dacă mi-ai spune Persephone, spuse ea simplu. Ştii ce înseamnă numele meu?

Lydia scutură din cap.

— Vine din greacă, draga mea, şi înseamnă întruchiparea primăverii.

Lydia zâmbi.

— Ce drăguţ. Primăvară. Ce frumos, ce liniştitor era acest loc, unde aerul nu mirosea a praf de puşcă şi frică, unde sângele nu îneca iarba, iar urechile nu erau asurzite de ţipete şi tunete…

— De ce eşti aşa tristă? Întrebă Persephone şi se aplecă spre Lydia într-un fel care-i arăta că bătrâna doamnă nu juca înghite pretexte. N-ai decât douăzeci de ani şi totuşi în ochii dumitale se oglindeşte tristeţea a o mie de ani de suferinţă!

Uimită de sinceritatea bătrânei, Lydia întoarse capul. Ochii îi ardeau.

— Când voi mari, răspunse ca răguşită, Dumnezeu nu va avea motiv să mă trimită în iad, oricât de rele ar ÎI păcatele mele. Pentru că eu am fost deja acolo, şi am dat mâna cu necuratul.

Când auzi pomenindu-se de cel mai temut dintre toţi îngerii căzuţi, doamnei Persephone i se tăie răsuflarea, dar întinse mâna şi cuprinse degetele reci ca gheaţa ale Lydiei.

— Spune-mi la ce te referi, copila mea, îi porunci ea liniştită. Ai fost şi dumneata târâtă prin acest război îngrozitor?

Lydia îşi umezi buzele.

— Cine n-a fost? Răspunse ea tulburată şi apoi începu să-i povestească totul acestei femei blânde şi care avea o mare tărie de caracter. Îi povesti, oprindu-se din când în când, despre cum îşi urmase tatăl în război şi prin ce trecuse acolo, îi descrise corturile murdare, bălţile de noroi amestecat cu sânge, şi îngrozitorul zgomot al ferăstrăului tăind oase omeneşti. Apoi, bâlbâindu-se şi făcând scurte pauze, dar fără a înflori ceva, povesti pentru prima oară după atâta timp unui om despre căpitanul J. D. Mecauley, prizonierul din armata statelor sudiste, pe care-l ajutase să evadeze.

Dar Persephone nu păru deloc şocată ei doar impresionată.

— Acest căpitan Mecauley a fost prins din nou de către yankei? Întrebă ea îngrijorată.

Lydia scutură din cap, simpla amintire a acestui episod îi întorcea stomacul pe dos, iar pielea i se acoperi cu o sudoare rece. Văzuse soldaţi ai Uniunii spânzuraţi pentru dezertare şi gândul că actul ei de trădare putea fi descoperit, iar ea putea fi executată, nu-i mai dăduse pace cât timp durase războiul.

— Nu sunt sigură că a scăpat.

— De ce-ai făcut acest lucru? O întrebă Persephone, fără urmă de reproş în glas ei doar cu un sincer interes.

— Pentru că guvernul plătea chirurgilor un premiu pentru fiecare amputare, răspunse Lydia simţind o şi mai mare greaţă.

Într-o noapte, la scurt timp după ce murise tata, patrula a adus un căpitan Mecauley la infirmerie. Avea doar o uşoară rană la braţul stâng, era de ajuns să i se fi cusut rana şi putea fi trimis în lagărul de prizonieri. Dar dr. James Steembock a

hotărât să-i taie braţul şi să încaseze premiul. I-am adus căpitanului Mecauley uniforma tatălui meu şi i-am spus unde găseşte un cal. Apoi le-am atras atenţia paznicilor să-l lase să plece nestingherit.

Ochii Persephonei sclipeau şi Lydia realiza deodată de unde moştenise Charlotte acea predilecţie pentru povestirile dramatice.

— Ai dat dovadă de mult curaj. Lydia! Exclamă bătrâna doamnă în mod admirativ. Dar nu a bănuit nimeni că dumneata l-ai ajutat pe prizonier să evadeze?

— Ba da, Steembock. Răspunse Lydia amar. Dar neputând să dovedească şi din cauză că ceilalţi chirurgi aveau nevoie de ajutorul meu la masa de operaţii, nu s-a formulat nicio acuzaţie împotriva mea. Cam la o săptămână dr. Steembock a vrut să-i taie unui tânăr din Kentucky, piciorul care trebuia doar cusut şi pus în ghips. Atunci m-am dus la unul din ceilalţi doctori şi i-am spus ce se va întâmpla. Acesta a examinat cazul, dr. Steembock a fost destituit din funcţie şi dus într-un lagăr de prizonieri, pentru a fi judecat după terminarea războiului.

Persephone era palidă şi o privea pe Lydia cu ochi mari.

— El a ştiut că dumneata ai fost cea care l-a denunţat?

Lydia aprobă din cap. Nu va uita niciodată, cum o privise dr. Steembock în ziua arestării sale în cortul de operaţii

— Cu o privire ce trăda toată răutatea sa şi care părea să conţină o ameninţare tacită.

În coşmarurile ei cele mai îngrozitoare acest doctor stătea la capătul patului ei cu bisturiul în mână şi asemeni nenumăraţilor soldaţi pe care-i furase de mâini şi picioare, Lydia stătea incapabilă de a se mişca, de a scăpa. Şi întotdeauna când se trezea din acest vis, simţea un ţipăt de disperare în gâl, ţipăt pe care însă şi-l reprima la fel de hotărâtă cum îşi reprima şi frica sau amintirile.

Lacrimile pe care ca nu Ic vărsase niciodată, luceau în ochii Persephonei; bătrâna doamnă întinse mâna şi o trase pe Lydia spic ca.

— Nu trebuie să-ţi mai fie teamă, acum a trecut totul, spuse ca în semn de consolare. Nimeni nu-ţi va mai face nimic, sub acoperişul lui Brigham eşti în siguranţă. Toţi cei care-mi cunosc nepoţii, mai degrabă s-ar lupta cu ferăstrăul cel mare din fabrică decât să se măsoare cu Brigham!

Lydia ştia cât de mare şi puternic era Brigham, dar nu dorea să devină dependentă de protecţia lui, sau de orice altceva i-ar fi putut oferi el. Căci dacă lui i-ar veni vreodată ideea să o trimită acasă, nu numai că s-ar simţi singură într-o lume rea, dar va fi şi slăbită pentru că a renunţat la independenţa ei.

— Sunt în stare să-mi port singură de grijă, răspunse ca pe un ton prietenos dar ferm.

— Dar ai lotuşi de gând să rămâi un timp aici? Întrebă Persephone repede.

Lydia aprobă din cap. Avea un salariu bun şi dispunea de un loc sigur unde putea dormi şi avea mâncare destulă.

— Atâta timp cât sunt binevenită! Răspunse ca.

Persephone radia.

— Minunat! Alunei nu văd de ce n-aş putea s-o vizitez pe draga mea soră Cordelia în Maine! Strigă ea entuziasmată, se ridică şi trase perdelele pentru a lăsa să pătrundă ultimele raze de soare de după amiază. În mod misterios, părea să se fi vindecat de migrenă.

Capitolul 7

Unul pleacă şi alţii vin, se gândi Lydia câteva zile mai târziu, când văzu un bărbat bărbos traversând platforma vaporaşului de corespondenţă şi coborând pe mal. ÎI urma o femeie slăbuţă şi firavă, căreia i se ţinea câte un copil micuţ

de fiecare mână.

Lydia era entuziasmată pentru că acum va fi locuită. În sfârşit. Una dintre cele şase căsuţe, iar unul din copii, o fetiţă cu codiţe negre şi lucioase, era destul de mare pentru a merge la şcoală. Celălalt copil, un băieţel în pantaloni scurţi, abea dacă ieşise din scutece.

Charlotte şi Millie o însoţiră pe Lydia. Veniseră pe plajă în căutare de crabi şi alte animale marine pentru a le identifica apoi după pozele dintr-o carte de ştiinţele naturii pe care o găsise Lydia în biblioteca lui Brigham.

— Oameni! Şopti Millie impresionată, de parcă până în momentul de faţă nu văzuse niciodată o altă fiinţă umană.

Charlotte îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Bineînţeles că sunt" *oameni*", cap de oaie ce eşti.

Ce-ar putea să fie altceva?

Lydia se strădui să potolească cearta care tocmai izbucnise între cele două surori.

— Fala trebuie să fie de vârsta mea, spuse Millie, pentru a adăuga apoi vizibil emoţională: Oare i-ar place să fim prietene?

Millie se desprinse de lângă Lydia şi alergă spre chei în jos. Faţa micuţei străine se lumină când Millie îi vorbi, iar când ajunseră la capătului docului, mergeau deja mână-n mână ca nişte vechi prietene.

— O cheamă Anna, explică Millie mândră. Şi acesta. Anna, sunt profesoara mea, domnişoara McQuire şi sora mea Charlotte.

Deşi Charlotte era adesea visătoare şi absentă, nu avea o fire neprietenoasă. Acum zâmbea cald şi spuse:

— Bună, Anna.

Lydia se uită la faţa nesigură a bărbatului şi a soţiei sale, apoi strânse mâna micuţei.

— Bună, Anna, spuse ea şi se întoarse spre băiat.

— Şi pe el cum îl cheamă?

— Rolf, răspunse Anna timidă, dar nu fără mândrie.

— Hans Holmetz, se prezentă bărbatul mare ca un urs şi-i întinse Lydiei o mână grea, plină de bătături. Am auzit, că s-ar putea găsi de lucru pe-aici. Sunt puternic iar Magra ştie să gătească şi să facă curat.

Lydia nu era împuternicită să angajeze muncitori, dar nu se îndoia de faptul că Brigham îl va primi pe domnul Holmetz în echipa sa de tăietori de lemne.

— Bun venii în Quade's Harbor, răspunse ca prietenos şi observă o lumină în ochii obosiţi ai Magnci. Vă voi arăta unde-l puteţi găsi pe domnul Quade…

Hans şi Magna schimbară câteva cuvinte într-o limbă pe care Lydia nu o înţelegea, şi Hans puse jos sacul marinăresc pe care-l purtase pe umăr. Sacul părea să conţină tot avutul acestei familii, căci alt bagaj nu mai aveau.

Nu e nevoie să-l căutaţi pe Brigham, răsună vocea lui Devon deodată din spatele Lydiei şi ca se întoarse încet spre el.

Faţa sa era serioasă, ochii albaştri care înainte străluceau ştrengăreşte, acum priveau inexpresivi în gol, tuleie de barbă îi acopereau bărbia marcantă. Avem nevoie de orice ajutor, pe care-l primim. Oamenii îşi pot alege casa care le place cel mai mult, iar cu voi avea grijă să primească provizii din magazinul firmei.

Disperarea mută ce se citea pe faţa lui Devon o întristă pe Lydia, deşi era în acelaşi timp bucuroasă pentru familia Holmetz.

Magna se apropie de Mans, evident de teamă, să nu fi tradus cumva greşit cuvintele lui Devon. Şi într-adevăr. Oferta sa era prea bună pentru a fi adevărată.

— Primim o casă? Se interesă Mans gânditor.

Devon afişă un zâmbet trist şi. Mângâie părul blond ca

grâul al băiatului.

— Ai grijă te rog. Lydia, ca aceşti copii să primească ceva de mâncare, spuse el cu o blândă autoritate şi din nou Lydia îşi dori din toată inima să-l poală iubi pe acest bărbat pentru a-i umple golul pe care-l lăsase Polly în viaţa lui.

După o altă scurtă dezbatere în limba lor guturală. Mans şi Magna se deciseră să lase copiii cu Lydia şi cu fetele, în timp ce ei îl vor urma pe Devon în drumul spre casc.

Anna şi Millie fugiră mână-n mână înainte, pe când Rudolf păşea cuminte pe lângă Lydia, cu mâna sa mică şi slăbuţă într-a ei. Era evident că avea propriile sale îndoieli faţă de toţi aceşti străini.

Ajunşi în bucătăria casei. Lydia aşeză copiii la masă. Aduse lapte, brânză şi pui rece din răcitor, rămas de seara trecută.

Când puse jos lava pentru a le turna lapte îi observă pe Anna şi pe Rolf urmărindu-i mişcările cu ochii mari şi înfometaţi. Erau timpuri grele, consecinţele războiului se simţeau şi în vest şi era posibil ca aceşti copii să nu fi luat de câteva zile o masă consistentă.

Lydia simţi un nod în gât când văzu cum îşi goliră copiii paharele de lapte, în timp ce Millie şi Charlotte doar gustaseră.

O umbră apăru pe neaşteptate în uşă, şi Lydia se întoarse încet socotind că este Jake, bucătarul.

Dar în schimb, în prag stătea Brigham luând pentru un moment lumina soarelui cu umerii săi laţi.

Lydia avu deodată ciudata senzaţie că Brigham se lupta cu propriul său corp, căci i se citea în ochii săi gri o vitalitate pe care corpul său cu greu şi-o putea potoli.

Îşi salută din cap fetele, apoi pe copiii Holmetz cei timizi pentru ca într-un sfârşit s-o privească pe Lydia şi să-i zâmbească cu subînţeles.

Zguduită din temelii de acest atac asupra simţurilor ei, nu

putea decât să spere că Brigham Quade nu va descoperi niciodată ce putere avea asupra ei. Căci deja după acel prim şi singur sărut, pe care-l schimbaseră între ei, îşi dădu seama cât de uşor i-a fi fost lui Brigham să o seducă, că i s-ar fi dăruit cu drag, dacă i-ar fi cerut-o…

— O să-ţi primeşti şcoala, spuse el zâmbind pe sub mustaţă.

Remarca sa la obiect o dezamăgi puţin pe Lydia, căci în sufletul ei se aşteptase la ceva mai poetic, dar bineînţeles că era şi uşurată. În prezenţa copiilor, o remarcă personală ar fi fost nepotrivită, ba chiar necuviincioasă.

— Când? Întrebă ea scurt.

Brigham oftă, dar ochii săi zâmbeau.

— Oamenii mei încep azi cu tăiatul şi raşchetatul lemnului de construcţie, promise el. Cred că cel mai bine ar fi să construim şcoala în poiana dintre Main Street şi cimitir. Voi alege personal locul de construcţie.

Lydia ridică bărbia.

— Mulţumesc mult, spuse din nou scurt.

EI râse, luă ligheanul din cârligul de pe perete şi se îndreptă către sobă, pentru a-l umple cu apă fierbinte din cazan. Între Lydia şi Brigham avea loc un schimb atât de intensiv de senzaţii, de parcă nici nu ar ÎI fost copiii acolo.

— Cu câtă împotrivire pronunţi cuvintele, domnişoară McQuire! O necăji el, îndreptându-se către uşă cu ligheanul în braţe. Dar la urma urmelor e o prostie din partea mea să mă aştept la altceva din partea unei emancipate din Noua Anglie, nu-i aşa?

Lydia îl urină până la uşă privind tăcută şi supărată cum îşi spăla faţa şi mâinile. Deşi ştia că el vrea doar s-o necăjească, ura să i se spună” *emancipată*”, simţindu-se înjosită.

— După câte ştiu şi dumneata le tragi tot din Noua Anglie,

domnule Quade, spuse ea înţepată. Şi ai putea fi mai politicos.

El îşi ridică privirea spre ea şi râse. În gene îi străluceau stropi de apă. Părul negru îi era ud tot – şi era foarte atrăgător. Lydia se ţinu bine de locul uşii, înfrângându-şi pornirea de a merge la el şi a-l mângâia pe păr.

— Haide, spuse el zâmbind, spune tot ce ai pe suflet, domnişoară McQuire! Toi ce nu-ţi place, poate alunei vei avea inima mai uşoară.

Dar Lydiei i se pusese un nod în gât, se prinse şi mai bine de tocul uşii. Credea că reuşise să-şi ascundă mânia şi faptul că cineva ca Brigham Quade putea să privească în sunetul ei cu uşurinţă, o mânia şi mai tare. L-ar fi plăcut să se năpustească asupra lui Brigham, să-l zgârie şi să-l lovească, dar nu pentru că acesta i-ar fi făcut ceva rău. Ci din cauza sentimentelor violente pe care de atâta timp le strânsese în sufletul ei.

— Nu sunt nervoasă, spuse ea. Copiii sporovăind voioşi păreau deodată foarte departe.

Brigham zâmbi şi-şi plimbă privirea, deloc jenat, de-a lungul trupului Lydiei. Ceea ce – spre supărarea Lydiei – îi pricinui nişte furnicături plăcute în tot corpul.

— Mincinoaso, spuse el zâmbind ştrengăreşte.

Lydia fu cuprinsă de o furie teribilă, dar închise ochii luptând împotriva ei, pentru că ştia cât de greu va fi de înfrânt furtuna din sufletul ei, odată dezlănţuită.

Brigham o studie cu ochii scânteindu-i ironici, privirea sa conţinând însă şi o provocare mută. Dar când se întoarse, vrând să verse ligheanul, o barieră invizibilă cedă în sufletul Lydiei.

Uită de copii şi de legile civilizaţiei şi se năpusti asupra lui Brigham ca o leoaică însetată de sânge. Mârâind şi scuipând ca una dintre acele pisici mari se agăţă cu o mână de cămaşa

lui, iar cu cealaltă îl lovea furioasă în spate.

Brig o împinse în iarba moale şi îngenunche peste şoldurile ei dar nu-i ţinu mâinile şi nici nu se feri de loviturile ei.

În acest moment îngrozitor ea vedea în el războiul, chinurile, durerea, foamea, ţipetele răniţilor pe câmpurile de luptă şi toată nedreptatea şi brutalitatea războaielor puse la cale de oameni şi duse tot de ei. Iar într-un fel oglindea şi neajutorarea Lydiei faţă de toate aceste lucruri.

Îl prelucra pe Brigham cu pumnii, până îi dispăru şi ultimul strop de putere din braţe, apoi se lăsă în iarbă obosită şi speriată de comportamentul ei. Peste obraji îi alunecau lacrimi ce-i picurau apoi în păr.

Brig o luă în braţe.

— Micul meu yankeu, spuse el încet sărutându-i tâmpla umedă. Războiul s-a terminat. Nu ai de ce să te mai temi.

Abia acum Lydia îşi reveni puţin, realizând ce spectacol trebuie să fi lacul.

Charlotte şi Millie stăteau în uşa bucătăriei uitându-se la ei înfrigurate.

— O, Doamne, şopti Lydia încercând să-l împingă pe Brigham de lângă ca, deşi se simţea cam ameţită.

Brigham se ridică, o ajută şi pe ea să se ridice pe picioare, apoi o trase la pieptul său.

— E-n ordine, micuţa mea, murmură el liniştind-o. Dar aroma pielii şi cea a părului său umed îi provocată o şi mai mare nelinişte şi slăbiciune şi dorinţa scandaloasă, ca el să o ridice, să o ducă pe scări în sus spre patul său şi să preia controlul asupra sufletului şi corpului ei… cel puţin pentru un scurt timp. Şi tocmai acest lucru, această dorinţă de a-l simţi aproape, o simţi ca ca cea mai periculoasă.

După ce inspiră adânc, se desprinse de el. Făcu un pas înapoi netezindu-şi cu mâini tremurânde, părul despletit.

Timp de un moment Brigham o privi tăcut, apoi se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie. Charlotte şi Millie îi făcură loc să troacă. Lydia se întoarse cu spatele pentru a nu privi copiii. Nu avea răspuns la întrebările din ochii lor. La fel cum nu avea nici pentru cele din inima ei.

Se aşeză pe treptele verandei cu braţele încrucişate în jurul taliei şi aşteptă să se liniştească. Apoi intră în casă.

Din fericire Brigham nu se mai alia în bucătărie, şi nici Charlotte. Dar Millie, Anna şi Rolf o priveau îngrijoraţi, iar ea căuta disperată o explicaţie pentru comportamentul ei.

Dar, bineînţeles că aşa ceva nu exista. Modurile de comportament iraţional nu se putea explica.

Devon bătea un cui într-una din ultimele scânduri care formau acoperişul noului său magazin. Mai lipseau şindrilele dar scândurile trebuiau să ţină măcar o parte din ploaia de vară. Departe de pereţi şi podele. După o privire către cerul albastru şi senin. În care, după cum se spune, nu e bine să te încrezi. Aruncă ciocanul cât colo într-o criză de supărare şi deznădejde.

Îşi înălţă capul oftând şi privi peste apă spre munţii îndepărtaţi şi acoperiţi de zăpadă, a căror privelişte obişnuia să-l consoleze în cele mai disperate clipe ale vieţii.

— Devon?

La sunetul acestei voci feminine inima începu să-i bată ca nebună. Devon crezând mai întâi că s-a întors Polly şi ar fi fost gala să o primească cu braţele deschise. Dar era Lydia cea care stătea în spalele său şi care arăta atât de tristă şi deprimată toi aşa cum se simţea el. Avea în mână un coş împletit şi o cană cu cafea.

— Credeam că poate doreşti să mănânci ceva, spuse ea timidă, parcă temându-se să nu fie trimisă înapoi.

Devon zâmbi şi-şi frecă bărbia ţepoasă dar nu făcu niciun gest de a lua coşul. În schimb se informă.

— Dumneata mai eşti liberă, domnişoară McQuire?

Lydia roşi, ceea ce-l încurajă pe Devon determinându-l chiar să zâmbească.

— Nu ştiu la ce le referi, răspunse ea încet, deşi i se vedea pe chip că ştia foarte bine.

— În San Francisco erai de acord să te căsătoreşti cu mine, constată el calm. De fapt nu o iubea pe Lydia dar o aprecia şi o admira şi poale că aceasta ar fi fost o bază mai bună pentru o căsnicie, mai bună decât pasiunea neînfrânată pe care o simţea pentru Polly. Aceasta nu-i pricinuise decât necazuri. Mai e valabil lucrul ăsta?

— Nu, răspunse Lydia hotărât. Trebuie să înţelegi că în San Francisco eram foarte disperată.

Devon râse, pentru prima oară în aceste zile, şi deşi suna aspru şi puţin forţat se simţi foarte bine.

Lydia roşi din nou.

— N-am vrut să spun că în calitate de femeie trebuie să fi disperată ca să le măriţi cu unul ca dumneata, Devon…

El ridică din sprâncene.

— Nu?

— Nu. Dar cu şi cu dumneata nu ne-am potrivi. Ai nevoie de cineva care poartă ciorapi de mătase, nu şosete de lână.

Devon îşi încrucişa braţele şi se aplecă spre ca.

— Şosele de lână? Repetă el zâmbind pe sub mustaţă, le crezi chiar atât de neprezentabilă, Lydia?

Lydia se simţi jignită.

— N-am vrut să spun asta. Răspunse ca. Mă referam la faptul că eu sunt practică, şi voluntară şi… rezistentă. Faţa ei ardea de ruşine, arăta ţie parcă ar vrea să o rupă la fugă în orice moment. Pe când dumneata, Devon, ai nevoie de o femeie gingaşă care are nevoie de grija dumitale. Inspiră adânc. O femeie ca Polly.

Timp de câteva momente bune atenţia lui Devon fusese

distrasă de la suferinţa inimii sale, dar la auzul numelui iubitei, îi reveniră toate acele sentimente melancolice. Simţind deodată nevoia de a fi singur. Devon îi întoarse Lydiei spatele.

— Devon, spuse Lydia blând, du-te la Seattle şi adu-o înapoi. Locul ei e aici, lângă tine.

Devon înghiţi în sec. Ar fi spus ceva, dar nu era în stare să scoată nimic raţional din el, aşa că o lăsă pe Lydia fără niciun răspuns.

În acea noapte îşi duse toate bunurile sale cele mai importante în căsuţa de pe deal, căsuţa în care locuise împreună cu Brigham şi Isabel în acele vremuri grele.

Mai târziu, în timp ce tăia lemne pentru foc la lumina lanternei, auzi un foşnet pe cărare şi Brigham păşi în lumină.

Acesta aprinse un chibrit de coaja aspră a unui pin, apoi duse chibritul spre ţigara ce-o avea între buze.

— E prea plină casa pentru tine? Întrebă el într-un târziu.

Devon nu mai vroia să doarmă în camera lui căci acolo păreau să miroasă toate a Polly, a aroma ei proaspătă şi curăţă, iar el auzea peste tot dezmierdările ei tandre şi gemetele de plăcere înăbuşite. Dar asta nu dorea să o dezvăluie nimănui, nici măcar fratelui său.

— Cred că ar trebui să ştii. Spuse el în loc de răspuns, ridicând toporul pentru a mai tăia un lemn. Am de gând să-i fac curte Lydiei.

Timp de un moment Devon avu impresia că fratele său înţepenise, dar apoi se gândi că trebuie să i se fi părut din cauza luminii. Nu, Brigham era mulţumit cu târfa lui scumpă pe care o vizita la Seattle, şi ultimul lucru care şi-l dorea era o soţie.

— De ce? Întrebă Brigham încet.

— De ce nu? Devon era ud de transpiraţie şi tăiase deja atâtea lemne cât să-i ajungă pentru toată iarna, dar simţea că

trebuie să taie în continuare pentru a nu exploda ca praful de puşcă într-o tigaie încinsă. Doar tu nu o vrei.

Brigham îi smulse lui Devon toporul din mână şi-l azvârli într-un tufiş. Apoi îl prinse de gulerul cămăşii.

— Lydia nu este o târlă! Spuse el printre dinţi. Iar cu nu voi accepta ca tu să o foloseşti ca şi cum ar fi una, Devon!

Devon se desprinse din prinsoarea lui Brigham.

— Am spus că-i voi face curte nu că o voi folosi ca pe o târfă, răspunse el calm. Mă vai căsători cu Lydia.

— Ba nu, asta n-ai s-o faci, Devon!

— Aşa? Şi de unde-ţi ici tu acest drept asupra ei, Brig? Poate că tocmai ai fost ales în funcţia de rege şi mi-a scăpat mic treaba asta?

Fratele său oftă din greu, iar acest oftat îi spuse lui Devon mai multe decât ar fi recunoscut Brigham.

— Dacă o vrei pe Lydia, spuse el, va trebui să treci peste mine. Spunând acestea îşi stinse ţigarca cu piciorul, îi întoarse spatele şi porni pe cărare în jos.

— Să fiu al naibii, şopti Devon, apoi începu să râdă.

Lydia se bucura de călătoria spre Seattle, deşi era şi puţin tristă, din cauză că doamna Persephone pleca în est. Vaporaşul de corespondenţă era atât de plin cu lăzi şi valize, încât Brigham jură că se va scufunda sub greutatea aceea încă înainte de a părăsi portul.

Charlotte şi Millie veniseră şi ele pentru a-şi conduce mătuşa până la vaporul cel mare cu care urma să călătorească în jurul Cape Hornului, şi erau foarte emoţionate pentru că Anna Holmetz le povestise că în Yesler's Hali ar fi un urs dresat. Singurul lucru care le mai scădea din bucurie era gândul la despărţirea de mătuşa Persephone.

Numai Devon rămăsese acasă, spre uşurarea Lydiei. De când îi spusese, cu câteva zile în urmă, că i-ar place să se

căsătorească cu ea, îi aşeza în flecare zi la cină flori pe scaun şi în general se purta ca un caraghios.

Lydia se străduia să fie tolerantă, ştiind că Devon, de fapt, nu dorea decât să-şi di.st ragă gândurile de la pierderea femeii iubite. Dar i-ar fi plăcut mai mult dacă el ar fi lăsat-o în pace. Căci ca avea destul de furcă cu propriile-i sentimente.

Şi toate aceste sentimente aveau o legătură cu Brigham şi cu fratele său mai mic.

Din ziua aceea îngrozitoare, când îşi pierduse controlul şi se năpustise ca o pisică sălbatică asupra lui Brigham, Lydia era chinuită de dorinţe şi fantezii păcătoase.

Scara. În pat îşi imagina că Brigham ar ÎI lângă ea. Atingându-i cu mâinile sânii goi. Numai gândul la aşa ceva făcea să i se întărească sfârcurile şi să i se precipite respiraţia. Câteodată mergea atât de departe, visându-l între pulpele ei… şi tot ce i-ar face.

Dar întrebarea fără răspuns era, de ce îl dorea atât de tare sau în ce fel îi va linişti Brigham dorinţa arzătoare. Ştia doar că-şi va pierde minţile într-una din aceste nopţi de vară fierbinţi, dacă această agitaţie a simţurilor nu-i va fi calmată în sfârşit.

Stătea cu Millie şi cu Charlotte lângă balustradă. În timp ce vaporaşul se îndepărta de port. Iar Millie, plictisindu-se, începu să ţopăie pe punte în sus şi-n jos.

— Cum de se poate purta în asemenea hal? Întrebă Charlotte şi-şi trecu mâna prin părul blond ca mierea.

— Pentru că nu are decât zece ani, îi răspunse Lydia zâmbind. Tu nu le purtai tot aşa când erai copil, Charlotte?

Charlotte se bucură că Lydia nu o mai considera un copil, exact cum intuise Lydia.

— Nu. Adică – câteodată, dar cu nu m-am mânjit niciodată cu sirop de afine pregătindu-mă de război şi nici n-am rămas

cocoţată prin copaci. I s-a întâmplat vara trecută şi tata a trebuit să se uree după ca şi s-o dea jos.

Lydia zâmbi imaginându-şi situaţia dar se şi bucură că nu fusese de faţă. Munca lui Brigham era destul de periculoasă şi Lydia sigur ar fi tras o sperietură zdravănă văzându-i, pe el şi pe Millie, într-o asemenea situaţie riscantă.

În acest moment Millie tocmai vroia să fugă pe lângă Brigham, dar el o prinse şi o ridică pe umeri. Apoi se îndreptă spre Lydia, care stătea la balustradă şi care ar fi dorit să nu dea ochii cu el. Lydia se uită împrejur în speranţa că Persephone să fie pe-aproape, dar aceasta se instalase comod într-un scaun iar Charlotte îi ţinea companie.

Brigham nu-i spuse nimic Lydiei, era adâncit într-o discuţie cu fiica sa cea mică. Abia când nu se mai văzu nimic din Quade's Harbor şi după ce Millie fugise la sora ei mai mare, Brig i se adresă Lydiei.

— Te vei căsători cu fratele meu? Întrebă el încet.

Lydia, încurcată, începu să se joace cu mănuşile.

— Asta nu ştiu încă, minţi ca. Trebuie să recunoşti că Devon e foarte şarmant. Nu găseşti că e frumos din partea lui să-mi trimită flori în fiecare seară şi să scrie poezii pentru mine?

— Poezii? Brigham era atât de uimit încât aproape că se înecă cu acest cuvânt.

Deci lucrurile stăteau aşa cum bănuise Lydia. Brigham nu s-ar fi gândii niciodată să cucerească o femeie în acest stil romantic şi demodat. În schimb o aruncă în iarbă şi se căţără pe şoldurile ei. Dar cine a spus că Brigham avea de gând să-i facă curte?

Nu – Lydia era aproape sigură că intenţiile lui Brigham erau orice dar nu nobile.

La fel ca şi ale ei.

De teamă ca Brigham să nu-i ceară să recile câteva versuri

dintr-una din” *poeziile*” fratelui său. Lydia schimbă subiectul, căci n-avea nici talentul nici inspiraţia necesară pentru a crea versuri.

— Millie mi-a povestii că în Yesler’s Mali ar ÎI un urs dresai, spuse ea.

Timp de un moment, Brigham se uită la ea nehotărât de parcă nu ştia ce să facă, să o sărute sau să o arunce peste bord.

— Când se va sătura să danseze îl putem înlocui cu Devon. Dar atunci va trebui să ţii tu biciul.

Lydia roşi.

— Asta a fost o remarcă foarte răutăcioasă!

Brigham ridică din umeri.

— Cum aşa? Tu cânţi şi el dansează. Şi-acum să nu te prefaci că nu-ţi plac atenţiile lui – ştiu că aşa este.

— Posibil. Dar de ce te interesează pe tine treaba asta?

— Îţi arăt eu de ce, spuse Brigham, iar apoi, în mijlocul punţii. În faţa ochilor lui Dumnezeu şi al pasagerilor, o trase la el şi o sărută atât de profund încât ea îşi pierdu pălăria şi părul se despleti.

După ce se termină, ea îl fixă consternată, iar el se aplecă. Îi ridică pălăria de pe jos şi i-o înmână cu o plecăciune ironică.

— Tot ce este în legătură cu tine mă interesează, spuse el, apoi o lăsă acolo şi plecă pur şi simplu.

Capitolul 8

După primul moment destul de şocant, în care încă mai simţea buzele lui Brigham pe gura ei, Lydia se aplecă şi culese acele de păr risipite în junii ei. Apoi se feri de privirile micului grup de curioşi – mătuşa Persephone, Charlotte şi Millie – şi-şi prinse pârul blond într-un coc ordonat. Respirând adânc, rămase lângă balustradă până când

furtuna pe care Brigham o dezlănţuise în simţurile ei, se transformă într-o furie rece şi mută.

Timp de două ore, unul dintre cele mai frumoase peisaje Ic trecu prin faţa ochilor, păduri verzi – catifelate, creste de munţi acoperite cu zăpadă, lucruri care vorbeau de existenţa lui Dumnezeu mult mai convingător decât cel mai conştiincios preot. Din când în când Lydia vedea câte-un indian culegând crabi pe plajă sau mergând la pescuit în barca lui îngustă.

În tot acest timp Brigliam fusese destul de isteţ să nu se apropie de Lydia. Însă la sosirea în Seattle prelua din nou comanda şi tuşa Persephone, Charlotte, Millie şi Lydia fură urcate într-o trăsură. Bagajul lor urma să fie adus puţin mai târziu. Lydia fu foarte liniştită văzu că Brigham nu le conduse la hotel.

Dar liniştea ei dură până în momentul în care începu să se întrebe încotro s-o fi dus Brigham.

— Unde-o fi? Murmură ca fară să-şi dea scama.

Doamna Persephone zâmbi concludent, căci după tot ce se întâmplase, nu mai era pentru nimeni un secret faptul că Lydia se simţea atrasă de Brigham. Oricât lupta împotriva acestui lucru şi se străduia să-şi ascundă sentimentele, era evident pentru toată lumea ce se întâmpla.

— Brigham are prieteni de afaceri în Seattle, răspunse doamna Chilcole.

Charlotte oftă şi spuse visătoare

— Sunt sigură că se întâlneşte cu o doamnă misterioasă cu părul lung şi îmbrăcată într-o rochie albă!

Millie oftă şi ea exprimând o părere total diferită:

— Prostii! Bineînţeles că se întâlneşte cu o femeie, dar nu-i nimic misterios în asta. Se pupă cu el pentru bani!

Tuşa Persephone întoarse capul pentru a-şi ascunde un zâmbet, iar Lydia era uimită de precocitatea dovedită de

Millie. Dar se şi temea că ceea ce tocmai spusese copila ar putea fi adevărat.

Vocea îi tremura când i se adresă leliţei.

— Haide, Millicent, câteodată am impresia că eşti o pitică de paisprezece ani care face pe copilul. De unde Dumnezeu ai asemenea idei nebuneşti?

— Eu ştiu cum stau lucrurile, răspunse Millie ei o superioritate ce o răni pe Lydia amintindu-i de Brigham. Copila îşi aţinti privirea ochilor gri asupra guvernantei ei.

— Tata le-a pupat când eram pe vapor, observă ea. O să-ţi dea bani pentru asta?

Charlotte chicoti şi Lydia roşi.

— Evident că nu! Răspunse ea consternată.

Persephone râse.

— Aproape că-mi pare râu că vă părăsesc acum. Explică ea. Voi pierde cel mai mare spectacol al secolului.

Lydia nu intenţiona să participe la vreun spectacol.

— Nu înţeleg, la ce vă referiţi, se adresă bătrânei doamne pe un ton politicos dar ferm.

— La gândeşte-te puţin, spuse Persephone.

Lydia tăcu şi nu se mai uită la nimeni până când trăsura ajunse în faţa Hotelului Imperial. Peter şi Eustace Wallace, prieteni ai familiei Quade le aşteptau pe Millie şi Charlotte, care urmau să petreacă după amiaza şi seara împreună cu fiica lor Bertha.

După ce Lydia şi Persephone se instalară, fiecare în camera ei, Lydia îşi spălă mâinile şi faţa şi-şi prinse din nou păru! Iar în tot acest timp nu se putu gândi la nimic altceva decât la sărutul lui Brigham. La gândul că el ar putea săruta, pe bani sau pe gratis, altă femeie în acest mod intim, o cuprindea o gelozie cumplită. Furioasă, strânse din buze chinuindu-se să se gândească la altceva.

Îşi propusese ca azi să o caute pe Polly şi era hotărâtă să o

şi găsească.

Dar neştiind de unde să-şi înceapă căutarea, rămase pe trotuarul din faţa hotelului privind gânditoare în jurul ei.

Seattle era, în ciuda impresiei pe care o făcea, un oraş mic. Lydia descoperi că pădurea ajungea până în stradă şi că oraşul dispunea de o micuţă biserică.

Deşi Lydia era aproape sigură că din cauza sentimentelor de vinovăţie, pe Polly, în mod sigur n-ar fi găsit-o într-o biserică, intră totuşi în acest loc răcoros şi se aşeză pe una din băncile simple de lemn.

— Pol să vă ajut cu ceva?

Lydia tresări. În spatele ei stătea o femeie durdulie cu un zâmbet prietenos pe faţa-i ciupită de vărsat de vânt.

— Mă numesc Lydia McQuire, spuse Lydia după o scurtă ezitare şi se ridică întinzând mâna către femeie.

— O caul pe prietena mea Polly… Se întrerupse pentru că nu ştia cum o chema pe Polly cu numele ei de fată. Polly Quade. Spuse ea într-un sfârşit.

— O cunoaşteţi?

Femeia scutură din cap.

— Nu. Dacă numele de*” Quade*” îi spunea ceva. Şi sigur îi spunea, nu i se putea citi pe lată. Prietena dumneavoastră a trecut pe aici? Era în drum spre San Francisco sau spre Orient?

Lydia oftă.

— Mi-ar plăcea să ştiu.

— E singură?

Lydia îşi aminti cât de tristă fusese Polly şi de inexpresivitatea ochilor lui Devon când îl văzuse ultima dată.

— Da. Cred că da. Cu siguranţă că a încercai să găsească vreun hotel ieftin şi poale chiar şi o slujbă.

Femeia dădu din cap aprobator.

— E posibil să gătească pentru vreo societate de tăietori

de lemne prin pădure sau să lucreze la Hotel Imperial. Poate s-a căsătorit. În Seattle cum apare o femeie singură, oricât de urâtă sau rea ar fi ea, bărbaţii stau deja la coadă pentru a o duce la altar.

Lydia se simţi jenată. De când părăsise hotelul, o urmăriseră priviri bărbăteşti curioase, fluierături şi comentarii impertinente.

— Cred că Hotel Imperial ar fi prea scump pentru prietena mea. Nu există nicio pensiune prin Seattle?

— Ba da. Dar o femeie serioasă nu şi-ar închiria cameră acolo. Pensiunea este chiar după Slates Rights Sallon. Şi am auzit că acolo saltelele colcăie de ploşniţe.

Femeia avea dreptate, într-un asemenea loc Polly n-ar fi locuit. La fel ca şi Lydia. Mai bine ar fi înnoptai într-un loc ca acela.

Îi mulţumi femeii şi părăsi biserica pentru a se întoarce la Imperial. Încercând să se intereseze în continuare de Polly.

Dar nici aici nu găsi vreun răspuns; nu se auzise de Polly ca clientă, cameristă sau bucătăreasă.

Femeile sunt rare în Seattle, se gândi Lydia iritată; cineva ca Polly nu putea trece neobservată!

Hotărâtă, porni spre States Rights Saloon dar ezită să intre. Apoi însă, când se gândi la Jim barmanul, care fusese singurul ei prieten în San Francisco şi care ştia tot ce se întâmplă prin oraş, prinse curaj.

Deschise uşa şi aruncă o privire în local. Era gol cu excepţia unui bărbat roşcat în spatele tejghelei care ştergea paharele cu un colţ al şorţului său; într-un colţ al localului stătea un client ce părea inofensiv, moţăind cu capul pe masă.

— Fiţi amabil, spuse Lydia nesigură şi fără să intre, sunteţi barmanul?

Bărbatul de la tejghea ridică privirea spre ea. Ochii săi de

un albastru închis, trădându-i originea irlandeză, se măriră de uimire, apoi se îngustară.

— Căutaţi o cameră? Întrebă el plin de speranţă.

Lydia încurcată, trase cu ochiul la trecători. Trei bărbaţi şi două femei cu figuri dure o măsurau cu priviri şocate.

— Nu, răspunse ea enervată. Aţi putea ieşi un moment să vorbesc cu dumneavoastră?

— Am treabă, doamnă. Dacă doriţi să vorbiţi cu Brendan O'Shaunessy fără să strigaţi prea tare aşa încât să vă audă tot oraşul, va trebui să intraţi.

Lydia inspiră adânc şi păşi peste prag. În faţa tejghelei, constând dintr-o scândură aspră şi câteva sticle goale, se opri.

— Caut o femeie pe nume Polly Quade.

Brendan O'Shaunessy puse jos paharul pe care tocmai îl ştergea, se aplecă spre Lydia şi-i şopti secretos:

— Vă referiţi la mireasa lui Devon, care-a şters-o de la el?

Lydia nu se miră că se zvonise atât de repede.

— Da, spuse ca încet.

— Găteşte pentru muncitorii unei fabrici de cherestea, explica domnul O'Shaunessy trecându-şi privirea sticloasa de-a lungul trupului ei. Căutaţi de lucru, domnişoara? Sau un bărbat?

Lydia făcu prudentă un pas înapoi şi răspunse

— Nu. Am o slujbă bună şi n-am nevoie nici de bărbat. Îşi îndreptă umerii şi şoldurile. Mulţumesc pentru ajutor, spuse ea şi se îndepărtă iute.

Ce ghinion, gândi ea. Când vru sa iasă dădu nas în nas cu Brigham Quade. Acesta îşi încrucişa braţele măsurând-o pe Lydia cu o privire gânditoare.

— N-am ştiut că bei pe ascuns, remarcă el în bătaie de joc.

Imaginea sa îi aminti Lydiei de senzaţiile tumultoase declanşate în ca de sărutul lui de azi dimineaţă şi constată,

spre dezamăgirea ei, că încă nu se liniştise de tot.

— Nici nu fac asemenea lucruri, răspunse ca glacială. Mă interesez de Polly.

— Te aşteptai să o găseşti în States Rights Saloon?

Lydia nici nu se gândi să-i explice că după părerea ei, barmanii erau cea mai bună sursă de informaţie într-un oraş.

— Poate, răspunse ea scurt. Dacă-mi dai voie să trec, te rog.

Brigham îi făcu loc cu o plecăciune şi Lydia trecu pe lângă el. Dar abia ajunse pe trotuar că Brigham o prinse de braţ şi o întoarse spre el.

Arăta al naibii de bine.

— Chiar şi în pantalonii aspri de lucru, în cizmele tocite şi cămaşa din flanel în pătrăţele, descheiată la gât. Timp de un moment, minunat şi înfricoşător totodată. Lydia avu impresia că o va săruta din nou. Dar în schimb, el îi dădu drumul şi scoase un oftat adânc.

— N-ar trebui să te amesteci în treaba asta! O sfătui el. Devon şi Polly trebuie să se descurce singuri.

Lydia se ridică pe vârfuri şi-i spuse furioasă:

— Nu mă amestec! Polly este prietena mea şi vreau să văd ce mai face.

Fără un cuvânt Brigham scoase din buzunar un teanc de bancnote şi luă o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Dă-i asta, spuse el.

După o privire mirată spre bani, Lydia se uită ia Brigham, îi văzu figura îngrijorată şi se întrebă din nou, ce să creadă despre acest bărbat.

Cu un gest nervos îşi trecu mâna prin părul negru.

— Interesează-te de adresa ei şi spune-i că-i voi trimite prin Harrington bani până se recăsătoreşte.

Lydia înghiţi în sec. Ţi-ar fi plăcut să-l găsească antipatic,

dar era pur şi simplu imposibil să treci cu vederea generozitatea şi simţul său pentru decenţă şi cinste.

Aprobă din cap tăcută, luă banii şi plecă.

Insistenta ei fu răsplătită. O găsi pe Polly în cortul cantinei uneia dintre tabere, unde tânăra femeie pregătea cafea pentru o duzină de bărbaţi. Lydia îşi suflecă tăcută mânecile şi apucă o cană de cafea ca s-o ajute pe Polly.

În sala de întruniri va fi un bal astă seară, spuse unul dintre bărbaţi. N-ai vrea să mă însoţeşti, copil frumos?

— Nu vrei să le măriţi cu mine? Întrebă un altul rânjind cu toată gura, arătându-şi dantura îngălbenită şi plină de carii. Mirosea urât, părul grizonat îi stătea în toate direcţiile dar părea convins că simpla sa prezenţă ar trebui să declanşeze în Lydia o violentă pasiune.

— Altă dată! Răspunse ca scurt. Îi umplu paharul şi trecu la următorul. Polly stătea înlemnită fixând-o pe Lydia şi-şi reveni abia când unul dintre muncitori îşi trânti paharul pe masă.

În următoarea jumătate de oră, în timp ce muncitorii mâncau, Lydia îşi concentră toată energia, turnând cafea şi ferindu-se de mâinile insistente ale bărbaţilor. Când, în sfârşit cortul se golise, Polly se apropie de ca.

— Ce faci aici. Lydia?

Lydia scoase banii lui Brigham şi îi întinse Pollyei.

— Poftim, spuse ca. Brig… domnul Quade m-a rugat să ţi-i dau şi să-mi notez adresa ta. Vrea să-ţi trimită prin contabilul său o sumă de bani la intervale regulate până te recăsătoreşti.

Polly fixă bancnota, apoi o luă şi o băgă în sân.

— Ce mai face Devon?

Lydia se aşeză la una din mesele grosolane şi îşi sprijini bărbia în palmă.

— Răspunsul ţi-l poţi da şi singură, răspunse ea fără urmă

de tristeţe în glas.

Ochii tinerei femei se umeziră.

— A începui să-ţi facă curte?

— Da. Dar nu cred că pe mine mă vrea.

Polly îşi şterse lacrimile cu colţul şorţului.

— Habar n-ai cât de mult îmi lipseşte, recunoscu ca încet.

Lydia îi prinse mâna aspră şi roşie de-atâta muncă.

— De ce nu te întorci la el?

Polly scutură din cap.

— Imposibil. Lydia. M-ar trimite înapoi şi asta chiar n-aş mai suporta.

Figura îngrijorată a Lydiei se lumină deodată, venindu-i o idee.

— Totuşi te-ai putea întoarce în Quade's Harbor, spuse ea gânditoare. Cu siguranţă că Brigham ţi-ar oferi o slujbă asemănătoare cu cea pe care o ai aici – l-am auzit spunând c-ar fi nevoie de bucătari în pădure.

Polly o privi neîncrezătoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lydia, cum aş putea trăi în munţi printre bădăranii aceia? Nu mi-ar da pace niciun moment… O urmă de speranţă îi licări în ochi şi Polly începu să zâmbească. M-ar urmări cu cereri în căsătorie…

Lydia dădu din cap aprobator, zâmbind şi ea.

— Şi dacă nici lucrul ăsta nu-l aduce la realitate pe Devon Quade, atunci nu ştiu cu ce v-ar mai putea ajuta cineva!

— Chiar crezi că o să meargă?

Lydia ridică din umeri.

— Ştiu cu? Dar poţi găti la fel de bine în Quade's Harbor ca şi în Seattle.

Polly se gândi un moment şi aprobă din cap.

— Cu banii ăştia, arătă către sân, îmi pot cumpăra haine şi bilet până în Quade's Harbor. Restul îl păstrez pentru cazul în care Devon nu va reveni la realitate.

Lydia se ridică şi o îmbrăţişă.

— Trebuie să mă întorc la hotel, spuse ca. Tuşa Persephone se va trezi în curând şi-şi va dori companie.

Ieşind din cort condusă de Polly, Lydia auzi în depărtare sunetul unei viori şi ciudatul timbru al unui instrument necunoscut ei.

— Astă scară e bal, spuse Polly şi Lydia îşi aminti de mulţimea de invitaţii pe care le primise. Ascultă gânditoare muzica răguşită dar veselă. Deşi nu ştia dacă are talent la dans

— Nu avusese niciodată ocazia să-şi dea scama de acest lucru – simţi deodată cât de mult i-ar fi plăcut să meargă la acest bal.

— Suntem la Imperial, spuse ca şi simţi o energie stranie punând stăpânire pe picioarele ei. Cel mai bine, treci mâine dimineaţă să vorbeşti cu Brigham înainte să te îmbarci.

Polly o aprobă.

— Da. Nu vrei să te conduc înapoi la hotel?

— Atunci ar trebui să le întorci singură, răspunse Lydia scuturând din cap. Nu, Polly, mă descurc cu. Ne vedem mâine dimineaţă.

În timp ce Lydia se întorcea încet la hotel, strada era luminată de lună şi de lumina ce cădea pe trotuar prin uşile deschise de la Slates Rights Saloon.

Lydia se strădui să ignore muzica ce se auzea din sala cea mare, căci această muzică părea să-i rănească sufletul ca o mână invizibilă. Şi deodată se simţi purtată în vremuri trecute, vremuri mai bune în care nu cunoscuse războiul şi în care mai avea speranţe şi iluzii.

Ajunsă la liotei se grăbi pe scări în sus şi ciocăni la uşa mătuşii Persephone.

Bătrâna doamnă tocmai lua masa în cameră la o măsuţă lângă geam.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lydia. Spuse ea cu reproş, credeam că te-a răpii vreun negustor de sclavi! Unde-ai umblat atâta timp?

Lydia îşi trase un scaun mai aproape.

— Am ajutat-o pe Polly să-şi servească muncitorii şi ea m-a invitat să iau masa cu ea.

— Să-şi servească muncitorii!? Repetă Persephone uimită.

— Da. Lucrează ca bucătăreasă într-o fabrică de cherestea.

Bătrâna doamnă împinse farfuria deoparte şi răsuflă mulţumită. Probabil că subiectul Polly se încheiase pentru ea.

— Ai vreun program în seara asta. Lydia?

Lydia se gândi cu nostalgie la muzică, la dans şi la frivolitatea unei asemenea petreceri şi se hotărî că cel mai bine era să-şi ţină în frâu natura ei temperamentală.

— Mă voi retrage în camera mea în curând. Charlotte şi Millie se vor întoarce mâine dimineaţă, iar după amiază trebuie să vă îmbarcaţi dumneavoastră…

Persephone se ridică, îşi netezi rochia de satin şi-şi atinse cocul grizonat cu un gest copilăresc.

— Recunosc că mă cam dezamăgeşti câteodată, Lydia. În ochii tăi străluceşte muzică şi baţi ritmul cu piciorul de când ai intrat în cameră… Vei participa la acest bal chiar dacă va trebui să te trag de urechi până acolo.

Lydia o privi uluită.

— Dar…

Persephone o întrerupse bătând din palme poruncitor.

— Fără comentarii! Dansul îţi va face bine şi va avea un efect calmant şi asupra lui Brigham.

Lydia rămase fără grai şi Persephone o împinse către uşă. Pe coridor bătrâna doamnă o măsură cu o privire critică.

— O rochie roz ţi-ar sta cel mai bine, dar din fericire eşti destul de frumuşică şi în rochia ta din stambă. Bărbaţii se

vor bate pentru tine!

Lydia se simţi rănită, căci până acum avusese impresia că tuşa Persephone dorea s-o apropie de Brigham. Dar acum părea că se grăbeşte s-o mărite cu primul venit.

Bătrâna doamnă luă mâna Lydiei trăgând-o către scări.

— Cred că în criza asta de femei mai găsesc chiar un admirator în plus, explică ca râzând tinereşte. Ce poveste fantastică îi voi avea de povestit Cotdeliei!

Muzica şi râsetele pătrundeau prin uşile deschise ale sălii de bal la sosirea celor două femei şi Lydia zâmbi nerăbdătoare.

Într-un capăt al sălii se afla o scenă unde cânta la vioară un bărbat dolofan cu o clapă la ochi şi doar o bretea la pantaloni. Lângă el, pe o ladă întoarsă cu fundul în sus, stătea un uriaş blond, cu o pânză de ferăstrău obişnuită, cu ajutorul căreia producea acele sunete ciudate pe care le auzise Lydia în drum spre hotel.

Pe ringul din lut tare, presai şi presărat cu rumeguş, câţiva bărbaţi învârteau nişte indience nu pica frumoase. Alţii dansau împreună într-un mod foarte stângaci şi Lydia zâmbi indulgent. Şi probabil că ar fi bălul în retragere dacă tuşa Persephone n-ar fi ţinut-o.

Cam în aceiaşi timp în jurul Lydiei se adună o gloată de bărbaţi şi ca roşi când aceştia începură să se holbeze la ca şi la Persephone de parcă ar fi fost două găini premiate la o expoziţie. Apoi înaintea ei se înfăţişă un tânăr mare şi puternic, foarte arătos, cu un păr roşcat care strălucea ca cuprul în lumină.

Încurajat de ceilalţi făcu o plecăciune şi-i întinse Lydiei mâna.

Lydia îi dădu mâna, deşi nu dansase niciodată cu un partener, şi se linişti când observă că şi mătuşa Persephone fusese răpită pe ringul de dans de către un bărbat chel cu

braţe de fier. Bătrâna doamnă zâmbi, şi o roşeaţă gingaşă şi tinerească îi coloră obrajii.

După primul partener se prezentă un al doilea, apoi un al treilea. Lydia simţea că i se taie răsuflarea, ameţise dar ar fi putut dansa veşnic.

Când se trezi deodată în braţele lui Brigham îndreptându-se spre ringul de dans abia atingând podeaua, crezu că totul se întâmplă doar în imaginaţia ei. Dar apoi recunoscu o aspră trăsătură în jurul gurii sale şi sclipirea supărată a ochilor şi ştiu că Brigham era din păcate foarte real.

— Mă surprinzi pe zi ce trece, domnişoară McQuire, spuse el. Ce-ţi veni să vii aici şi să defilezi prin faţa atâtor bărbaţi?

Lydia râse. Dansul, atenţia deosebită, muzica şi plăcerea de a se şti cea mai dorită parteneră de dans, i se urcară la cap ca un vis dulce.

— Asta e ce fac cu, domnule Quade? Defilez?

— Da, spuse el nervos, răsuflarea sa caldă atingea buzele Lydiei, trupul său se lipise de trupul ei moale.

— Te voi duce chiar acum la hotel!

Ceilalţi oameni din sală nu mai erau decât nişte pete colorate pentru Lydia, nimic nu mai pătrundea până la ea decât Brigham, apropierea lui şi dorinţele scandaloase pe care el le trezea în ea.

— Rămân aici. Răspunse ea încăpăţânată.

Pe faţa lui Brigham apăru o expresie de resemnare, apoi fără niciun avertisment o ridică, o aruncă pe umăr ca pe un sac de cartofi şi se îndreptă spre uşă.

Lydia se zbătu şi încercă să scape, dar el era mult prea puternic pentru ca şi ca ştia că era zadarnic să opună rezistenţă.

O duse afară pe trotuar, traversă strada cu ea şi în faţa hotelului o aruncă pe picioare atât de brusc, că Lydia simţi scuturătura în toate oasele.

Furia o lăsase fără grai. Pentru un moment nu putu decât să stea acolo şi să-l fixeze pe Brigham tremurând de nervi.

Dar Brigham părea şi mai nervos decât ca.

— Ai noroc că n-ai ajuns pe unul din vapoarele acelea din port – pe drumul spre un bordel din America de Sud! Se răsti el.

Lydia simţi cum păleşte.

— Asta n-o spui decât ca să mă intimidezi! Spuse ea furioasă. În afară de asta n-am fost niciun moment în pericol. Tuşa Persephone era cu mine şi niciunul dintre acei bărbaţi n-ar fi îndrăznit… Se întrerupse speriată.

— Tuşa Persephone! Strigă ea şi vru să traverseze strada înapoi pentru a o recupera pe bătrâna doamnă dornică de aventuri.

Dar Brigham o prinse de braţ şi o reţinu.

— Mătuşa mea şi-a petrecut toată scara în camera ei, spuse el liniştii.

Mai întâi Lydia fu doar uimită, apoi realiză că mătuşa Persephone o păcălise. Evident ca sperase că Brigham şi Lydia se vor întâlni la dans… întrebarea era, o făcuse cu bună sau rea intenţie. Oricum Brigham părea gelos, fapt care o bucură pe Lydia, şi poate că exact acest lucru îl intenţionase mătuşa Persephone.

Pe de altă parte exista posibilitatea ca şireata doamnă să fi dorit să scape în acest fel de un musafir nedorit, sperând că Brigham o va alunga pe Lydia dacă vede cât de mult savurează ca atenţia altor bărbaţi. La fel cum şi Devon o alungase pe Polly.

O tristeţe copleşitoare puse stăpânire pe Lydia la gândul că va trebui să părăsească Quade's Harbor şi fetele şi chiar şi pe Brigham, fie-i iertat. Dar mândria ei îi interzicea să arate ceva din toate aceste gânduri.

Înainte să-şi prezinte demisia, Lydia fu condusă de

Brigham pe scări în sus până în holul hotelului Imperial.

— Se pare că nu există decât o singură cale pentru a le scuti de neplăceri, domnişoară McQuire, spuse el. Dar pentru asta va trebui să te iau de nevastă.

Capitolul 9

Lydia era atât de buimăcită încât rămase fără grai până când ajunseră în apropierea camerei ei. Ferma convingere a lui Brigham că ca îi va accepta propunerea fără să protesteze o indispuse şi îi spori furia.

— Mai degrabă m-aş mărita cu ursul din Yesler's Hali! Spuse ca printre dinţi şi-l măsură pe Brigham din cap până în picioare cu o privire supărată.

Dar el nu se lăsă intimidat.

— Nu mă îndoiesc, apuse calm. Cu siguranţă că l-ai învăţa şi alte şmecherii pe bătrânul ăla fără dinţi şi-o să-l faci să se plimbe cu tine prin oraş cuminţel şi legat cu o sfoară. Brigham oftă. Nu, Lydia. N-ai fi fericită cu un bărbat care să te domine, ştii şi tu.

Chiar şi numai apropierea acestui bărbat îi provoca fiori Lydiei, dar ea ridică bărbia şi-l privi cu ochi scânteietori.

— Recunosc lucrul ăsta, domnule Quade, spuse ea. Nu vreau un bărbat care să se lase călcat în picioare, dar niciunul care să facă lucrul acesta cu mine!

Brigham se apropie şi mai laic şi Lydia simţi o dulce slăbiciune urcându-i din genunchi până la inimă.

— Asta crezi tu despre mine? Se informă el întinzând cuvintele. Crezi că aş ÎI un soţ tiranic?

Lydia se gândi la autoritatea calmă şi tăcută cu care Brigham îşi conducea afacerile şi cu care trăgea sforile în Quade's Harbor. Nu exista nimeni în comunitate, cu excepţia lui Devon, care să nu fie obligat să urmeze indicaţiile lui Brigham şi să dea socoteală pentru acţiunile sale.

— Bineînţeles că aşa va fi, răspunse ea curajoasă, căci acum stătea cu spatele la uşă şi nu trebuia decât să o deschidă pentru a scăpa de Brigham.

Dar acesta puse amândouă mâinile pe tocul uşii, una în dreapta, cealaltă în stânga Lydiei aşa încât aceasta nu se mai putea mişca. Şi abia acum Lydia observă pentru prima dată micuţul semn de pe bărbia lui marcantă.

— Eu sunt stăpân la mine-n casă, spuse el, şi lucrul ăsta nici nu se va schimba vreodată. Dar ţi-aş putea oferi un cămin frumos. Lydia. Şi siguranţă. Pentru un moment îşi alinţi ochii de culoare gri pe buzele Lydiei, iar ea simţi cum se cutremură. Ţi-aş putea oferi copii.

Un Hor o trecu pe Lydia; ştia că nu la Charlotte şi Millie se referă el, ei la copiii care urmau să se nască…

Inima îi bălea să-i sară, pieptul i se zbătea de excitaţie. Dar apoi observ a că el nu-i vorbise despre dragoste – şi luciul acesta nu avea voie să-l uite niciodată!

Buzele lui Brigham erau la câţiva milimetri de gura Lydiei. Intenţiona să o sărute. Dar Lydia ştia că dacă acest lucru se va întâmpla voinţa ei se va îneca într-un val de pasiune, iar ea va ÎI de acord cu orice-i va propune Brigham, oricât de scandalos ar fi.

— Nu vrei să ai proprii tăi copii, Lydia? Întrebă el cu voce joasă şi răguşită. Băieţi. Fetiţe… Buzele sale le atinseră pe ale ei. Le tachinau, le ademeneau şi trezeau în ea dorinţa de mai mult. Mulţi copilaşi mici şi drăguţi.

Ea închise chinuită ochii.

— Da, şopti ca. Se aflau tot pe coridor şi oricine ar fi trecut pe acolo i-ar fi putut vedea în această situaţie compromiţătoare. Dar pe Lydia n-o mai interesa acest lucru, nu era capabilă să facă nicio mişcare.

Cu o tandreţe uimitoare pentru un bărbat atât de mare cum era Brigham, el îi cuprinse sânul drept alunecând uşor

cu degetul peste micul sfârc ce se întărise şi care părea să tânjească după ceva ce Lydia nu pricepea, ceva ce ca dorea cu fiecare fibră a trupului ei.

— Mai gândeşte-te, spuse Brigham, înainte ca gura sa să atingă buzele ei pentru un moment, din păcate cam scurt. Apoi, pe neaşteptate, făcu un pas înapoi.

Lydia îl privi nedumerită temându-se să nu alunece de-a lungul uşii ca o păpuşă de cârpă, fară viaţă. Dar se stăpâni, căută prin buzunare cheia şi descuie uşa. Când întoarse încă o dată capul spre Brigham, văzu că acesta se afla deja pe trepte.

Se gândi la vestita stradă Skid Road cu mulţimea ei de bordeluri, cârciumi, saloane şi cazinouri şi spera că Brigham nu era în drum spre această. Stradă pentru a se relaxa cu o femeie ce-şi vindea serviciile pentru bani.

Ultimele lui cuvinte îi mai răsunau încă în urechi când aprinse veioza. Mai gândeşte-te, spusese el, dar ceea ce intenţionase să spună de fapt era: *Mai gândeşte-te cum ar fi să stai goală în braţele mele şi să facem un copil…*

Oftând se aşeză pe marginea patului. Mulţumită lui Brigham Quade şi a efectului imoral ce-l avea asupra simţurilor ei nu se va mai putea gândi la nimic altceva toată noaptea.

Era o zi frumoasă, plină de soare, parcă făcută special pentru o croazieră. În golf se aflau ancorate un vapor şi o corabie grozavă iar Charlotte îşi imagina cum ar fi dacă s-ar urca pe corabia aceasta să călătorească peste mări şi ţări, să cunoască oameni străini şi se simţi deodată ca o pasăre închisă într-o colivie. Îşi iubea tatăl, unchiul, sora, dar tare şi-ar fi luat zborul… De când se ştia îşi tot dorise să părăsească Quade's Harbor şi toată plictiseala lui fără pic de romantism.

Mătuşa Persephone tocmai urca într-o barcă ce trebuia să o ducă, împreună cu alţi pasageri, până la vaporul cel mare.

Iar Charlotte ar fi preferat să se ascundă într-una din bărcile de salvare de pe vapor. Câteodată era convinsă că-şi va pierde minţile dacă nu va trăi cât de curând o aventură.

Dar nici chiar ca cu toată fantezia ei nu era în stare să-şi imagineze cum s-ar fi putut în făptui o asemenea escapadă, atâta timp cât tatăl ei se alia prin preajmă iar vaporul departe în port. N-ar reuşi nici măcar să se strecoare în barcă. De înotai până la vapor nici nu putea fi vorba, deşi Charlotte era o înotătoare bună şi rezistentă.

Îşi îmbrăţişă şi sărută mătuşa dar cu gândul era din nou la vaporul ancorai în port. Când Persephone urcă în barcă şi toţi ceilalţi erau ocupaţi să-i facă cu mâna, Charlotte se întoarse şi admiră stâlpul înalt al corăbiei şi pânza ce se întindea din vârful catargului până pe punte. Cineva scrisese: *ENCHANTRESS* cu litere aurii, ornamentale cu multe înflorituri.

Charlotte privea fascinată.

Porni neobservată de-a lungul cheiului. Tatăl ei spusese o dată că aceste corăbii ar fi doar relicve din trecut şi că ele vor fi înlocuite cu vapoare, iar lucrul acesta o întrista pe Charlotte şi o umplu de o mâhnire tăcută.

Şi-l închipui pe căpitanul acestei corăbii nemaipomenite ca fiind un pirat chipeş, un bărbat care pe vapor se simţea la fel de bine ca şi tuşa Persephone în salonul ei. O cuprinse o ciudată senzaţie. I se puse un nod în gât şi în ochi îi apărură lacrimi.

Fiecare părea să plece pe undeva, pe drumul către mari aventuri. Foţi în afară de ea.

— Charlotte!

Ei.

— Da, tată, vin acum! Strigă ea. Poate că planul ei începuse să se contureze în acest moment; mai târziu n-ar fi putut spune când îi venise ideea.

— Mergem să ne uităm la urs! Strigă Millie cu feţişoara roşie de emoţii. Te costă un ban întreg ca să intri şi să te uiţi la el!

Charlotte oftă. Unii oameni erau atât de uşor de distrat.

Domnişoara McQuire îi zâmbi Charloltei, iar aceasta se bucură. Tare i-ar fi plăcut să fie prietenă cu Lydia dar îi era frică să o îndrăgească prea mult, căci se temea că Lydia ar putea să plece într-o bună zi.

Mâncară în sala de mese a restaurantului, apoi porniră spre Yesler's Hali.

Dispoziţia melancolică a Charloltei se amplifică atunci când zări acea biată creatură cocoţată pe o albie răsturnată. Ursul purta o zgardă din piele roşie, iar blana îi era pe alocuri atât de tocită încât se vedea pielea. La porunca dresorului, ursul deschise bolul pentru a" *vorbi*" şi Charlotte putu să vadă că acesta nu avea niciun dinte în gură.

Întoarse capul şi îşi lipi obrazul de braţul tatălui ei.

El o mângâie pe cap.

— E-n ordine, Charlotte, şopti el. Nimeni nu-i face niciun rău.

Charloltei îi dădură lacrimile. Ceea ce o supăra nu era spectacolul animalului, ei lipsa lui de libertate şi demnitate. Ar fi trebuii să bântuie prin munţii înalţi, prin pădurile dese, vara la vânat iar în anotimpul rece într-o peşteră călduroasă, în. Caro să poală hiberna…

— Pot să ies? Întrebă ea încet.

Brigham se gândi puţin apoi aprobă din cap.

— Stai pe-aproape. Vaporaşul vine într-o oră, aşa că vom pleca acasă.

Charlotte dădu din cap afirmativ, apoi aruncă o ultimă privire compătimitoare ursului şi se grăbi spre uşă.

Stâlpii înalţi de pe *ENCHANTRESS* îi atraseră atenţia şi Charlotte uită de urs. Corabia nu se alia departe de locul

unde se alia ca – putea să dea o fugă până acolo şi să se uite la ea până să părăsească Yesler's Hali cu ceilalţi…

Câteva minute mai târziu, Charlotte se afla la marginea rampei admirând corabia. Bănuia că aceasta a fost prin China în Hawai, poate chiar şi prin Europa şi Australia. Cu ochii închişi se închipui stând lângă balustrada corăbiei privind în depărtare cum răsar ţinuturi străine, exotice.

O ciudată senzaţie o cuprinse. În cazul în care cineva se alia pe corabie, acesta nu era de văzul, iar o privire peste umăr o confirmă că nici pe chei nu era nimeni care să-i acorde vreo atenţie deosebită.

Porni pe rampă în sus. Apoi se trezi pe punic. Corabia se i latina uşor sub picioarele ei. Dar Charloltei îi plăcu această senzaţie. Îşi imagină că se află în drum spre Londra pentru a lua ceaiul cu regina.

— Hei! Strigă ca în timp ce briza sărată îi bătea prin i ochita de talia.

Nu răspunse nimeni. Charlotte îşi dădu capul pe spate plivind în sus către stâlpul principal cu pânze. O dorinţă copleşitoare de a privi în depărtare de acolo de sus puse stăpânire pe ea şi începu să se caţere. Deodată era domniţa Mai ian care escalada un zid cu vie pentru a-l preveni pe Robin Hood de o cursă pe care i-o întinsese şeriful din Nottingham.

Senzaţia de putere, de libertate era ameţitoare. Charlotte i a dădu capul pe spate lăsând vântul să i se joace prin părul blond închis şi se prinse mai bine de sfori. Se urcă mai sus, tot mai sus până putu să recunoască fermele şi locuinţele indienilor de prin păduri.

— Hei! Strigă o voce. Tu de sus! Ce faci acolo?

Charlotte se uita în jos, ceea ce fu o greşeală, căci deodată distanţa până la punte îi păru îngrozitor de mare. Un tânăr cu păr lung şi negru, cu pantaloni strâmţi şi bluză

marinărească o privea supărat de jos. Charlotte înghiţi în sec, mâinile i se înţepeniră în jurul sforilor. Era deodată convinsă că nu va putea împiedica acea cădere a ei oricât de tare s-ar fi ţinut.

— Ajutaţi-mă, spuse ea, dar cuvintele ei erau doar nişte şoapte pe care bărbatul de jos cu siguranţă că nu le auzise.

Totuşi Charlotte simţi o mişcare în sfori şi când îndrăzni să se uite fără şi în jos, îl văzu urcând iute ca un păianjen în pânza sa.

Curând ajunse lângă ca.

— Hai fetiţo, spuse el foarte prietenos. O să le ajut să coborî.

Charlotte îşi umezi buzele uscate.

— Sunteţi căpitanul? Se informă ea cu voce tremurătoare, pentru că trebuia să spună ceva ca să nu intre în panică şi să înceapă să ţipe ca un fierăstrău ce intră într-un copac.

Cu părul negru prins în spate în coadă, arăta ca un pirat. Ochii săi albaştri erau de un albastru atât de deschis încât Charlotte avu pentru un moment impresia că se va îneca în ei, iar dinţii săi albi contrastau puternic cu faţa arsă de soare când îi zâmbi Charlottei. Avea înjur de douăzeci de ani.

— Nu, micuţo, spuse el ţinând-o atent de talie. Dar *ENCHANTRESS* va fi a mea într-o bună zi, de îndată ce unchiul meu se va convinge că sunt în stare să o conduc. Dar acum, vino. Să coborâm încet.

Charlotte începu să tremure.

— Mi-e frică.

— Păcat că nu te-ai gândit la asta înainte, spuse el nerăbdător. Cum te cheamă?

— Ch-Charlotte, se bâlbâi ca. Charlotte Quade.

Din nou acel surâs orbitor.

— Bună, Charlotte. Eu suni Patrick Trevarron. Îmi acorzi acest dans?

Ea îl fix A mirată până îşi dădu scama că el doar glumea, pentru a-i uşura ei situaţia. Se ţinea strâns de sfori şi aşeza cu atenţie un picior după celălalt tot mai jos, recunoscătoare pentru braţele puternice ale lui Patrick, care o ţinea strâns de talie.

— Eu… cu nu ştiu încă să dansez, răspunse ea şi în acelaşi moment se ura pentru acest răspuns stupid de copil.

Se aflau cam la jumătate din distanţa pe care trebuia să o parcurgă când Charlotte se uită din nou în jos. Puntea, marea şi corul începură să se mişte ca piesele mobile ale unui caleidoscop.

— Nu reuşesc, spuse ea încet.

— Ba da. Poţi. Spuse Patrick ferm. Pune-ţi mâinile în jurul galului meu şi le duc cu până jos.

O costă multă voinţă să-şi desprindă mâinile de pe sfori, dar apoi îşi încolăci braţele în jurul gâtului domnului Trevarren şi-l ţinu atât de strâns de parcă ar. Fi intenţionat să-l sugrume.

Cu o mână el o ţinea strâns în timp ce pe cealaltă o folosea la coborâre. Se mişca atât de uşor şi fără dificultate printre sforile acelea precum o maimuţă într-o junglă de liane. Dar abia ajunseră pe punte, că expresia lui prietenoasă dispăru şi-i dădu drumul Charloltei destul de brutal.

— Cineva ar trebui să-ţi tragă o mamă de bălaie! Mârâi el cu mâinile în şolduri. Cum ţi-a venit ideea să te caţeri pe tachelaj?

Charlotte se simţi atât de umilită încât îşi simţi pulsul zvâcnind în obraji.

— Să nici nu-ţi treacă prin cap să te atingi de mine căci vei simţi biciul tatei! Spuse ea ameninţându-l. Deşi nici nu era chiar atât de sigură de reacţia tatălui ei, dacă va alia de această escapadă. Şi Ic rog să nu înjuri în prezenţa mea, domnule… căluţ de mare!

Pentru un moment Patrick o privi încruntat, apoi râse.

— Aşa un copil obraznic n-am mai întâlnit niciodată! Du-te acasă, Charlotte Quade, şi joacă-te cu păpuşile. Pe o corabie ca *ENCHANTRESS* nu e loc pentru fetiţe mici!

Dacă Charlotte ura ceva, atunci era faptul de a li tratată ca un copil. Avea treisprezece ani, în multe locuri o vârstă, la care fetele se căsătoreau şi aveau copii. Se întoarse fără să mai spună nimic şi se îndreptă majestuos spre rampă.

— Nu te enerva! Îi strigă Patrick.

— Du-te şi îneacă-te, domnule Trevarren! Răspunse Charlotte, dar abia ajunse pe chei şi o şi rupse la fugă, de teamă ca salvatorul ei arogant să nu o ajungă din urmă şi să o ducă înapoi pe tachelaj.

Când îndrăzni, însfârşit, să privească din nou spre el, Patrick stătea lângă balustradă mult deasupra ei, înconjurat de o aură din raze de soare, care-i contura chipul frumos şi puternic. Charlotte fu cuprinsă de o uşurare, care însă se transformă foarte repede în disperare.

Undeva, adânc în sufletul ei sperase totuşi ca salvatorul ei să o urmărească.

Rămase mult timp în port privind spre tânăr, convinsă fiind că acesta este prinţul din basmele citite de ea. Şi odată cu această revelaţie mai veni una – şi anume că nu-l putea avea pe Patrick Trevarren, pentru că era prea tânără.

Cu lacrimi în ochi îşi apucă rochiţa lungă şi fugi spre Yesler's Hali.

În timp ce Brigham o studia pe Lydia care privea fascinată la urs, în gât i se pusese un nod dureros. O dorea pe această femeie încăpăţânată cum nu mai dorise niciodată vreo femeie înaintea ei.

O venă pulsa în spatele urechii stângi a Lydiei şi Brigham era ca obsedai de dorinţa nepotolită de a o săruta în acel loc. Dar deşi de obicei nu se sinchisea de ce se cade şi ce lui.

Trebui să se gândească la oamenii din jur şi la fiica lui de zece ani care stătea lângă ei.

Se fâţâia pe bancă încoace şi încolo. Pe orice altă femeie ar fi sedus-o fără nicio problemă, dar nu pe Lydia. La era altfel.

Brigham oftă. Nu avea sentimente de tandreţe pentru ea. În niciun caz. Căci nu credea în dragostea romantică şi văzuse la Devon unde duce dragostea fără minte. Dar vorbise foarte serios cu o seară înainte când îi propusese Lydiei să devină soţia sa.

Îşi încrucişă braţele, tuşi, apoi se aplecă în faţă şi-şi sprijini coatele pe picioare. La naiba, ura să stea pe această bancă tare ca un şcolar şi mai degrabă s-ar fi dus afară să fumeze. Dar făcând asta ar fi trebuii s-o lase pe Lydia aici şi despre lucrul acesta nici nu putea fi vorba. Majoritatea tăietorilor. Muncitorii de prin păduri şi fabrici se uitau la Lydia în loc să se uite la urs. Şi cum ea nu purta verighetă, cu siguranţă că cei mai mulţi dintre ei ar fi început să-i facă curte în momentul în care Brigham ar fi dispărut.

Brigham privi încruntat spre Millie care urmărea spectacolul cu ochi mari şi strălucitori. După plecarea mătuşii Persephone faptul că el va locui sub acelaşi acoperiş cu o femeie nemăritată va isca zvonuri şi critici. Ar fi fost un exemplu prost pentru copii şi Dumnezeu ştie ce idei le-ar veni celor două fete pline de fantezie.

În sfârşit spectacolul se terminase. Cu un gest posesiv Brigham o luă pe Lydia de braţ şi o ajută să se ridice.

— Vaporaşul trebuie să fi ajuns deja. Spuse el sec şi pentru prima dată în viaţă îşi dori să poală vorbi poetic, ca Devon! Dar din păcate el n-avea un asemenea talent. E timpul să mergem acasă.

Să mergem acasă.

Aceste cuvinte nu-i amintiră Lydiei de imagini din Fall River şi cu siguranţă nici din Washington City sau

Gettysburg. Nu, erau imagini din Quade's Harbor, imagini ale rândurilor de căsuţe mici şi curate, ale cherestelei, ale munţilor majestuoşi şi ale golfului..

Lydia roşi." *Căminul"* ei era acum casa cea mare de pe deal, deşi legal n-avea niciun drept asupra ei.

Afară, în fata Yesler's Hallului stătea Charlotte pe un butoi, balansându-şi picioarele şi având o expresie foarte vinovată. Millie alergă la ea şi-i povesti emoţionată toate şmecheriile pe care le ştia ursul.

Inima Lydiei se strânse dureros. Când începuse să-i iubească pe aceşti copii, de parcă ar fi ai ei?

Brigham o mai ţinea încă de braţ şi atingerile lui o umpleau de o melancolic dulce-amăruie. Acum aproape că-şi dorea să fi acceptat propunerea lui, chiar şi numai pentru a alia ce anume dorea trupul ei atât de mult de la acest bărbat.

Bagajele îi aşteptau deja în port, când Brigham, Lydia, Charlotte şi Millie se urcară în şalupă.

— O să vă fie dor de mătuşa Persephone, spuse Lydia, în timp ce se uitau cum era încărcat bagajul pe vaporaş.

Brigham zâmbi trist fără să o privească pe Lydia şi se simţi şi mai mizerabil.

— Da, o să-mi lipsească, spuse el. Dar era timpul să-şi viziteze sora şi să facă în sfârşit această călătorie în Europa, de care tot vorbeşte de cinci ani.

Lydia vru să-i atingă braţul dar apoi se răzgândi şi-şi retrase mâna.

— Mulţumesc că ne-ai condus până la Yesler's Hali.

În sfârşit se întoarse spre ca şi deşi nu zâmbea, ochii săi străluceau amuzaţi.

— Cred că ai avut mai mult succes decât ursul, spuse el. Apoi se auzi un şuierat ascuţit şi vaporaşul de corespondenţă se puse în mişcare. Dar zgomotele provocate de şalupă păreau departe, parcă la capătul unui tunel, în

momentul în care Brigham întinse o mână şi-i aranjă Lydiei o şuviţă de păr de pe frunte.

Lydia închise ochii şi strânse atât de puternic de balustradă încât i se albiră încheieturile degetelor.

Apoi îşi reveni, se uită la el şi încercă să aplaneze tensiunea dintre ei cu o glumă.

— Dacă vreodată mi-ar trece prin cap să mă mărit aş şti unde să găsesc bărbaţi disponibili, spuse ca, amintindu-şi de atenţia masculină de care se bucurase în Seattle.

Umorul din ochii lui Brigham se transformă într-o sclipire supărată. Parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi şi se îndepărtă.

— Ce are? Întrebă Millie. Arată de-a dreptul furios.

Lydia se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Aşa şi este. În locul tău m-aş ţine departe de el.

Millie aprobă din cap şi se îndreptă spre cealaltă parte a şalupei. Charlotte stătea şi se uita spre port cu expresia absentă.

Lydia ezită, căci nu era sigură dacă tânăra fată doreşte sau nu companie.

— Charlotte? Lydia o servi cu bomboane de caramel pe care le cumpărase în Seattle. O bomboană pentru gândurile tale.

Charlotte îi dărui un zâmbet visător.

— Ţi-ai dorit vreodată o aventură atât de tare încât să ai impresia că înnebuneşti?

Lydia se gândi la propria ei copilărie. Nu, nu prea era timp de vise şi iluzii, nu la tatăl ei care câştiga prea puţin pentru a trăi amândoi şi care-şi îneca dezamăgirea şi singurătatea în whiskey.

— Nu prea, răspunse ea sinceră, dar ştiu cum te simţi. Abia aştepţi să li mare, aşa-i?

Fata aprobă din cap şi Lydia observă pentru prima oară ce

frumuseţe nemaipomenită devenise fata asta. Cu ochii ei mari şi strălucitori, cu pomeţii înalţi şi părul blond închis. Şi din nou se întrebă, cum o fi arătat mama acestei fete.

Soţia lui Brigham.

— Mă simt ca ursul din Yesler's Mail, spuse Charlotte. Privirea ei era îndreptată tot spre corabia ancorată în port.

— Ceva la care să te uiţi şi pe care să-l comanzi.

Lydia îi cuprinse uşor umerii.

— Creşti şi devii o femeie, Charlotte, şi lucrul acesta e atât de minunai şi emoţionant dar are şi părţile lui proaste.

Charlotte îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi se încruntă.

— Cel mai probabil este că mă voi căsători cu un muncitor oarecare şi voi locui într-una din cele şase căsuţe.

Ideea de a întemeia un cămin într-un loc atât de liniştit şi micuţ ca Quade's Harbor îi părea Lydiei foarte atractivă, dar Charlotte era mult prea tânără şi prea plină de viaţă. Dispoziţia ei se schimba mereu, lucru cauzat de schimbările ce. Se petreceau în corpul ei. Fără nicio îndoială că se gândea la mama ei, ceea ce nu era şi cazul lui Millie, şi îi ducea dorul.

— Nu trebuie să te căsătoreşti dacă nu vrei, o asigură Lydia, deşi nu era nici ca sigură. Brigham era în multe privinţe cam demodat şi exista posibilitatea ca el să considere ca fiind dreptul său alegerea unui bărbat pentru Charlotte, de îndată ce i-ar fi venit timpul de măritiş.

Vaporul mergea monoton, iar Charlotte se îndreptă spre Millie care stătea pe lada cu provizii. Lydia zâmbi când o văzu cum fură două portocale din cutie.

Era încă lumină când şalupa ajunse la destinaţie, dar spre mirarea Lydiei Devon nu era la şantierul său şi se întrebă dacă Polly nu cumva ajunsese înaintea lor. Porte că cei doi îndrăgostiţi se împăcaseră demult…

Domnul Harrington, contabilul lui Brigham, veni alergând

pe deal în jos.

Quade!

— Ce s-a întâmplat, Harrington? Întrebă Brigham iritat şi sări peste balustradă înainte ca vaporaşul să fie ancorat de chei. Ce-i cu scandalul ăsta?

Bietul Harrington abia mai răsufla.

— Domnul Devon a avut un accident, spuse el gâfâind. A căzut ieri pe când lucra în pădure… Mă tem că e destul de grav.

Lydia se clătină neajutorată şi observă obrajii lui Brigham pălind. Acesta îl apucă pe Harrington de guler şi-l scutură fără milă.

— Unde-i Devon?

— În casă, răspunse Harrington, l-au dus în casă.

După ce-i aruncă Lydiei o privire acuzatoare şi rugătoare totodată se întoarse şi alergă în susul dealului.

Capitolul 10

Brigham se opri gâfâind la capătul palului mare, pal în care el şi Devon veniseră pe lume.

Faţa lui Devon era plină de vânătăi, ochii i se umflaseră. O tăietură adâncă pornea de la frunte şi se prelungea în părul lipicios de sânge. Pieptul său gol arăta de parcă ar Îi fost prelucrat cu un bici, iar braţul stâng îi era bandajat grosolan.

— Am făcut tot ce-am putut, spuse. Lake Feeny ridicându-se din umbra patului. E rău. Brigh. Chiar că e rău.

Brigham îşi trecu mâna prin păr cu un gest neajutorat şi se clătină. Ar li vrut să urle, să strige, să se îmbete şi să distrugă tot oraşul, casă cu casă, scândură cu scândură. Dar ştia că nu avea voie. El era Brigham, fratele mai mare şi mai puternic care ştia întotdeauna ce-i de făcut.

— Aţi trimis după doctor? Se informă el în timp ce se apropie de pat şi atinse fruntea plină de sânge uscat a

fratelui său.

Jake aprobă din cap.

— Sam Baker a luat cel mai bun cal şi a plecat spre Seattle. Ne temeam că durează prea mult până vine şalupa.

Devon se mişcă uşor sub atingerea fratelui său, şi Brigham îşi suflecă mânecile şi se îndreptă spre ligheanul cu apă.

— Cum s-a întâmplat? Întrebă el în timp ce umezea un prosop curat cu care şterse apoi fruntea plină de sânge a lui Devon.

Jake avu nevoie de un moment pentru a se aduna. Era de foarte mult timp la firmă şi fraţii Quade erau într-un fel" *familia*" lui.

— Nebun afurisit, spuse bătrânul într-un târziu şi privi figura lui Devon cu furie drăgăstoasă.

Cu coada ochiului Brigham observă apariţia Lydiei, şi i se păru că prezenţa ei îi dă puteri noi.

" Smintitu" ăsta s-a urcat într-un copac ca să-i taie vârful, continuă Jake. N-a vrut să-l lase pe Immerson să se urce, deşi ştim cu toţii că suedezul e cel mai bun. Treaba aia afurisită s-a rupt sub el. Jake îşi stăpâni un suspin şi-şi trecu mâneca peste ochi. A căzut de la vreo zece metri, Brig.

Brigham evită să se uite la Devon căci nu putea suporta imaginea acestuia. În schimb privirea îi alunecă spre Lydia într-o rugăminte mută după sprijin şi consolare.

Charlotte şi Millie se înghesuiau în prag pe lângă Lydia, dar aceasta reuşi să Ic trimită de-acolo cu o vorbă blândă, apoi intră în cameră şi închise uşa. Faptul că o avea cu el era pentru Brigham ca o cană cu apă rece pentru un însetat.

— Du-te jos şi pregăteşte ceva de mâncare, îi spuse ea lui Jake, apoi se apropie de Devon şi-i cercetă fruntea. Fetele sunt obosite şi flămânde şi au nevoie de apă caldă pentru o baie.

Jake dădu din cap aprobator şi dispăru.

Lydia îşi îndreptă privirea asupra lui Brigham.

— Ai grijă, Brig, spuse ea încercând să-şi amintească de când îl tutuieşte. Ştiu că în momentul acesta nu ai control asupra sentimentelor talc, dar gândurile ţi le poţi controla. Căci tot ceea ce-ţi trece acum prin cap, se transmite fratelui tău.

Pentru că voi sunteţi mult mai apropiaţi decât alţi fraţi şi nici măcar nu pot accentua destul de tare cât de important este să ai încredere în puterea lui, în capacitatea şi voinţa lui de a trăi.

Brigham nu pricepu tot ce spusese ea, dar vorbele ei îi întăriră oarecum sufletul iar el îşi îndreptă puţin umerii.

— O să fac tot ce pot pentru a-l ajuta, răspunse el fixându-şi fratele de parcă în felul acesta ar fi putut transmite o parte din puterea sa acestui corp suferind." *Totul*", repetă el parcă făcând un jurământ.

Lydia se apropie de Brigham punând mâna ei pe a lui, care tot mai ţinea prosopul umed. Brigham prinse puteri noi. Şi o nouă senzaţie îi străbătu corpul ca un fulger, şi se întinse ca un foc în pădure.

— Mai adu-mi nişte apă, îl rugă Lydia şi-i luă prosopul cu care curăţase rănile lui Devon. Am nevoie de săpun, whisky şi cârpe curate… Şi spune-i lui Jake să dezinfecteze nişte ace de cusut în apă clocotită. Făcu o pauză gândindu-se. Maţ de pisică probabil că nu aveţi în casă, voi folosi mătase de cusut.

Brigham se îndreptă nesigur către uşă; o senzaţie pe care n-o putea identifica îi pusese un nod în gât.

Lydia îl cercetă cu privirea, se apropie de el şi-l alungă din cameră.

— Adu-mi ce-mi trebuie, spuse ea de parcă ar fi vorbit cu un copil. Şi pe urmă ar fi cel mai bine dacă te-ai retrage undeva şi-ai prelua controlul asupra gândurilor tale. Dacă asta îţi va reuşi, se vor linişti şi sentimentele şi Devon va

simţi, li va da ceva de care să se ţină – o lumină în întuneric.

Brigham ridică mâna, îi atinse uşor obrazul şi plecă. Nu era greu să facă rost de lucrurile cerule de Lydia, dar nu dorea să-l lase singur pe Devon.

Recunoscu totuşi, cât de raţională era propunerea Lydiei.

N-avea voie în niciun caz să-i transmită lui Devon temerile sale şi groaza; toate aceste sentimente i-ar fi făcut rău fratelui său. De aceea Brigham făcu ce-i recomandase Lydia.

Părăsi casa şi se îndreptă spre căsuţa de pe deal neluând în seamă ploaia ce cădea asupra lui.

Ajuns acolo aprinse lampa cu petrol, făcu foc în şemineu, şi se aşeză în vechiul balansoar sprijinindu-şi capul în mâini.

Supărat, Brigham începu să-şi ordoneze gândurile.

Devon era tânăr şi puternic.

Devon avea toată viaţa înainte. Avea vise şi oameni care-l iubeau.

Devon se va însănătoşi. Va trăi.

Lydia clăti rănile lui Devon cu o grijă infinită şi în acelaşi timp îi şoptea cuvinte liniştitoare. Îi cusu rana de pe frunte cu aţă fină şi albă şi dezinfectă cusătura cu wiskey. Ajutată de Jake, care între timp se linişti în măsura în care putea fi folosit la ceva, îi bandajă coastele şi cercetă cu degete îndemânatice ruptura braţului stâng. Oasele trebuiau aranjate, dar auzind gemetele chinuite ale lui Devon, Lydiei îi dădură lacrimile.

ÎI rugă pe Jake să aducă gheaţă pe care o trecu peste buzele uscate ale lui Devon.

— Te vei face sănătos, Devon, îl informă ca cu o figură serioasă ce nu se lăsa contrazisă. Eşti destul de tare iar noi avem nevoie de tine – Polly, Brigham, Jake, fetiţele şi eu. Noi toţi avem nevoie de tine, Devon.

Un geamăt slab se auzi şi el încercă să ridice o mână. Lydia observă că Devon era conştient, se aplecă peste el şi-l sărută

pe frunte. Următoarele zile vor fi cam grele, Devon, şopti ca şi-l mângâie drăgăstos pe păr. Vei fi deseori ispitit să renunţi, dar asta nu ai voie s-o faci. Dacă ne părăseşti, toate lucrurile frumoase pe care ţi le-ai propus pentru viitor nu se vor întâmpla. Copii tăi nu se vor naşte niciodată, o ramură întreagă a familiei Quade se va pierde la fel ca tot ce ai realizat tu până acum.

Un instinct o determină să-şi ridice ochii şi o văzu pe Polly stând în uşă, tremurând, cu hainele şifonate şi părul ciufulit de vânt şi ploaie. Se ţinea strâns de tocul uşii cu ochii ei negri mari de groază. Lydia se repezi la ea şi o prinse de braţ.

— Dacă acum începi să plângi, Polly, vei strica tot ce am reuşit până acum, îi şopti ea. Dacă nu poţi să fi tare – mai tare decât ai fost vreodată – atunci Devon se va descurca mai bine fară tine.

Polly privi spre Devon muşcându-şi buzele. Dar apoi dădu din cap aprobator, se apropie de Devon şi luă mâna lui sănătoasă într-a ei. Fără să spună ceva îl sărută uşor pe gură.

Lydia îi aduse un scaun şi Polly se aşează fără să lase mâna lui Devon.

— Domnişoară McQuire?

În uşă stătea Millie cu ochii mari. Lydia o atinse uşor pe umăr.

— Da, Millie?

Micuţa înghiţi în sec.

— O să moară unchiul meu?

Lydia trase copila spre ea şi o duse către scări. Văzuse prea des moartea pentru a nu şti cât de repede şi de neaşteptat poate să vină aceasta.

— Sper că nu, spuse ea pentru că nu găsea corect să o mintă. Astă seară nu se mai poate face nimic pentru el. Cel mai bun lucru este să mergeţi le culcare şi să vă. Gândiţi la unchiul Devon aşa cum era el. Adormiţi cu gândul că este

sănătos şi puternic ca întotdeauna. Crezi că aţi putea face asta pentru el?

Millie aprobă din cap.

— Îi voi spune şi Charloltei.

Lydia o sărută.

— Mulţumesc, Millie.

Charlotte aştepta în capul scărilor şi părea la fel de îngrijorată ca toţi ceilalţi. Probabil că auzise discuţia dintre Millie şi Lydia căci spuse:

— O las pe Millie să facă baie prima şi după aceea am să-i citesc o poveste. Mâine dimineaţă avem voie să-l vedem pe unchiul Devon?

— Poate, răspunse Lydia şi o mângâie pe obraz. Vorbim la micul dejun, bine?

Millie şi Charlotte schimbară o privire.

— Bine, răspunseră ele în cor.

După ce fetele dispărură în bucătărie Lydia simţi că nu mai suportă să stea în casa aceea. Se îmbrăcă cu o pelerină cu glugă, luă un felinar şi porni spre căsuţă în speranţa că-l va întâlni pe Brigham. O lumină slabă pătrundea printre copaci şi-i arăta drumul.

Când ajunse la cabană era udă până la piele în ciuda pelerinei şi felinarul se stinsese din cauza acrului umed. Ciocăni de mai multe ori dar cum nu răspundea nimeni era pe punctul de a intra neinvitată, când apăru Brigham în prag, mare, vital şi tulburat de cele mai ţări emoţii.

Făcu un pas înapoi şi Lydia trecu repede pe lângă el spre şemineul în care ardea un foc plăcut. Se dezbrăcă de pelerină răsuflând uşurată.

— Cum îi mai merge? Glasul lui Brigham era aspru ca sunetul unui ferăstrău în acţiune.

— Având în vedere împrejurările, destul de bine, răspunse Lydia liniştită. Dar n-am venit pentru Devon, ei pentru tine.

O trăsătură aspră apăru pe chipul lui Brigham.

— N-ar fi trebuit să părăseşti casa într-o noapte ca asta, spuse el. Ai fi putut avea greutăţi.

Lydia oftă şi-şi scutură fustele umede.

— Dacă m-aş fi temut de greutăţi, Brigham – răspunse ea

— Nici n-aş ÎI venit în vest.

El o privi lung.

— Fetele ce lac?

Lydia zâmbi.

— Poţi fi mândru de ele. Charlotte şi Millie se comportă ca nişte mici domnişoare.

Îşi întoarse faţa de la Lydia şi privi flăcările de parcă acestea i-ar fi putut da soluţia la toate problemele la care el nu găsea răspuns.

— Devon e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, spuse el după o lungă tăcere. Când eram mici mă lăsam pedepsit în locul lui când făcea vreo prostie. Pur şi simplu nu puteam să mă uit cum îl biciuiau.

Inima Lydiei se opri de groază. Făcu un pas spre el.

— Îl biciuiau? Repetă ea impresionată.

Brigham rânji dar în ochi şi în voce nu avea pic de umor.

— Cred că pe tata îl durea mai tare decât pe noi. Cu inima nu era niciodată acolo.

— Şi totuşi te pedepsea pe tine în locul fratelui tău? Întrebă ca consternată.

— Făceam mereu în aşa fel încât să par eu cel care merită bătaie. Şi asta s-a întâmplat de nenumărate ori.

Lydia se întoarse spre Brigham şi-şi încrucişă braţele peste piept.

— Sper că nu aplici aceeaşi metodă şi copiilor tăi, spuse ca tăios.

— N-aş putea să văd cum ar fi bătute Charlotte sau Millie.

Brigham odă.

— Fii fără griji, Lydia, nici cu n-aş putea. Şi probabil că ăsta este motivul pentru care fac tot ce le place şi se comportă ca sălbaticele.

Lydia n-ar fi putut spune mai târziu ce o determinase să-şi lase deodată capul pe umărul lui Brigham. În acelaşi moment afară fulgeră pe undeva iar lumina fulgerului lumină pentru o clipă camera întunecată.

Brigham cuprinse umerii Lydiei şi o privi aproape mirat. Apoi o sărută pe neaşteptate.

Un dor plăcut o trecu când Brigham îi atinse colţul gurii cu limba şi un al doilea fulger coborî spre ei când ea deschise buzele pentru a-i răspunde la sărut. Cu un suspin neajutorat închise ochii şi se lipi de el.

Nu protestă, nici n-ar fi fost în stare, când Brigham îi cuprinse fundul, o ridică uşor şi o strânse şi mai tare la piept.

Trupul lui tare şi masculin şi excitaţia evidentă păreau să fie sursa fulgerelor din trupul ei plin de o intensitate arzătoare.

— Du-te acasă, şopti el răguşii înainte să o desprindă de el şi să-i prindă fata în palme. Du-te înapoi, Lydia. Imediat.

Lydia nu mai era capabilă de niciun gând limpede, sentimentele îi erau mai răvăşite ca oricând şi mintea îi lucra atât de încet de parcă ar ÎI băut prea mult vin dulce. Dar, în ciuda căldurii ucigătoare, care-i curgea ca lava prin vene, nu i-ar ÎI venit niciodată ideea să se dăruiască lui Brigham. Vroia doar să-l ţină în braţe şi să fie ţinută de el scăpând în felul acesta de lumea înşelătoare şi nesigură.

— Rămân, îl contrazise ca şi-i cuprinse talia. Brigham o sărută atât de pasionat încât ca se temu că-şi va pierde echilibrul.

— Lydia, murmură el.

Ea îşi puse mâinile pe umerii lui şi simţi muşchii puternici sub degete. Alunecând cu mâinile mai jos simţi inima lui

bătând repede şi cu totul altă emoţie o încercă.

Încet începu să-i descheie cămaşa şi deşi el murmura slabe cuvinte de protest, nu încercă să o împiedice. Gemu încet când Lydia îşi lipi obrazul de pieptul său.

O ridică în braţe şi o strânse taro.

— N-ar ÎI trebuit să vii, spuse el.

Lydia nu înţelese la ce se referise el, dacă ea n-ar fi trebuit să vină la cabană sau la Quade's Harbor, dar oricum îi era indiferent. Era ca vrăjită şi nu-şi mai dorea nimic decât să fie aproape de Brigham.

Ochii lui gri exprimau mândrie, dar şi o tăcută rugăminte când se aplecă şi o sărută din nou.

După ce o sărută, o luă în braţe şi se îndreptă cu ea spre pat, şi deşi mâinile îi tremurau de pasiune, mişcările îi erau tandre şi atente de parcă ar fi ţinut în braţe o păpuşă de porţelan foarte scumpă. Încet, începu s-o dezbrace.

După ce o dezbrăcă şi de ultima haină începu să se dezbrace şi el. Lydia îl privea fascinată. Trupul lui Brigham era puternic şi musculos, iar el era fascinant de masculin şi atât de minunai încât Lydiei i se tăie respiraţia.

Brigham se întinse lângă ca şi-şi lăsă mâna să alunece uşor peste sânii ei. Îi mângâie sfârcurile gingaşe până se întăriră. O sărută pe gât, pe obraji şi pe bărbie iar când degetele sale alunecară de-a lungul trupului ei în jos, Lydia simţi o dulce fierbinţeală în toate membrele.

Închise ochii şi se întinse gemând când mâinile lui se apropiară de centrul feminităţii ei trezite de curând. Căldura declanşată de mângâierile lui experimentate devenea tot mai insuportabilă. Îşi simţea inima bătând până în gât. Ba chiar până pe buze şi deodată îşi dădu seama că acest moment îi fusese hărăzit de la începutul începuturilor. Ca şi cum s-ar fi născut numai pentru a fi instrumentul la care să cânte acest bărbat…

Brigham îi desfăcu picioarele şi-şi făcu loc între ele. Apoi alunecă încet mai jos. Lydia îi simţi buzele fierbinţi pe burtă, sărutările lui îi lăsau urme de foc pe piele.

Era scandalos, Lydia savura această plăcere cum nu savurase niciodată altceva. Pielea îi era umedă de sudoare, inima îi bătea ca nebună, iar capul i se zbătea de pe o parte pe cealaltă ca în extaz.

Mângâierile şi sărutările lui Brigham deveniră tot mai intense şi Lydia scoase un strigăt de plăcere când îi simţi buzele între picioare.

Brigham o transpuse într-o stare de dorinţă oarbă şi Lydia se învârtea de pe o parte pe cealaltă gemând şi strigând de plăcere. Dar Brigham nu încetă să o excite, să-i sporească plăcerea, îşi continuă dezmierdările ţinând-o strâns până când asupra Lydiei se abătu o furtună de senzaţii care o purtară pe tărâmuri necunoscute.

Mirată de această nouă experienţă nemaipomenită şi crezând că Brigham o va lua acum, îşi întinse braţele spre el. Dar spre mirarea ei, el se întinse lângă ca şi o trase înspre el.

— Brigham, şopti ca plină de dorinţă.

Buzele lui îi atinseră tâmplele.

— Nu în noaptea asta, dragostea mea. Nu, atâta timp cât nu ai control asupra sentimentelor.

Sufletul Lydiei se strânse de singurătate şi dezamăgire în timp ce raţiunea, care făcuse în tot acest timp, triumfa.

Brigham avea dreptate, ea nu era în toate minţile. Gemuse sub mâinile şi buzele lui; se întinsese ca o târla, i se oferise ca un mieluşel şi suspinase de plăcere când o satisfăcuse.

Şi toate acestea din cauză că era isterică de atâta grijă, bolnavă de frică pentru Devon pe care-l iubea ca pe un frate. Dorise să-l consoleze şi să se lase consolată de el dar aceasta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ar fi avut mintea limpede.

Începu să plângă încet străduindu-se să nu se trădeze cu

vreun sunet. Dar Brigham observă, o mângâie pe obraz şi-i şterse lacrimile cu degetul.

— E-n ordine, Lydia, spuse el răguşit şi o strânse mai tare în braţe. Am mers prea departe, recunosc, dar nu se va mai întâmpla niciodată. O sărută, foarte neromantic, pe vârful nasului. Îmi pare rău.

Lydia se gândi la senzaţiile pe care el Ic trezise în ea şi-şi aminti de acel moment scurt şi glorios în care sufletul părea să i se desprindă de trup. Pentru a se uni cu sufletul lui.

— N-aş vrea să-ţi pară rău, îl ruga ca cu o tristeţe mută. Dar nu avea să-i dea nicio explicaţie şi chiar dacă ar fi avut n-ar fi putut să scoală din ea niciun cuvânt.

Brigham o mai ţinu mult timp în braţe, ceea ce era ca un balsam pentru sufletul ei răvăşit. Cât de des consolase ea pe alţii şi ce rar primise consolare! Într-un anume fel, îmbrăţişarea lui Brigham era mult mai frumoasă şi mai îmbătătoare decât mângâierile sale.

La un moment dat Lydiei îi trecu prin cap faptul că un asemenea schimb de senzaţii între bărbat şi femeie ar trebui să fie reciproc. Întinse timidă mâna şi-i atinse organul tare.

Când i-l cuprinse, Brigham gemu uşor. Înjură încet şi-i îndepărtă mâna.

— Mă străduiesc să fiu un gentleman, spuse el. Dar dacă mai faci încă o dată lucrul ăsta. Nu iau nicio răspundere asupra mea. Ai înţeles?

Ochii Lydiei se făcură mari la auzul tonului periculos dar era şi curioasă de ce-i putea face. Dacă era asemănător cu ceea ce tocmai o învăţase sau poate chiar mai bine, n-avea de ce să fie gentleman – pentru că nici ea nu va mai fi o doamnă.

— N-am ştiut cum se simte, spuse Lydia încet.

Brigham gemu chinuit şi se desprinse de ea.

— Te rog, Lydia, încetează să vorbeşti despre asta! Abia mai suport!

Cuprinsă de o ruşine copleşitoare, Lydia se ridică în capul oaselor şi întinse mâna după haine. Faţa îi era roşie, roşie şi buza de jos îi tremura. Cum să mai dea ochii cu Brigham după toate ce se întâmplaseră?

Mâna lui cuprinse umărul ei drept.

— Am nevoie de o femeie, explică el pe un ton mai degrabă lucid şi căruia îi lipsea acea căldură necesară. Fetele mele au nevoie de o mamă, acum mai mult ca oricând. Te mai întreb încă o dată – te măriţi cu mine?

Avusese nevoie de toată puterea ei pentru a se ridica din pal şi a se îmbrăca. Ştia că Brigham îi urmărea fiecare mişcare, dar nu era nimic de lacul căci cabana avea o singură cameră.

— Ştiu că am venii în portul Quade Harbor cu condiţia să mă căsătoresc cu line, spuse ea cu voce tremurândă, şi tragicul adevăr era că tare s-ar fi reîntors în pat pentru a se dărui lui Brigham, pentru a-l excita până când el le-ar ÎI dăruit satisfacţia supremă. Dar pentru prima oară în viaţa mea mă văd silită să-mi încalc cuvântul. Nu mă pot căsători cu tine. Brigham.

Auzi arcurile patului scârţâind şi se grăbi şi mai lare cu îmbrăcatul.

Apoi îl simţi pe Brigham stând atât de aproape în spatele ei încât îi simţea respiraţia caldă în ceafă.

— De ce nu? Întrebă el încet.

Lydia îşi muşcă buza, ochii i se umplură cu lacrimi.

— Pentru că nu vreau un bărbat care nu mă iubeşte, şopti ea când reuşi în sfârşit să adune putere pentru un răspuns. Ar ti mai rău decât niciunul.

Brigham nu spuse nimic şi nici nu se mai atinse de ea. Lydia simţi cum pleacă de lângă ca, incapabil sau indispus să-i dea ceea ce-şi dorea ea cel mai tare. De la el. În momentele imediat următoare începu să plângă după visul

pe care Brigham mai întâi i-l oferise şi apoi i-l refuzase.

Capitolul 11

Vroia să se întoarcă singură acasă şi ar fi rupt-o la fugă dacă n-ar fi fost întârziată de aprinderea lămpii şi de îmbrăcarea pelerinei, dar Brigham nu-i permise o asemenea evadare.

O lăsă să aştepte blocându-i uşa cu corpul în timp ce se îmbrăca. Ochii săi scânteietori transmiteau un mesaj clar:

— Încearcă liniştită – încearcă numai să treci de mine!

Lydia îl fixă fascinată apoi se întoarse cu spatele şi încrucişă braţele pe piept. Mâine durerea mea va fi atât de mare, încât nici nu voi mai putea să mă uit la Brigham, se gândi ca şi-şi suprimă un suspin acoperindu-şi gura cu mâinile.

Spre surprinderea ei, Brigham atinse uşor umărul.

— Bineînţeles că nu vreau ca tu să te chinui, spuse el aspru. Este foarte natural ca o femeie să se comporte aşa când este iubită, nu e nimic ruşinos în treaba asta.

Lydia roşi puternic şi se miră din nou de capacitatea lui de a-i citi gândurile.

— Hai să mergem înapoi, se rugă ea. Vreau să văd de Devon. Între timp o ÎI venit şi doctorul.

— Da, aprobă Brigham oftând, îi puse Lydiei pelerina în jurul umerilor şi aprinse felinarul.

Acum ploua şi mai tare şi Brigham era ud până la piele când intrară în bucătăria casei. Aşeză felinarul pe masă şi ieşi tăcut pe coridorul întunecat, îndreptându-se spre scări.

Dură vreo câteva minute până când Lydiei îi reveni simţul practic şi atunci puse pe sobă apă pentru ceai. Hainele îi erau ude şi nici ea, nici Brigham nu aveau voie să răcească tocmai acum. Tocmai scosese o cană cu zeamă de lămâie şi un borcan de miere din cămară, când auzi paşi pe scări.

Brigham, gândi ea, simţind o mână de gheaţă în jurul inimii.

Dar nu era stăpânul casei cel care ieşise din umbră, ei căpitanul Mecanley. Apariţia sa o şocă pe Lydia într-aşa măsură, încât trebui să se aşeze pe un scaun părăsită de puteri.

Asta nu poate fi adevărat, gândi ca neîncrezătoare, privindu-l printre degetele mâinii.

Dar el îi spuse zâmbind.

— Bună, Lydia, şi se apropie de ea, un bărbat zvelt cu un surâs cuceritor şi cu păr brunet şi rebel. Lydia cuprinse cantul mesei.

— Ce…?

Căpitanul Mecanley cu firea lui plăcută şi şarmul tipic al sudiştilor, nu arăta mult mai diferit decât în acea infirmerie îndepărtată, când era pe cale să-şi piardă braţul din cauza unui chirurg avid după premii. Doar că acum părea mai sănătos şi mai puternic.

— Mă minunez mereu cât de mică este lumea, spuse el.

Lydia înghiţi în sec. Apariţia căpitanului Mecanley îi adusese în amintire toate grozăviile războiului, în timp ce prezenţa sa – şi faptul că trăia – îi demonstra în acelaşi timp, că viaţa mergea înainte la fel de regulat şi de neschimbat ca şi în anii tinereţii.

— Ce faceţi aici? Întrebă ea când îşi recapătă graiul.

Căpitanul oftă.

— Războiul a schimbat Sudul foarte tare, răspunse el cu tristă resemnare. Soţia şi copilul mi-au murit de febră galbenă şi toate din jurul meu îmi aminteau de ei şi de zile mai bune. Până la urmă m-am angajat ca medic pe un vapor, *ENCHANTRESS,* cu care am navigat în jurul lui Kap Horn. Eram de câteva zile în Seattle când am întâlnit un om care căuta un medic pentru portul Quade Harbor. Făcu o pauză şi

ridică din umeri. Şi acum sunt aici. Ai făcut o treabă bună cu tânărul rănit, Lydia, adăugă el. Mai are câteva zile şi nopţi grele înaintea lui, dar cred că va trece peste ele.

Lydia ameţi de uşurare. Devon se va însănătoşi. Deodată în spatele ei începu să fluiere ceainicul.

— N-aţi spus niciodată că sunteţi medic, remarcă Lydia şi-l privi ţintă pe bărbatul care odinioară era duşmanul, pe care ea îl ajutase să evadeze.

Mecanley râse încet.

— Majoritatea timpului eram inconştient de durere şi febră, răspunse el. Apoi îşi atinse cu dragoste braţul drept şi zâmbi. Îţi sunt profund recunoscător doamnă McQuire, şi cred că soarta mi-a dat acum ocazia să mă revanşez.

Lydia se uită cercetător la faţa plină de mici riduri, dar încă destul de arătoasă şi se întrebă cum l-ar putea privi cineva ca pe un duşman pe acest bărbat bun şi blând.

— Veţi rămâne în portul Quade Harbor? Întrebă ea, ridicându-se de pe scaun cu picioarele tremurânde şi luând nişte căni din dulap.

— Posibil, răspunse căpitanul. Văd că locul acesta are nevoie de un doctor, iar eu am nevoie de un cămin. Se încruntă gânditor. Ce faci dumneata acolo, Lydia?

— Un leac împotriva răcelii. Doriţi şi dumneavoastră o cană?

Căpitanul Mecanley zâmbi.

— Cu plăcere, aprobă el şi se ridică. Cred că o să fie o noapte lungă.

— Rămâneţi la Devon?

Doctorul dădu din cap afirmativ. Hainele sale, deşi vechi şi tocite, erau de cea mai bună calitate în ceea ce priveşte croiala şi stofa, iar felul lui mândru de a fi îi amintea de căpitanului Mecanley, cel cunoscut în război..

— Atunci vă aduc ceaiul sus. Lydia se întoarse şi îşi făcu

de lucru cu ceaiul. Îşi amintise deodată cât de simţitor era căpitanul Mecanley şi se temu că acesta ar putea să recunoască şi partea mai sălbatică a naturii ei, o parte pe care o descoperise în această scară în braţele lui Brigham.

— Mulţumesc, răspunse el politicos.

Lydia se grăbi să aprindă un felinar şi i-l întinse doctorului.

— Ce bine că sunteţi aici, căpitane, spuse ca. Portul Quade Harbor are nevoie de dumneavoastră.

Cu un glas puţin obosit, căpitanul răspunse:

— Uită de căpitan, Lydia. Numele meu e Joseph.

— Joseph, repetă ca ascultătoare.

După ce plecă Joseph, Lydia turnă ceai în căni şi porni în căutarea lui Brigham. Acesta stătea pe coridor cu spatele rezemat de uşa camerei lui Devon şi privea în depărtare de parcă ar fi fost în stare să vadă până în cel mai îndepărtat unghi al universului. Nu se schimbase, părul îi era ud şi răvăşit.

— O să răceşti şi-o să mori, spuse Lydia cu reproş şi-l trase de mânecă pentru a-i atrage atenţia.

Ochii săi goi trădau surpriză când o privi, aproape ca şi cum ca l-ar fi chemat dintr-un loc îndepărtat. Şi probabil că aşa şi era.

— Ce vrei? Întrebă el atât de aspru de parcă ar fi uitat de tandrul episod din cabană.

Lydia cu siguranţă că s-ar fi simţii rănită dacă nu şi-ar fi construit din nou acele bariere interioare. Căci între timp îşi dăduse seama că singura modalitate de a-şi continua viaţa ca şi până acum era să se comporte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Vreau să bei asta, spuse rece şi-i înmână cana cu ceaiul aburind. Şi te rog schimbă-te. Nu avem nevoie de un al doilea bolnav în casă.

Brigham o studie uimit – se pare că puţini erau oamenii care-şi permiteau să-i vorbească pe tonul acesta. Apoi luă cana şi privi încruntai conţinutul.

— Dacă nu e whisky aici, nu beau.

— Bineînţeles că nu e whisky, răspunse Lydia când se deschise o uşă şi pe coridor apăru Millie. Sunteţi un foarte rău exemplu pentru fiicele dumneavoastră, domnule Quade. Adăugă ca. Apoi, cu o privire severă, o trimise pe curioasa domnişoară Millicent Quade înapoi în care era ei.

Când vru să plece, Brigham o reţinu:

— Nu am de gând să-ţi fac jocul şi să mă port de parcă n-ar fi fost nimic, domnişoară McQuire, explică el tăios. Nu sunt genul de bărbat care să ascundă adevărul. Pentru că luciul acesta, draga mea. Ar fi un exemplu rău pentru felele mele.

Un fior de care se ruşină o trecu pe Lydia când Brigham o atinse. La numai câţiva paşi de ei zăcea Devon cu oase rupte şi cu dureri insuportabile pentru un om, iar ea, Lydia. N-avea nimic altceva în cap decât să fie iar singură cu Brigham şi să se piardă în beţia dezmierdărilor lui…

— Tocmai tu îmi dai sfaturi! Rupse tăcerea Brigham. Hainele tale sunt la fel de ude ca alo mele. Ar ÎI bine dacă te-ai schimba şi te-ai încălzi puţin!

Vorbele în sine erau inofensive, dar în Lydia explodară ca nişte mici ghiulele şi-i aduseră în faţa ochilor imagini ce-i dezlănţuiau pasiunea.

Îl măsură pe Brigham cu o privire supărată până acesta dădu drumul braţului ei, apoi se îndepărtă tăcută.

Îşi bău ceaiul, scormoni în focul din soba, şi se retrase în camera ei unde se schimbă de hainele ude şi îmbrăcă o cămaşă de noapte călduroasă. Apoi îşi uscă părul şi începu să-l pieptene.

În alte împrejurări Lydia şi-ar fi luat un capot şi s-ar fi dus

să vadă de Devon. Dar știind că acesta era pe mâini bune – căpitanul Mecanley, adică Joseph și Polly – se lăsă pradă oboselii și se culcă.

Din fericire adormi repede și pentru prima oară după atâtea săptămâni n-o mai chinui niciun vis erotic. Când se trezi o observă pe Millie stând lângă ca, pe saltea.

— Oh! Spuse copila mimând surpriza. Erai trează!

Lydia zâmbi.

— Da, ciudat, nu-i așa? Bănuia că Millie căuta consolare, iar ceilalți adulți din casă erau prea ocupați pentru a se ocupa de ca. Cum îți merge în dimineața asta?

Millie oftă exagerat.

— Acum, că a venit doctorul, mult mai bine. Și Charlotte l-a auzit pe tata spunând că unchiul Devon se va face bine. Se ghemui sub pălină și se lipi de Lydia. Mă bucur că exiști.

Lydia o trase mai aproape.

— Și eu, răspunse ca. Dar unde o Charlotte? Sau ar fi mai bine să întreb cine o să fie Charlotte în dimineața asia?

Millie chicoti.

— Cred că astăzi este ea însăși dar oricum, e încă destul de devreme.

Lydia oftă.

— Ai dreptate. Dar hai să ne sculăm și să pregătim micul dejun, da? Îmi închipui că azi o să fie ceva agitație în casa asta.

În ciuda acestei decizii eroice mai rămaseră o vreme în pat ascultând ploaia ce bălea în geam.

Într-un sfârșit Lydia dădu păturile la o parte.

— Pariez că mă îmbrac și sunt înaintea ta în bucătărie, o provocă ea pe Millie.

— Hm… Millie se gândi scurt. Ce primesc în cazul în care câștig?

— Prăjitură cu ciocolată, propuse Lydia zâmbind.

— Prăjitură cu ciocolată! Millie sări din pal şi fugi spre uşă. Pot să le ajut să o faci?

— Bineînţeles, răspunse Lydia. Nu se grăbi să-şi aleagă cea mai Inimoasă rochie cumpărată din banii lui Devon în San Francisco, apoi se spălă pe faţă şi pe dinţi, îşi pieptănă părul şi îl prinse într-o coadă simplă.

Când intră în bucătărie Millie o aştepta deja.

— Am câştigat, strigă ea triumfătoare.

— Fără îndoială, răspunse Lydia sec.

Jake pregătise deja micul dejun. În cuptor erau platouri cu sandvişuri cu şuncă şi ouă. Lydia umplu două farfurii pentru ea şi pentru Millie şi se aşezară la masa mare.

Dar abia începură să mănânce că îşi făcu apariţia Brigham coborând cu zgomot scările şi cu aceleaşi haine pe care le purtase şi cu o zi înainte. Aruncându-i Lydiei o privire încăpăţânată, se servi cu o cană din dulap şi-şi turnă cafea.

— După cum văd nu prea mi-ai ascultat sfatul, remarcă Lydia rece.

— Doreşti să afli ce sfat o să-ţi dau eu ţie. Lydia. Întrebă Brigham cu politeţe glacială.

Lydia roşi având în vedere sumedenia de posibilităţi scandaloase care-i trecură prin minte.

— Nu. Spuse.

— Bună dimineaţa, tată. Încercă Millie să păstreze pacea, ce ameninţa să se destrame. Ai ÎI de acord dacă m-aş duce acum la unchiul Devon. Îmi fac griji pentru el.

Brigham era un bărbat masiv cu o aură de severitate şi autoritate dai sinceritatea liniştită a fiicei sale părea să-l înmoaie. Se lăsă pe vine lângă scaunul ei şi-i mângâie feţişoara cu degetul.

— Da, mititico, răspunse el, şi-şi puse mâna pe braţul ei.

Unchiul Devon arată puţin altfel decât de obicei, adăugă el pe un ton ce săgetă inima Lydiei, şi probabil că nu te va

recunoaşte. Înţelegi, aşa-i?

Millie dădu din cap afirmativ.

— Da, tată, răspunse ca serioasă. Când o văzu plecând, Lydiei îi veni să alerge în urma ei rugând-o să mai rămână o clipă.

Dar bineînţeles că nu făcu una ca asta şi după ce copila dispăru pe coridor, Lydia se trezi singură cu Brigham.

Înainte să poală spune ceva, Brigham se întoarse spre ca şi ridică degetul ameninţător.

— Nu vreau să aud morală, Lydia! Spuse el când ca tocmai avea de gând să-l felicite că nu s-a ales cu o aprindere de plămâni. Am destule pe cap pentru a măi asculta şi conferinţele laic despre ceai cu lămâie şi haine călduroase!

Lydia înlemni. Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut faptul că îi citise gândurile atât de precis ca o prezicătoare.

— Ciudat – nici n-aş fi ajuns la ideea asta, răspunse ca înţepat. Ai mâncat ceva?

— Nu, spuse el aspru.

O furtună de sentimente se declanşa în Lydia şi neîncrezându-se în glasul ei, se îndreptă iute şi tăcută către scară.

Nu ştia dacă era o uşurare sau o dezamăgire faptul că Brigham nu încercase să o oprească. Probabil amândouă, gândi ca ruşinată, trecând prin coridor şi îndreptându-se spre camera lui Devon.

Durerile amorţite se abăteau asupra lui Devon ca loviturile unui ciocan uriaş. Şi, deşi într-o stare de vis, incapabil de a se reîntoarce la realitate, ştia că ea era acolo. Simţea firea ei blânda – chiar şi atunci când atingerile erau sub forma unor înţepături de ac sau repararea unui braţ rănit.

Lydia.

Ea era cea care noapte de noapte veghease la patul lui şi-l

îngrijise neobosită, Lydia, cea care tot timpul îl asigurase că-l iubeşte.

Şi el o iubea pe ea, lucrul acesta îl recunoscuse abia acum. Şi nu-şi dorea nimic mai tare, decât să se căsătorească cu ea şi să-i facă mulţi copii. Încercă să-i pronunţe numele.

— Pssst. Spuse o voce blândă şi ceva rece şi umed îi atinse fruntea rănită. Linişteşte-te, dragostea mea, sunt cu tine şi nu există nimic care să mă mai determine să le părăsesc.

Dragostea mea. Cuvintele şi glasul acesta îl învăluiau pe Devon ca o plapumă moale şi caldă, erau ca un balsam pentru rănile sale. Ea îl iubea. Va rămâne la el, pentru totdeauna.

Lydia.

— Ar trebui să mănânci ceva şi să te mai şi odihneşti, şopti Lydia către Polly, care stătea pe un fotoliu lângă patul lui Devon. Avea cearcăne sub ochi, părul îi era despletit şi în dezordine, iar tenul ei de obicei impecabil avea acum o nuanţă de gri. Te rog. Polly.

Dar Polly scutură din cap şi înţepeni sub mâinile Lydiei ce se odihneau pe umerii ei.

— Nu-l las singur, răspunse ea.

— Nu-i vei fi de niciun ajutor lui Devon dacă te distrugi singură, spuse Lydia încet. Millie stătea pe covorul din faţa patului lui Devon şi se juca cuminte cu păpuşile.

— Te rog, Polly – mănâncă ceva şi întinde-te puţin. Rămân cu cu Devon până te vei întoarce.

Polly îşi aţinti privirea asupra Lydiei, ochii ei aveau o sclipire bolnăvicioasă.

— Nu-l poţi avea Lydia. Este al meu.

Lydia clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile şi o mângâie pe umăr.

— Bineînţeles că este al tău, Polly, spuse ea.

Deşi părea mai liniştită, Polly nu se clinti de lângă Devon,

iar Lydia se văzu obligată să-i pregătească ceva de mâncare şi să-i aducă în cameră.

Polly mâncă de parcă era în transă, cu o expresie absentă şi o privire ce părea să-l înghită pe Devon.

Când se întoarse după lavă, Lydia aduse o găleată cu apă fierbinte pe care o vărsă în ligheanul de pe scrin.

— Vino Millie, îi spuse ea fetiţei ce se juca pe covor.

— Doar vrem să facem prăjitură, nu-i aşa?

Charlotte aştepta în bucătărie şi în trei petrecură următoarea oră frământând aluatul, întinzându-l şi făcând diferite forme din el. După ce făcură ordine şi curăţenie în bucătărie, Charlotte dispăru pe undeva prin casă, iar Millie se duse în salon cu păpuşa.

Urcând din nou la etaj Lydia observă că Polly se spălase şi îmbrăcată cu una dintre cămăşile lungi de bumbac ale lui Devon, stătea lungită în pat, lângă el. Se lipise de el şi chiar şi în somn dădea impresia unei tigroaice gata de atac, în lupta pentru puiul ei.

Lydia scoase o pătură din dulap şi o întinse cu grijă peste prietena ei. Apoi luă ligheanul cu apa folosită şi părăsi camera.

Afară ploua cu găleata.

Lydia o căută pe Charlotte şi o găsi în camera de lucru a lui Brigham, stând într-un fotoliu cu un bloc de desen pe genunchi.

Tuşi pentru a atrage atenţia letci asupra ei şi o întrebă dacă are voie să vadă desenul.

Charlotte îi arătă reproducerea uimitor de reuşită a unei corăbii cu pânzele bătute de vânt. Este *ENCHANTRESS,* spuse ca.

— Nu găseşti că este un nume minunat pentru un vapor?

— Da, aprobă Lydia zâmbind. Cred că pe această corabie a venit şi doctorul Mecauley în Seattle.

Charlotte privi fără şi marea şi scoase un oftat tragic.

— Când va începe viaţa mea de-adevărat?

Lydia o mângâie uşor pe cap.

— Să nu crezi că e prea uşor să fii un om maro. Charlotte. Vei creşte destul de repede, şi vei părăsi această casă constatând că-ţi vor lipsi foarte tare Millie şi tatăl şi unchiul Devon.

Charlotte se întoarse spre Lydia şi e privi cu ochii ei luminoşi, de culoarea chihlimbarului.

— Şi tu îmi vei lipsi.

Lydia se aplecă şi o sărută în creştetul capului.

— Şi tu mie. Micuţa mea Charlotte cea dornică de aventuri. Am senzaţia că vei avea o viaţă foarte palpitantă.

Ochii Charlottei străluciră.

— Chiar? Întrebă ea plină de speranţă. Chiar crezi asta,

Lydia?

— Da. Răspunse ea şi era foarte serioasă. Privind desenul fetiţei i se păru că vede un căpitan arătos şi avu viziunea unui rai îndepărtat, cu Hori exotice şi oameni necunoscuţi.

Fantezia mea a luat-o razna, gândi Lydia scuturând din cap.

Mai târziu, când ploaia încetă şi se arătă soarele, crescură şi speranţele Lydiei şi se hotărî să facă o plimbare împreună cu Millie şi Charlotte. Auzind fluieratul ascuţit al vaporaşului de corespondenţă, o luară în direcţia portului.

Pe ehei, aşteptând sosirea vaporaşului, stătea Joseph Mecanley.

Inima Lydiei se strânse, Joseph va părăsi portul Quade

Harbor.

Joseph văzu felele jucându-se de-a prinselea la marginea mării şi zâmbi. Râsul lor vesel se auzea prin aer ca o muzică. Lydia se apropie încet de Mecanley.

Zâmbi forţat şi spuse cu voce înăbuşită:

— Pleci?

Joseph Mecanley oftă şi-i aruncă o privire drăgăstoasă.

— Nu, am venit aici pentru a admira împrejurimile. Este extraordinar de frumos aici, nu-i aşa? Locul acesta e atât de proaspăt şi de neatins de parcă Dumnezeu l-ar fi făcut abia ieri.

— Da, este adevărat, îi dădu ca dreptate puţin absentă. Cum îi merge lui Devon în dimineaţa asta? L-ai văzut?

Joseph zâmbi indulgent.

— Bineînţeles că l-am văzut, la urma urmei e singurul meu pacient. Nu şi-a recăpătat încă cunoştinţa şi cred că mai are dureri, dar posedă o voinţă de fier şi nu mă îndoiesc că va supravieţui. Deşi există pericolul unor posibile… infirmităţi.

Lydia simţi cum păleşte.

— Asta înseamnă că va rămâne infirm? Şopti ea şocată. Ştia că Devon mai degrabă ar ÎI preferai să moară decât să trăiască mai departe invalid. Doctorul arătă cu degetul spre frunte.

— Hotărârea asta trebuie să o ia el însuşi – aici sus.

Din nou se auzi fluieratul ascuţit şi din cauză că Lydia nu pricepuse ce a vrut să spună doctorul, îşi concentră atenţia asupra şalupei ce intra în port.

După ce aceasta fu ancorată şi rampa coborâtă din şalupă debarcară mai mulţi pasageri.

Primul era un bărbat, cu părul alb, ciufulii şi cu barbă deasă. Purta un costum negru, simplu şi o pălărie rotundă, dar ochii săi dădeau impresia unui om peste medie. Erau de un verde deschis şi strălucitor şi animaţi de un foc straniu. În spatele bărbatului coborî o femeie mare cu trăsături aspre, de a cărei rochie curată şi tocită se ţineau doi copii.

— Matthew Proophet, se prezentă bărbatul cu părul alb lui Joseph şi Lydiei. Am venit aici pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu.

— Bine-aţi venit, spuse Joseph călduros şi strânse prieteneşte mâna preotului.

Lydia se îndreptă spre femeie pentru a o saluta, dar aceasta ignoră mâna întinsă a Lydiei şi spuse:

— Numele meu e EIly Collier – iar aceştia sunt băieţii mei. Jessup şi Samuel. Bărbatul meu a şters-o cu o indiancă şi ne-a lăsat fără niciun ajutor. Am auzit în Seattle, că pe-aici s-ar găsi de lucru.

Lydia o simpatiză pe doamna Collier din prima clipă din cauza Urii ei simple şi deschise şi a curajului ei.

— Vă conduc la domnul Quade, se oferi ea.

— El e cel care angajează oamenii aici? Se informă doamna Collier direct, fără a se mişca din loc.

— Da – ca să spun aşa, cam tot ce există pe-aici este al lui. Răspunse Lydia.

Joseph se ocupă de domnul Proophet, iar Charlotte şi Millie îi cuceriră pe băieţi imediat promiţându-le prăjituri cu ciocolată. Lydia o conduse pe Elly la biroul lui Brigham.

Când femeile ajunseră la ciudata clădire, construită în interiorul copacului gol, Brigham tocmai ieşi pe uşă, privind întrebător spre Lydia.

— Fratelui tău îi merge bine, îl asigură ca repede, apucă braţul puternic al femeii şi spuse:

— Aceasta este doamna Collier. Caută de lucru – şi dacă ai chiar şi numai un dram de inteligenţă, Brigham, o vei angaja.

Capitolul 12

Elly Collier stătea mândră în faţa lui Brigham, o femeie solidă îmbrăcată cu haine uzate şi cu ochii de un albastru deschis, care văzuseră multă suferinţă.

— De fapt nu sunt o doamnă, spuse ea deschis. Zach şi cu mine n-am stat niciodată în faţa altarului.

Explicaţia ei declanşă un murmur general printre

muncitorii din jur şi mai mulţi dintre ei începură să o studieze cu sincer interes.

Privirea Lydiei era aţintită asupra lui Brigham şi aştepta curioasă hotărârea sa asupra sorţii femeii. Şi când acesta zâmbi având efectul unei raze de soare pătrunzând printre norii negri, Lydia fu cuprinsă de gelozie. Cât de mult i-ar fi plăcut să primească şi ea un asemenea semn de recunoştinţă.

— Avem nevoie de o spălătoreasă în tabără, spuse el.

Nu-i mai dăruise Lydiei o a doua privire şi era evident că o ignora conştient. Probabil că acum mă dispreţuieşte petru tot ceea ce s-a petrecut ieri între noi, gândi ca mâhnită. La urma urmei m-am lăsat dezbrăcată de el şi sub mâinile sale am gemut şi m-am zvârcolit ca o târfă înfometata de dragoste…

O roşeaţă fierbinte îi coloră obrajii şi conversaţia începu să treacă pe lângă ea, fără ca ea să priceapă vreun cuvânt.

Îşi încrucişă braţele în jurul corpului, gândindu-se la senzaţiile minunate pe care le trezise Brigham în ea pe palul din cabană şi avu impresia că retrăieşte acele clipe.

— Am doi băieţi, o auzi vorbind pe Elly când se trezi din vis şi se concentra din nou asupra conversaţiei. Aş vrea să stea cu mine.

Brigham părea nerăbdător şi dorea să pună capăt conversaţiei.

— Bineînţeles, spuse el scurt. Atâta timp cât aveţi grijă să nu stea în drumul oamenilor.

Se uită la Lydia. Iar privirea sa era atât de rece precum îi erau vorbele.

— Ai grijă ca familia Collier să primească din magazin tot ce trebuie!

Lydia vroia deja să-i răspundă cum că nu este nici comisionar, nici angajată a casei, ca să-i comande el, dar apoi

se gândi că-i mai bine să tacă. Şi era clar că într-un fel se încurcase în păienjenişul orăşelului şi nu vroia să rişte să fie alungată până nu avea ocazia să tragă ea sforile.

— Cu plăcere, răspunse ca cu o mică plecăciune în bătaie de joc. Lui Brigham nu-i scăpă acest mic gest căci un zâmbet îi apăru pe buze.

— Nu trebuie să-mi spui decât unde se află acest magazin, adăugă Lydia şi se stăpâni să încheie fraza cu*" cum dorește Luminăția Ta".*

Brigham arătă spre biroul său şi spre o grămadă de hambare din spatele acestuia.

— Acolo, răspunse el scurt.

Magazinul nu era nici mai mult nici mai puţin decât o construcţie din lemn destul de încăpătoare, cu geamuri prăfuite şi podea din pământ bătătorii. Camera era plină de butoaie, saci cu iaină şi fasole, conserve, cafea şi compot de fructe.

— Nu-i de mirare că Devon vrea să deschidă un magazin, remarcă Lydia şi strâmbă din nas când intră împreună cu Elly în interiorul hambarului şi auzi foşnetul unor şoareci sau şobolani invizibili, care se adăpostiseră la intrarea lor.

Dar reacţia Ellei era de altă natură.

— La te uită ce de provizii! Exclamă ea zâmbind uimită şi îşi propti mâinile în şoldurile late. Băieţii mei vor fi fericiţi să mănânce fără şi o porţie adevărată de fasole! Făcu o pauză şi se încruntă îngândurată. Şeful nu mi-a spus cât pot lua din toate astea.

Lydia era într-o dispoziţie bună şi fiind destul de isteaţă îşi ascunse mila care o cuprinse.

— Luaţi câte puteţi duce, spuse ea. Eu vă voi ajuta.

O căruţă opri şi coi doi băieţi ai femeii – nu era mare diferenţă de vârstă între ei, să lt avut vreo şapte-opt ani – veniră alergând ca doi căţei jucăuşi.

Lydia îi ajută la încărcat, apoi aşteptă până dispăru căruţa, care îi ducea pe Elly şi pe copii în tabăra din munţi.

Simţea că în spatele ei stătea Brigham, îl simţea cu fiecare fibră a trupului, dar se întoarse abia când căruţa dispăru după colţ.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, spuse ca arătând spre şopronul murdar.

Brigham rânji.

— Ştiam cu, spuse el. Nu eşti doar o yanke-iţă emancipată, ei şi o revoluţionară. Următorul lucru pe care-l vei cere va fi probabil dreptul de vot pentru femei.

Avea ceva. Bărbatul acesta, ceva ce o băga pe Lydia în priză.

— Dacă soarta acestei lumi ar fi în mâna unor tirani căpoşi ca line. Ar fi mult mai mult haos pe lume decât este nevoie, răspunse ea supărată şi nici măcar faptul că exagera foarte lai e nu-i diminuă supărarea.

Brigham ridică o sprânceană, răbufnirea ei părea să-l amuze. Fără să dea atenţie muncitorilor din apropiere care-i priveau cu coada ochiului, se apropie de Lydia şi o privi zâmbind.

— Aseară parcă mă plăceai chiar foarte taro, constată el calm.

Lydia se înroşi ca un rac şi-şi duse mâinile la obraji pentru a-i răci. Simţea că aude în vorbele lui propriile ei gemete şi strigăte înăbuşite scoase în beţia de senzaţii.

— A fost o greşeală din partea mea, răspunse ea nervoasă. Şi ţi-aş ti recunoscătoare dacă ai fi atât de drăguţ şi n-ai mai pomeni niciodată de treaba asia.

Un zâmbet care spunea multe apăru pe buzele lui Brigham, zâmbet care o atrăgea atât de tare de parcă ar fi fost vrăjită. Brigham îi ridică bărbia cu degetul şi pulsul ei o luă razna când el începu să vorbească cu voce joasă:

— Lydia… asta de aici este lumea reală care e cu totul altfel decât cum ţi-o închipui tu în visele talc! În realitate – şi asta o ştim amândoi, micul meu yankeu – seara de ieri nu a fost decât începutul relaţiei noastre. Iar când o să te iubesc serios, strigătele tale de plăcere vor avea şi ecou.

Furia Lydiei ca reacţie la o asemenea aroganţă – şi excitaţia produsă de cuvintele lui Brigham – erau atât de puternice încât pentru o clipă se simţi pur şi simplu paralizată. Şi chiar dacă şi-ar fi găsit cuvintele, nu ştia nicio jignire care să se potrivească momentului.

Când în sfârşit îşi veni în lire – după o scurtă veşnicie, după cum i se păruse – îi întoarse spatele şi se îndreptă majestuos spre casă. Câţiva dintre muncitori fluierară şi aplaudară când trecu prin dreptul lor, fapt care-i spori ruşinea până la isterie.

Neîndrăznind să-şi imagineze ce credeau muncitorii despre relaţia ei total nepotrivită cu Brigham Quade, regele munţilor, închise ochii şi urechile la observaţiile şi rânjetele lor şi se grăbi spre casă.

O ploaie uşoară se porni, ploaie care-i răcori obrajii fierbinţi şi furia. Ajunse în dreptul casei, care la fel ca toate lucrurile din acest oraş şi de prin împrejurimi îi aparţinea lui Brigham, ezita să intre şi se aşeză pe scări.

Acoperişul verandei o apăra de ploaie, iar în stânga şi-n dreapta intrării tufele de liliac spaniol răspândeau aroma lor ameţitoare amestecată cu mirosul de ploaie şi pământ ud.

Îşi rezemă capul pe genunchi şi se concentră asupra respiraţiei până aceasta începu să se normalizeze. Apoi, simţind că este din nou ca însăşi, se ridică şi intră înăuntru.

Charlotte şi Millie nu se vedeau pe nicăieri, dar acest lucru nu o îngrijoră, căci era o casă mare şi fetele erau obişnuite să-şi facă singure de lucru. Urcă scările la etaj. Traversă coridorul şi ajunse în faţa camerei lui Devon.

Ciocăni încet, apăsă clanţa şi intră.

Între timp Polly se sculase şi se îmbrăcase cu hainele curate pregătite de Lydia. Acum stătea lângă pat şi spăla cu grijă pieptul lui Devon.

— Cum îi mai merge? Întrebă Lydia încet.

Polly îi aruncă o privire.

— S-a mişcat de câteva ori. Cred că se va trezi în curând.

Lydia se apropie de pat.

— Lasă-mă să stau cu cu el cât timp tu ieşi să ici puţin aer.

Polly păru să nu fi auzit.

— Dr. Mecanley spune că Devon are cea mai puternică inimă dintre toţi bărbaţii pe care i-a tratat el, răspunse ea puţin cam tare.

Lydia tăcu.

Polly încercă să-şi stăpânească un suspin.

— Acum câteva minute a spus ceva, şopti ea. Numele tău – Lydia.

— Devon e foarte derutat, spuse Lydia liniştită. Nu trebuie să dai prea multă importanţă cuvintelor lui. Faptul că cel puţin a vorbit e foarte încurajator.

Când se uită în sus la Lydia, pe obrajii tinerei femei curgeau lacrimi.

— Te rog nu mi-l lua pe Devon! O implora ea.

Promite-mi că nu-l vei face să te iubească!

Lydia se apropie de Polly şi o cuprinse în braţe.

— Nu sunt o seducătoare, răspunse ea. N-aş putea să-l determin să mă iubească nici pe Devon, nici pe oricare alt bărbat, nici măcar dacă aş vrea să fac acest lucru. Şi acum du-te şi ocupă-le puţin de tine. Te vei simţi mai în puteri.

Polly şovăi, îi aruncă lui Devon o privire lungă şi plină de dor, apoi părăsi camera.

— Lydia. Vocea sa era limpede deşi puţin răguşită şi aspră.

O uşoară disperare o cuprinse pe Lydia, dar se sili să

rămână calmă.

— . Bună, Devon, răspunse ea înainte de a şi aşeza în fotoliul în care stătuse Polly. Deşi ştia că nu o putea vedea îi zâmbi şi-i luă mâna într-a ei.

— Îţi pierzi timpul aici în pat, spuse ea înveselindu-l. Azi am văzut cuibul acela de şobolani căruia Brigham îi spune magazin. E timpul să te faci bine şi să-ţi reiei munca la construcţia ta, pentru că, crede-mă, este nevoie de tine. Nu există magazin de unde să-mi cumpăr nişte aţă de cusut…

Uşa camerei fu deschisă şi iar închisă şi când Lydia ridică ochii îl văzu intrând pe prietenul ei Joseph M'Canley. Părea mai odihnit decât ultima oară, se schimbase şi avea în mână tiu sa lui medicală puţin uzată.

Deodată Lydiei i se păruse că vorbise prostii.

— Vroiam doar…

— Ştiu. O întrerupse Joseph calm.

— El e departe de noi, iar dumneata încerci să-l chemi la realitate. Îmi amintesc şi azi de vocea dumitale din infirmeria aceea. Era ca un fazan auriu pe care eu îl îmbrăţişasem şi aşteptam să mă scoată din întuneric şi să mă ducă la lumină.

— Ce poetic, remarcă Lydia.

Joseph se apropie de cealaltă parte a patului, îşi deschise trusa şi scoase un stetoscop.

— În fiecare om există o urmă de poezie. Cel puţin atunci când situaţia o cere.

Lydia nu era genul de om care-şi făcea iluzii; după toată suferinţa pe care o văzuse nu mai credea nici în poveşti şi nici în îngeri păzitori, totuşi pentru un moment îşi dori să se poată îndrăgosti de Joseph Mecanley. Ar fi un soţ bun cu firea sa blândă şi felul său galant.

Îşi întoarse privirea. Ce femeie ar fi mai potrivită ca ea pentru a se căsători cu un doctor; cine în afară de ea poseda

în tot ţinutul acesta sălbatic cunoştinţe şi experienţe de soră medicală? Dar ar fi fost brutal şi nedrept din partea ei să-l încurajeze pe Joseph Mecanley, atâta timp cât exista Brigham Quade care-i făcea sângele să clocotească.

Îşi ridică privirea către Joseph.

— Da? Întrebă ca încet copleşită de emoţiile ce pluteau în atmosferă. Era conştientă nu doar de propriile ei sentimente, ei simţea şi oarba străduinţă de a supravieţui a lui Devon şi tăcuta căutare de stabilitate a lui Joseph.

— Când te-am văzut astăzi în bucătărie, începu Joseph aşezând stetoscopul înapoi în geantă, mi-am spus: Joe Meca.. Cy, cerul pare să fie generos şi cu un simplu unirilor ca line. Nu vreau să te mint Lydia, şi să-ţi spun că nu-mi doresc nimic mai mult de la dumneata, dar aş fi gata să mă mulţumesc chiar şi numai cu un surâs sau o atingere pentru tot restul vieţii.

Lydia coborî ochii în pământ.

— Eşti prea direct, domnule, răspunse ca încurcată.

El oftă şi se îndreptă spre geam.

— Trăim vremuri care-ţi impun să fii direct, Lydia, iar Vestul este un loc unde nu poţi reuşi decât cu sinceritate.

Lydia îşi aminti de Elly Collier, care recunoscuse deschis în faţa tuturor că nu fusese căsătorită niciodată, şi de Polly, care-l luase pe Devon de bărbat cu ajutorul unor excrocherii. Dar îşi aminti şi de ca însăşi, cum stătuse alături de Brigham pe acel pat îngust şi cum acceptase ca mâinile sale să se joace cu simţurile ei ca un artist cu un instrument.

Da, se gândi ca, Vestul este un loc cu propriile lui legi care cer sinceritate absolută.

— Nu le iubesc, domnule doctor Mecanley.

Joseph se întoarse spre ea şi-i dărui un surâs, care în alte împrejurări, înainte de a-l cunoaşte pe Brigham, poate că i-ar fi provocat sentimente de tandreţe.

— Știu, răspunse el. Chiar dacă acel șrapnel m-ar fi nimerii atunci în ochi şi nu în mână, aş fi totuşi în stare să văd că iubeşti pe altul.

Se întrerupse şi privi din nou pe geam.

— Brigham este un bărbat bine, dar de asemenea este dur şi nu ţine scama de nimic. Iubește munţii aceştia mai mult decât va iubi vreodată vreo femeie şi mai mult decât pe fiicele sale. Îşi ia energia din acest ţinut, aşa cum copacii îşi iau apa din pământ cu ajutorul rădăcinii; este o parte din acest loc, iar acest loc este o parte din el. Odată şi odată Ie va răni, aşa cum rănește o floare de câmp călcată de cizma lui.

Lydia îşi umezi buzele. N-avea replică la aranjamentele lui Joseph, căci era adevărat ceea ce spusese. Dacă ar ajunge atât de departe încât îl va iubi pe Brigham, acesta probabil că ar distruge-o. Nu o avertizase chiar el că strigătele ei de plăcere vor avea ecou, dacă el va hotărî să o ia în posesie în mod serios?

Închise ochii şi tresări când simţi mâna lui Joseph pe umărul ei.

— Nu mă grăbesc. Lydia, spuse el încet.

Când uşa se închise în urma doctorului, pe care-l ajutase mai demult să evadeze, simţi degetele lui Devon în jurul mâinii ei.

— Se întâmplă zilnic ca femeile: a se căsătorească cu bărbaţi pe care nu-i iubesc, şopti ea absentă.

După un anume timp bărbatul şi femeia găsesc o bază comună pentru viaţa lor şi atunci se înfiripă o adevărată prietenie între ei… Devon se mişcă şi scoase un geamăt.

Lydia se ridică, umplu un pahar cu apă din carafa de pe noptieră, apoi îi dădu lui Devon să bea cu linguriţa.

La un moment dat se întoarse Polly şi îşi reocupă locul lângă pat.

Charlotte şi Millie stăteau în bucătărie discutând aprins şi

deranjându-l pe Jake Funy la prepararea cinei. Lydia le făcu fetelor semn cu mâna.

— Ia veniţi cu mine, voi două!

Fetele se uitară la ea aşteptând să fie dojenite, dar Lydia Ie duse în salon unde se afla spineta şi se aşeză pe scăunel în faţa instrumentului.

— Ar trebui acordată, spuse ea după ce Charlotte şi Millie se aşezară cuminţi în dreapta şi în stânga ei. Dar cred că vom putea scoate din ea ceva armonios, nu-i aşa? Apoi apăsă pe clape şi începu să cânte: Blest be ties that bind… otur hearts în Christian love…

La cină Brigham îşi ocupă locul său în capul mesei. Charlotte şi Millie mâncaseră mai devreme în bucătărie şi se retraseră în camerele lor.

Matthew Prophet, preotul, conducea conversaţia.

— Acesta este un loc păcătos, explică el măsurând-o pe Lydia cu o privire severă de sub sprâncenele albe şi stufoase, privire care o făcea răspunzătoare pentru tot ce se întâmpla dincoace de graniţa canadiană. Da, Da. Văd mult păcat în casa aceasta!

Joseph rânji, nu sări însă în apărarea Lydiei, şi nici Brigham nu fu mai galant căci nu comentă nici el la auzul acestei observaţii.

— Eu personal, părinte, sunt de părere, spuse el. Servindu-se cu o a doua porţie de piure de cartofi, că în portul Quade Harbor este nevoie de chiar mai mult păcat, decât de mai puţin. De un bordel poate, sau de un Saloon.

Joseph scoase un sunet ciudat ce semăna cu ur. Râs înfundat, în timp ce Lydia începu să se supere. Căci, deşi părintele era foarte obositor cu piedicile sale interminabile, părea să fie totuşi un bărbat cinstit şi pios, iar Brigham n-avea niciun drept să se amuze pe seama sa.

— Domnul Prophet este oaspetele nostru, spuse ea tăios.

Ochii goi ai lui Brigham scânteiau amuzaţi.

— La fel ca şi tine, pară el atacul ei.

Preotul se aplecă curios, de parcă aştepta ca Lydiei să i se transforme părul în şerpi, iar ei îi păru rău că nu avea puterea să-l transforme în stană de piatră.

— Locuiţi aici, nu-i aşa? Dori bătrânul să ştie.

Binecuvântate fie sforile ce leagă inimile noastre într-o dragoste creştină (eng.)

— În această casă nu aveţi cameristă?

Brigham îşi privi piurcul rânjind.

Lydiei îi venea să-i pună toată oala în cap, pentru că savura situaţia penibilă în care se afla ea. Dar se sili să zâmbească.

— Eu… sunt guvernanta fiicelor domnului Quade.

— Domnişoara McQuire venise iniţial în calitate de mireasă, o ajută Brigham. Fratele meu mi-a adus-o cadou din San Francisco.

Faţa severă a lui Prophet se înroşi, nasul său tresări de parcă ar li adulmecat păcatul.

— Din câte ştiu în această casă locuiesc şi doi copii nevinovaţi.

— Da. Răspunse ca jenată. Charlotte şi Millie sunt încă nişte copii, e-adevărat.

Joseph chicoti şi se înecă şi Lydia simţi privirea amuzată a lui Brigham.

Domnul Prophel însă nu o mai vedea decât pe Lydia, care se simţea ca o târlă ameninţând morala casei.

— Dacă aţi venit încoace pentru a vă căsători cu domnul Quade. De ce nu aţi făcut-o?

Lydia inspiră adânc tremurând de nervi.

— Păreţi foarte nerăbdător să cununaţi pe cineva, părinte, spuse ea gândindu-se cu exactitate la ce va spune în continuare. Bine – din partea mea. Puteţi să ne introduceţi,

pe mine şi pe doctorul Mecanley. În statutul sfânt al căsătoriei chiar în seara asta. Dacă vă convine.

Brigham scăpă furculiţa în farfurie. O privire pe furiş o asigură pe Lydia că acestuia îi dispăruse veselia odată cu culoarea feţei.

Joseph în schimb zâmbea şi Lydia se ruşina deodată de vorbele necugetate.

— Asta ar li o idee bună, aprobă el şi făcu o plecăciune cu capul foarte politicos.

Brigham bătu cu pumnul în masă.

— Nu! Strigă el. În această casă nu va fi nicio nuntă – în orice caz nu între Lydia şi bunul nostru doctor.

Toţi ochii se îndreptară spre el.

O ameninţă cu degetul ca pe un copil şi spuse pe un ton încet, dar foarte hotărât:

— Pe tot ce mi-e sfânt, Lydia… dacă nu încetezi cu tâmpeniile astea, le voi povesti acestor doi domni – şi la toată lumea – de ce nu poţi aparţine altui bărbat în afară de mine!

Lydia se simţi atât de umilită încât i se făcu rău.

— Te urăsc, şopti ca şi se ridică cu genunchii tremurând. Te urăsc şi te dispreţuiesc!

— Aşa? Nu mă provoca să-ţi demonstrez că adevărul e cu totul altul, mârâi Brigham.

Lydia se opri, era prea furioasă şi prea înfricoşată pentru a continua lupta aceasta verbală, căci la urma urmei, ştia şi ca, tot Brigham ar fi câştigai.

Cu o privire, o atingere sau pur şi simple prin putere de voinţă o putea obliga să-l dorească cu disperare.

Spre surprinderea ei se arătă neaşteptat de iertător.

— Du-te, spuse el arătând spre ieşire.

Lydia părăsi camera în grabă, inima-i bătea ca nebună, iar sentimentele îi erau atât de răvăşite încât nu era în stare să-

şi rânduiască gândurile. Atât de repede pe cât îi permiteau fustele ei lungi, alergă pe scări în sus şi căută adăpost în camera ei unde se rezemă de uşă şi respiră precipitat de parcă ar fi fost gata-gata să se înece.

Era întuneric, dar Lydia nu aprinse nicio lampă. Cuprinzându-şi trupul cu braţele parcă ocrotitor, începu să se plimbe prin cameră.

Ani de zile reuşise să-şi controleze sentimentele, oricât de îngrozitoare lucruri văzuse. Acum însă, după ce supravieţuiesc războiului, trecuse şi de călătoria primejdioasă în jurul lui Capo Horn şi când tocmai începuse să se descurce într-un ţinut nou, cu totul străin, o întâlnise pe Nemesis a ei.

Brigham Quade.

Lydia se plimbă tot mai repede înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, de parcă şi-ar fi putut înfrunta soarta în felul acesta. Brigham îi descătuşase toate acele sentimente pe care ea le controlase în mod sever atâta timp, iar acum se înălţau din ea asemeni nenorocirilor din cutia Pandorei. Durerea ei era atât de copleşitoare, încât căzu în genunchi pe covor.

Suspinând încet îl auzise pronunţându-i numele. El îngenunche în faţa ei şi-i prinse faţa în palme.

Brigham.

— Nu mă atinge, şopti ca cu ultimele puteri.

Brigham o luă în braţe şi-şi îngropa faţa în părul ei.

— Dă drumul la toate chinurile, insistă el cu gingăşie. Dumnezeule mare. Lydia, lui poţi îngropa în tine un război întreg! Dă-le drumul la toate!

Degetele ei se încleştară în cămaşa lui udă de lacrimi şi toată suferinţa de pe câmpurile de luptă îşi făcu drum în afară ca un râu cu spume.

— Copii! Suspină ea. Brigham, soldaţii aceia erau nişte copii…

Buzele lui îi atinseră tâmple e, iar braţele o ţineau strâns.

— Ştiu. Micuţul meu yankeu. Ştiu.

Lydia auzea ţipetele, zgomotul tunurilor şi scârţâitul măcinător al fierăstraielor metalice pe oase omeneşti. Propriul ei ţipăt şi-l înăbuşea în umărul lui Brigham.

El se sculă în picioare, o ridică şi pe ea de pe jos şi o duse în pal. Lydia plângea mai departe şi s-ar fi ghemuit formând o minge proiectoare dacă el i-ar fi dat voie şi nu s-ar fi întins lângă ea ţinând-o strâns lipită de trupul său. În ciuda greutăţii sale. Patul tremura de plânsul Lydiei.

După un timp, fi iad atât de extenuată încât se opri din plâns, Brigham se ridică şi o eliberă de pantofi, ciorapi şi de rochie.

Apoi umplu un lighean cu apă şi cu o cârpă umedă începu să-i şteargă uşor pielea înfierbântată. Acest lucru avu un efect foarte calmant asupra Lydiei şi deşi în interior se simţea rănită şi sfâşiată, ştia că de-acum înainte va prinde puteri cu fiecare zi ce avea să vină. Trecuse de o barieră şi păşise într-o nouă fază a vieţii, ceea ce aduse cu sine considerabile transformări ale personalităţii ei.

După ce o spălă – era ceva aproape ceremonial în afecţiunea sa drăgăstoasă – se întinse din nou lângă ca.

Erau momente frumoase, care-i legau pentru totdeauna

— La bine şi la rău şi chiar şi în starea ei uşor debusolată. Lydia ştiu că această legătură nu s-ar mai fi pulul rupe niciodată.

Se trezi în toiul nopţii dintr-un somn binefăcător şi-şi simţi sângele fierbinte prin vene. Brigham se află lângă ea, complet îmbrăcat, respirând adânc şi regulat şi ea realiză că-l dorea cu o intensitate ce o sperria.

— Brigham? Lydia îşi ridică puţin capul, îi atinse gura cu buzele şi-l mângâie cu părul peste faţă pentru a-l trezi. Brigham!

El deschise ochii şi mârâi.

— Nu!

Lydia râse încet.

— M-ai compromis de-a binelea, Brigham. Dacă tot va trebui să trăiesc mai departe cu o proastă reputaţie, ceea ce cu siguranţă că va fi cazul, mi-ar face plăcere să şi savurez ceea ce mi-a promis.

Brigham îi dădu o pălmuţă peste fund.

— Dormi mai departe, yankeule. Nu ştiu despre ce tot vorbeşti acolo.

— Lasă că slin cu. Brig.. Mi-ai distrus reputaţia venind aici şi dezbrăcându-mă şi petrecându-ţi noaptea în patul meu, şi vreau să ştiu cum îţi vei repara greşeala.

Vorbea serios. Nu era peste măsură de afectată, dar bună-cuviinţă trebuia respectată chiar şi în această sălbăticie.

— Luându-te de nevastă! Răspunse el, parcă mirându-se cum de nu a ajuns singură la concluzia asta. Era ca şi cum angajase un tăietor de lemne sau ordonase o încărcătură de fasole.

— Cât de generos din partea ta, spuse Lydia tăios.

Din nou o mângâie pe fund.

— Cu plăcere, răspunse el foarte serios, apoi se lăsă din nou pradă somnului.

Capitolul 13

Lydia stătea liniştită lângă Brigham primind puterea şi căldura trupului său şi-i ascultă respiraţia regulată. Intre timp se gândea la momentul în care îşi pierduse controlul şi obrajii i se înroşiră la amintirea acelei clipe.

Fusese o experienţă grea pentru ca, ceva, ce o rănise şi o lăsase sfâşiată, şi totuşi se simţea acum mai fericită şi mai plină de energic decât fusese vreodată. Senzaţiile nu-i mai erau atenuate, dimpotrivă, erau atât de vii şi de intense încât

o umpleau de energie. Când nu mai putu să stăpânească această energie, se sculă şi începu să se îmbrace.

Brigham ridică puţin capul, mormăi ceva şi se uită la ca cu o privire adormită.

— Ce…?

Lydia zâmbi. Regele munţilor.

Îşi luă hainele şi se refugie după un paravan.

— A fost foarte prietenos din partea la să mă ceri de nevastă, Brig, îi strigă ca, şi la început am fost chiar gala să-ţi accept cererea. Dar apoi m-am răzgândit.

Dinspre pat se auzi o înjurătură şi patul scârţâi.

— Ce?

— M-am hotărât să nu mă mărit cu tine. Ieşi de după paravan îmbrăcată. Bineînţeles că acum nu mai pot locui în casa ta. Oricât de antipatic mi-ar fi părintele Prophet, trebuie să recunosc că are dreptate. Dar pentru că nu vreau să le părăsesc pe Charlotte şi pe Millie, aş dori – cu acordul tău, bineînţeles – să mă mul într-una dintre căsuţele de pe Main Street. Aş prefera-o pe cea albastră, în cazul în care n-ai promis-o încă nimănui.

Brigham se sculase în capul oaselor şi o privea acum impresionat.

— Doar nu vorbeşti serios!

Lydia începu să-şi pieptene părul lung. Ca printr-o minune fusese eliberată de trecutul ei, un dar la care nu se aşteptase niciodată. De atâta bucurie se simţea ca beată.

— Ba da, răspunse ca veselă.

Brigham întinse mâna după cizme.

— Se parc că ai uitat ceva, yankeule. Tu şi cu mine, am petrecut împreună o noapte întreagă – în acelaşi pat! Dacă părăseşti casa fără verigheta mea, eşti ruinată.

Lydia termină cu pieptănatul şi începu să-şi împletească părul.

— Asta am crezut-o şi cu la-nceput, recunoscu ea zâmbitoare. Dar după ce-am reflectat puţin, am ajuns la concluzia că altfel stau treburile. Oh, normal că nu trebuie încălcate limitele bunei cuviinţe, dar la urma urmei nu suntem nici în Maine, nici în Massachusetts. Portul Quade Harbor e un ţinut de colonişti, Brigham, iar normele sunt puţin mai flexibile.

Se apropie de ea dar Lydia evită să se uite în oglindă şi să-l privească de teamă să nu cadă din nou pradă farmecului său…

— Şi ce se va întâmpla cu Millie şi Charlotte? Dori el să ştie. Pe un ton periculos de calm. *Te îndrăgesc tare mult şi ar fi o lovitură pentru ele dacă te-ar pierde.*

Lydia zâmbi plictisită.

— N-am de gând să-ţi abandonez fetele, Brigham; timpul meu îl voi dedica lor. Şi dacă una dintre ele se îmbolnăveşte, ferească Dumnezeu, le voi servi şi ca soră medicală.

Brigham îşi ridică mâinile de parcă ar fi vrut să şi le pună pe umerii ei, apoi le duse la loc.

— Casele din Main Street nu sunt mobilate, mormăi el cu privirea înspre fereastra cu perdele de dantelă.

— N-am nevoie de prea multe, răspunse Lydia fără să se alarmeze. Suni obişnuită să mă descurc cu puţin.

Se ridică, scoase valiza şi o aşeză pe pat. Pe urmă începu să golească dulapul şi scrinul. Brigham şovăi, privind-o încruntai, apoi brusc părăsi camera.

Faptul acesta zgudui puţin hotărârea Lydiei – dacă mândria i-ar fi permis, i-ar fi plăcut să devină soţia lui Brigham. Dar să pornească o căsnicie ştiind că el nu avea aceleaşi sentimente pe care le avea şi ea, era o hotărâre pe care pur şi simplu nu o putea lua.

Puţin timp mai târziu părăsi camera, se îndreptă spre a lui Devon şi ciocăni încet.

— Intră, strigă Polly.

Respiraţia regulată a lui Devon demonstra că se simţea mai bine. Umflătura de pe faţă se retrăsese, iar zgârieturile şi juliturile nu mai arătau atât de rău. Experienţa ei de soră medicală îi spunea că pacientul era pe calc de a se însănătoşi.

Polly în schimb, arăta ca un personaj de tragedie antică. Slăbise şi avea cearcăne; părul îşi pierduse strălucirea, iar hainele arătau de parcă nu le dezbrăcase o săptămână.

— Devon arată mai bine, pe când tu aproape că te descompui, constată Lydia sinceră.

Polly oftă dăruindu-i bărbatului ce doimea o privire plină de dragoste. Înghiţi în sec şi păru că vrea spună ceva, dar se răzgândi şi tăcu.

Lydia mai zăbovi o clipă înainte de a coborî în bucătărie. Aici Jake Funy făcea prăjituri acompaniat de sporovăiala veselă a fetelor. Lydia luă o farfurie din dulap şi o umplu pentru Polly.

— Când ai timp, Jake, îl rugă ca, încălzeşte, te rog, nişte apă pentru doamna Quade.

Jake roşi de parcă Lydia l-ar fi invitat la vals. Apoi aprobă din cap. Când ieşi ducându-se după vană, Lydia se aşeză la masă lângă fete şi tuşi uşor, pentru a se face observată.

Două perechi de ochi se îndreptară spre ea.

Lydia tuşi din nou. Nu va fi uşor să le explice acestor copii pe care îi îndrăgea, că nu-i va lăsa baltă dacă va părăsi casa.

— Am vorbit cu tatăl vostru, începu ca vitează, şi am ajuns la concluzia că pentru că nu suntem căsătoriţi ar ti mai bine dacă aş locui într-una din casele de pe Main Street.

Charlotte întoarse privirea, dar Millie răspunse mirată:

— Cum aşa. Lydia? Dar e foarte simplu! Nu trebuie decât să vă căsătoriţi, atunci poţi rămâne, iar Charlotte şi cu mine am avea o mamă.

Inima Lydiei tresări dureros.

— Mă tem că nu este chiar atât de simplu. Un bărbat şi o femeie n-ar trebui să se căsătorească dacă nu se iubesc.

Charlotte îşi muşcă buza.

— Unii oameni găsesc că tata n-arată rău, spuse ea. Are bani şi o casă mare. Nu bale pe nimeni şi nu ţipă la noi. N-ai putea învăţa cu timpul să-l iubeşti?

Ceea ce trebuie să învăţ este să nu-l iubesc, se gândi Lydia tristă.

— Posibil, recunoscu ea după o scurtă pauză. Dar şi el ar trebui să mă iubească, dar nu e cazul.

Millie se dezumflă.

— Oh.

Ochii Charlottei de culoarea chihlimbarului luceau umezi.

— E groaznic, Lydia! Aşa m-am obişnuit cu tine.

Lydia le strânse mânuţele. Dar nu-i chiar aşa de rău, ca şi când nu ne-am mai vedea. Pur şi simplu veniţi voi la mine dimineaţa.

Charlotte se strâmbă. Millie însă întrebă entuziasmată:

— N-ar putea veni şi Anna şi ceilalţi copii?

Lydia zâmbi.

— Bineînţeles! Vom avea propria noastră şcoală, noi şapte, mai întâi în sufrageria mea, apoi în noua casă comunală.

— Asta trebuie să i-o povestesc Annei! Millie sări de la locul ei şi o luă la fugă înspre poartă.

— Vom avea o şcoală! O şcoală adevărată! Strigă ea şi dispăru.

Charlotte rămase pe locul ei şi oftă resemnată.

— În curând te vei plictisi de portul Quade Harbor, spuse ca tristă. Şi-atunci ne vei părăsi, iar noi vom fi şi mai singure.

Lydiei îi stătea pe limbă să-i promită copilei că va rămâne, dar ştia că nu avea dreptul să facă o asemenea promisiune. Salariul i-l plătea Brigham, iar un alt patron n-ar fi găsit,

deoarece tot orăşelul îi aparţinea practic lui Brigham.' Dacă şi-ar pierde răbdarea cu ca, ar putea s-o alunge pur şi simple.

— N-am de gând să părăsesc portul Quade Harbor, Charlotte, răspunse ca. Dar tu eşti acum o tânără domnişoară şi ar trebui să ştii cât de neaşteptată poate fi viaţa uneori. Dacă ţi-aş promite că voi rămâne aici, soarta s-ar putea distra făcând din mine o mincinoasă.

Acest lucru îi fură Charlottei un zâmbet.

— Da, aprobă ca, acum sunt o tânără domnişoară, nu-i aşa? În curând voi fi destul de mare pentru a călători singură şi atunci voi umbla prin toate colţurile lumii! Se întrerupse şi oftă visătoare. Cu siguranţă că mă voi căsători cu un pirat, care va arăta atât de bine încât inima-mi va bate tare când îl voi vedea.

Lydia se ridică zâmbind şi se hotărî să amâne pe altă dată discuţia despre nivelul moral în general destul de scăzut al piraţilor. Pentru moment se mulţumi că Charlotte nu se simţea prea dezamăgită din cauza faptului că ea se va muta.

Brigham îşi spunea că se bucura de hotărârea Lydiei de a locui în Main Street. Am şi fără ea destulă treabă pe cap. Se gândi el.

Trimisese o căruţă mare şi doi oameni către casă, pentru a aduce mobilă şi alte lucruri pentru Lydia. Le spusese să asculte de ordinele domnişoarei McQuire şi să încarce tot ce-şi doreşte ea.

Zgomotul ferăstrăului îi provocă dureri de cap şi de aceea se retrase în biroul său şi închise uşa. Se aşeză la masă gândindu-se în linişte la ceea ce-l preocupa şi-l supăra.

Cea mai mare grijă a sa era bineînţeles Devon.

Doctorul părea convins că Devon va fi în curând sănătos şi totuşi Brigham nu reuşea să alunge presimţirea unei nenorociri.

Şi apoi treaba cu Polly… îi povestise în Seattle despre cum

îl înşelase pe Devon şi-l rugase să-i dea ceva de lucru. Nu cerea nimic altceva, spusese, decât posibilitatea de a repara greşeala şi de a începe o viaţă nouă.

Brigham fusese bineînţeles foarte şocat şi foarte furios, dar instinctul îl sfătuise să-i mai dea femeii o şansă, chiar şi numai pentru motivul că Devon o iubise odată. În afară de asta. Toţi oamenii pe care-i cunoştea aveau cel puţin un secret ruşinos; vestul exercita o atragere magnetică asupra rataţilor dornici de aventuri.

Ca şi el.

Zâmbi. Îşi încrucişă picioarele pe birou şi-şi duse mâinile la ceafa. Aventura lui preferată era Lydia McQuire.

Brigham era aproape sigur că ea pusese ochii pe el – la urma urmei aproape că se topise în braţele sale, când o iniţiase în noaptea aceea în anumite plăceri ale simţurilor. Amintirea aceasta îl excită şi se uită oftând în tavan.

Ceva nu e în ordine cu line, îşi spuse el mirat. Ar fi putut-o avea în noaptea aceea. Lydia i-ar fi dăruit cu plăcere dulcea consolare a trupului ei – şi de consolare avea nevoie mai mult ca orice – dar al naibii simţ al cinstei nu l-a lăsat. Lydia nu era o târfă şi conştiinţa sa n-ar fi permis niciodată ca el să profite de naivitatea ei.

Se încruntă gânditor. Nu se îndoia de faptul că Lydia se simţea atrasă de el, chiar şi împotriva voinţei ei, dar nu trecu cu vederea nici peste faptul că refuzase să se căsătorească cu el, nu numai cu prima ocazie, ei şi cu a doua.

Poate că-i plăcea mai mult de Mecanley, galantul doctor din sud şi nu ascunsese nici faptul că-l găsea pe Devon foarte atrăgător. Devon era acum un bărbat liber, după ce Polly îi mărturisise înşelătoria, şi poale că se va îndrepta spre Lydia cea blândă şi frumoasă, când se va trezi din inconştienţă…

Începu să-i zvâcnească tâmpla dreaptă. După aceea mai erau şi toţi muncitorii necăsătoriţi care ar ciocăni la uşa

Lydiei de cum se va zvoni că e liberă şi nu-i a şefului, cum credeau acum mulţi dintre ei. Se putea considera fericit dacă-l va mai lăsa vreodată în apropierea ei, ca să nu mai vorbească de căsătorie.

Ciocăni şi Brigham îşi coborî iute picioarele de pe birou.

— Întră, strigă el şi deschise un dosar.

Vizitatorul era doctorul Mecanley.

— Pot veni mai târziu, dacă sunteţi ocupat acum, spuse el atent.

Brigham făcu semn către scaun.

— Nu, putem vorbi acum, răspunse el şi se supără pe faptul că vocea îi suna cam răguşită.

Mecanley se aşeză.

— Cred că vă imaginaţi că am venii aici pentru a vorbi despre Lydia. Începu el în felul său blând şi deschis, pe care Brigham îl aprecia atât de mult. Ştim amândoi că aseară la masă Lydia a acţionat foarte impulsiv alunei când a afirmat că se va căsători cu mine. Dar adevărul este că tare mi-ar place să-mi fie soţie.

Brigham inspiră adânc.

— O iubiţi?

Doctorul ridică din umeri.

— Nu cred că sentimentele mele pentru Lydia se pot cuprinde cu un singur cuvânt. Ei îi datorez faptul că sunt astăzi în viaţă, şi nu numai că mi-a îngrijit rănile, dar m-a scăpat din ghearele acelui măcelar, care-a vrut să-mi laie braţul de dragul unui premiu. Nicio zi, nicio oră n-a trecut de când am plecat din tabăra yankeilor, în care să nu mă fi gândit la ca. Numele ei era cuvântul magic pe care-l pronunţam atunci când durerile deveneau insuportabile, când eram deznădăjduit şi flămând, numele ei era cel care mă ajuta să fac încă un pas. Cred că nu a fost o coincidenţă faptul că am reîntâlnit-o aici în portul Quade Harbor.

Brigham ridică mâna şi-şi masă muşchii celei.

— De ce-mi povestiţi toate astea? Întrebă el cunoscând foarte bine răspunsul. Povestea spusă pe îndelete de Mecanley produsese în el sentimente ce se apropiau foarte tare de disperare.

— Pentru că sunt un om cinstit, domnule Quade. Răspunse Mecanley. Şi cred că şi dumneavoastră sunteţi. Ştiu că o doriţi pe Lydia la fel de tare cum o doresc şi eu şi nu pot locui mai departe sub acoperişul dumneavoastră fără să vă comunic intenţiile mele. Voi rămâne oricum în portul Quade Harbor să lucrez pentru dumneavoastră sau să-mi deschid propriul meu cabinet, şi dacă o voi convinge pe Lydia să-şi lege viaţa de a mea. O voi şi face. Fără să şovăi o clipă.

Brigham simţi nevoia să sară la el şi să-l ia de guler, dar se stăpâni şi rămase pe scaun.

— Nu există niciun motiv pentru care să părăsiţi casa mea, spuse el cu calm forţat. Vrem să rămâneţi în apropierea lui Devon. În afară de asta, Lydia se va muta în una din casele din Main Street.

Mecanley păru bucuros şi Brigham încercă să nu observe zâmbetul mulţumit al doctorului. Devon avea nevoie de un medic la fel ca şi mica comuniune ce începuse să crească.

— Bine, spuse doctorul Mecanley, se ridică şi-i întinse mâna. Atunci n-aş vrea să vă mai reţin. Vroiam doar să ştiu dacă ne înţelegem sau nu şi cred că ne-am înţeles.

Brigham se ridică şi-i dădu mâna.

— Veţi vedea că nu va fi uşor cu un adversar ca mine, îl ameninţă el fără lăudăroşenie în glas, ei doar cu sinceritate.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Mecanley zâmbind.

La indicaţiile lui Brigham, Lydia îşi alese un pat, un birou, un scrin, o sofa cu două fotolii şi o mică măsuţă de sufragerie. Îşi luă şi lenjerie, iar Jake o aprovizionă cu multe ustensile de bucătărie. După ce-şi aduseră şi Millie şi

Charlotte contribuţia cu diferite obiecte din propriile lor camere sau din pod, furgonul fu atât de plin încât încărcătura trebui legată cu sfori.

Priveliştea micuţei case albastre umplu inima Lydiei cu o bucurie dulce-amăruie; pe de o parte îi părea rău că nu mai putea fi tot timpul în preajma copiilor, pe de alta o încânta faptul de a fi în sfârşit stăpână în casa ei.

O mică grădină făcea şi ea parte din casă, înconjurată de un gard mic, iar partea din faţă a casei avea o verandă cu acoperiş. Uşa de la intrare dădea într-un spaţios salon cu şemineu şi parchet. În spatele acestuia se mai aflau două camere, o bucătărie şi un dormitor cu sobă de teracotă. Mai încolo, înspre intrarea din spate exista un mic grup sanitar.

Charlotte şi Lydia cercetară casa, în timp ce Millie rămăsese afară legănându-se pe poarta grădinii.

— Prea mare nu este, spuse Charlotte.

Lydia. Care toată viaţa ei trăise în camere închiriate, iar mai târziu în corturi militare, avu impresia că este un palat.

— E mai mult decât destul de mare pentru mine, răspunse ea zâmbind.

Charlotte începu să se-nvârtă prin salon.

— Aici vom face lecţii?

— Da. Dar studiile tale vor fi mai avansate decât cele ale celorlalţi copii.

Charlotte se încruntă.

— Dar ce vrei să mă mai înveţi? Ştiu să citesc şi să scriu şi să socotesc…

Lydia râse.

— Numai proştii cred că nu mai au nimic de învăţat, spuse într-un reproş bine intenţionat. Sunt atâtea lucruri pe care tu nu le ştii. Charlotte! De ce cresc florile? De ce stelele rămân la locul lor? Cum e viaţa în Marakcsh – sau în Chicago?

Figura Charlottei trăda curiozitate, dar şi scepticism.

— Şi tu Ic ştii pe toate astea?

Lydia aduse valiza în dormitor.

— Câteva din ele, spuse ca liniştită. Şi ce nu ştiu, pol găsi în cărţile tatălui tău.

Charlotte odă nerăbdătoare.

— Tata n-o să te lase niciodată să umbli cu cărţile lui valoroase, răspunse ca parcă închizând subiectul cu această afirmaţie. Majoritatea sunt despre astrologie, geografie şi matematică, iar el spune că femeile n-au nevoie să ştie despre lucrurile astea.

— Atunci înseamnă că şi el mai are câte ceva de învăţat, murmură Lydia. O supără faptul că avea sentimente de dragoste pentru un om ca Brigham Quade, dar n-avea încotro. Cât de bine ar fi fost dacă l-ar fi putut iubi pe Joc Mecanley sau pe Devon. Dar ce rost avea să-şi bată capul cu lucruri care nu se vor schimba vreodată?

Două ore mai târziu casa era mobilată şi aranjată. Charlotte, Millie şi Lydia stăteau în jurul măsuţei rotunde din lemn de cireş a tuşei Persephone când se auzi un ciocănit timid la uşă.

Lydia sări de pe scaun emoţionată şi-şi netezi părul. Vizitatorul putea fi Brigham deşi nu şi-l puica închipui venind într-o vizită de politeţe.

Deschise uşa şi se trezi spre surprinderea ei în fala unui străin. Bărbatul purta pantaloni slinoşi şi cămaşa din lianei a tăietorilor de lemne, dar părul grizonat era pieptănat cu grijă, iar proaspete tăieturi pe obraji şi gât erau dovadă că se bărbierise de curând. În mâna dreaptă avea un buchet de Hori de câmp.

— Am trecut doar să vă aduc nişte Hori, spuse zâmbind dezvelindu-şi dinţii galbeni din cauza tutunului. Se vorbeşte că totuşi nu sunteţi femeia şefului şi cred că acum vă

aşteptaţi şi la alţi vizitatori, doamnă. Făcu o pauză şi duse mâna la pălăria pătată. Un muncitor mai harnic decât Erskine Flengmeir nu veţi mai găsi, încheie el mândru şi-i puse florile în braţe.

Lydia Ie primi cu un zâmbet nesigur.

— Mulţumesc, domnule Flengmeir, spuse ea şi privi roşind cum se îndepărtează vizitatorul.

Lângă ca apăru Charlotte şi mirosi o margaretă.

— N-am văzul niciodată cum se face curte cuiva, spuse ca. Cred că săptămânile viitoare vor fi foarte interesante.

Lydia închise uşa puţin cam brusc.

— Nimeni nu face curte nimănui aici, spuse ea iritată.

Charlotte o privi mirată.

— Ei nu! Strigă Millie, care apăruse şi ea. Pun pariu că vor veni aproape toţi bărbaţii din portul Quade Harbor pe la uşa ta!

Luă Hori le din braţele Lydiei şi se îndreptă spre bucătărie.

— Ai vreo vază?

Lydia îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, răspunse ca. Nu se aşteptase ca mutarea ei să producă o asemenea reacţie în rândurile muncitorilor.

Charlotte râse.

— Cred că ar fi cazul să mergem acasă, Millie, îi strigă ea fetei ce mişuna prin bucătărie. Lydia are nevoie de timp pentru a se acomoda cu noua ei casă.

Millie veni cu florile aşezate într-un pahar.

— Dar n-ai să te căsătoreşti cu niciunul, aşa-i? Adică în afară de tata.

Lydia inspiră adânc, se îndreptă spre Millie, îi luă florile din braţe şi o privi în ochi.

— Nu am planuri de căsătorie, Millie, spuse ea cu răbdare. Dar cred că subiectul acesta l-am mai dezbătut astăzi o dală.

— Charlotte şi cu mine am li foarte, foarte cuminţi dacă te-ai mărita cu lata, explică Millie pe un ton atât de linguşitor încât pe Charlotte şi Lydia le umflară râsul. Micuţa se simţi jignită şi se îndreptă spre uşă.

— Vii la cină. Aşa-i? Îi strigă Charlotte Lydiei după ce ieşiră.

Lydia se bucura să fie singură, deşi se şi temea puţin în acelaşi timp.

— Jake mi-a dat pâine şi friptură rece. Cred că este mai bine dacă rămân să mănânc acasă.

În jur de cinci şi jumătate, pe când Lydia tocmai se aşezase să ia cina, cineva ciocăni din nou la uşă. Dar când se duse să deschidă nu era nimeni. Tocmai vroia să intre mirată când auzi un foşnet la picioare şi văzu o pisicuţă gălbuie ghemuită într-o căciulă veche.

Se aplecă zâmbind şi luă în braţe vizitatorul, întotdeauna îşi dorise un cămin şi o pisicuţă care să i se ghemuiască în poală când ea citea seara. Acum le avea pe amândouă.

Capitolul 14

— Afară! Devon abia deschise ochii şi o zări pe Polly că şi pronunţă acest cuvânt.

Polly îi mângâie un cârlionţ galben de pe frunte. Ochii îi luceau umezi de bucurie că el se sculase în sfârşit şi de durere că o respinsese atât de brutal. Îi pronunţă încet numele.

Devon dădu capul pe spate şi se uită încăpăţânat în tavan. Următoarele lui cuvinte o mirară pe Polly cel puţin la fel de tare ca şi primul: Unde e Lydia?

Polly înghiţi în sec şi-şi spuse că ca cu înşelătoria ei adusese relaţia lor în această situaţie tristă. Zâmbi timid.

— Lydia s-a mutat într-una din căsuţele din Main Street, răspunse ea şi vocea îi tremura de efortul pe care-l făcea

pentru a nu se arunca la pieptul lui Devon cerându-i iertare.

— Ea şi cu Brigham au ajuns la concluzia că nu se cade ca ca să locuiască fără cameristă în continuare sub acelaşi acoperiş cu el.

Făcu o pauză, apoi încurajată de faptul că Devon nu o întrerupse continuă.

— Bineînţeles că acum va încerca jumătate de oraş să-i facă curte.

La auzul acestor cuvinte privirea lui Devon alunecă spre Polly, iar expresia feţei lui îi răni sufletul ca un cuţit ascuţit.

— Vreau să o văd, spuse cu o răceală de care Polly nu-l crezu în stare după tandra căldură de dinaintea mărturisirii.

— Adu-o aici. Imediat!

Polly se ridică încet. Simţi o greaţă provocată de panica în stomac, însă îşi păstră surâsul forţai.

— Lydia te-a vizitai zi de zi de când ai avut accidentul, spuse ea. Sunt sigură că va veni şi azi.

— Vreau s-o văd acum.

Polly închise ochii pentru un moment.

— Devon, vreau să-ţi spun ceva, şopti ea. Te rog să mă asculţi.

El îşi întoarse privirea.

— Nu mă interesează ce vrei să-mi spui tu mie. Dispari!

Polly ezită chinuită de ura sa şi de proporţia problemelor ei. Pentru un moment se gândi la sinucidere, dar ştia că nu va alege niciodată o soluţie atât de laşă.

Se îndreptă încet spre uşa, pe cât putu de demnă. Dar abia închise uşa, că alunecă de-a lungul peretelui plângând încet. Tot trupul i se cutremura de plânsul acela tăcut şi se prinse de tocul uşii de teamă să nu leşine.

Dar după un timp se linişti şi simţi o prezenţă în spatele ei. Ştiind că nu poate fi Devon, se întoarse.

Două mâini puternice i se aşezară pe umeri.

— Doamnă Quade, spuse o voce de bărbat.

Polly crezu că trecuse peste cele mai dureroase momente, dar această adresare, pe care n-o merita îi sfâşie sufletul zgândărind rănile vechi. Se întoarse suspinând şi zări faţa prietenoasă a doctorului Joseph Mecanley.

— Ce s-a întâmplat? O întrebă el plin de compasiune. Vocea sa blândă era balsam pentru rănile femeii. Când l-am consultat azi dimineaţa pe domnul Quade părea să-i meargă mult mai bine. Deci asta nu poate fi.

Polly îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— S-a trezit, spuse ea cu voce spartă.

— Asta-i bine. Răspunse dr. Mecanley şi scoase din buzunar o batistă curată pe care i-o întinse. Bărbaţi activi ca domnul Quade reacţionează adesea agresiv când constată că nu se pot mişca. În alară de asta. Nu putem uita că mai are încă dureri mari. Va fi mai uşor când se va acomoda cu noua sa situaţie.

— Ce bine-ar fi să fie atât de simplu, spuse Polly printre suspine şi se simţi ispitită să-i povestească acestui doctor înţelegător taina ei oribilă. Dar apoi îşi dădu seama că nu poale vorbi asemenea lucruri personale cu un om care-i este practic străin.

Doctorul îi mai zâmbi încă o dată, apoi se ridică şi intră la Devon în cameră.

Polly îşi netezi părul şi fustele, inspiră adânc şi se îndreptă spre scări. Când puţin mai târziu se află în faţa casei Lydiei. Aceasta tocmai îşi hrănea pisicuţa cu lapte.

Lydia ridică privirea şi zâmbi. O briză uşoară i se jucă în părul blond strălucind în soare ca aurul, iar ochii îi erau albaştri ca albăstrelele desenate pe cel mai bun porţelan al familiei Quade. Polly ar fi urât-o pe femeia aceasta din toată inima dar pur şi simplu nu putea.

Lydia îşi udă un deget în lapte şi-l ţinu sub nasul pisicii

care îl linse într-o clipită.

— Tocmai vroiam să vin pe la voi. Spuse Lydia prietenoasă. Am nevoie de nişte cărţi pentru a învăţa cu copiii. Şi cum o mai duce Devon?

Polly se strădui să zâmbească, dar nu reuşi. Se aşeză pe treptele verandei şi-şi îmbrăţişă genunchii.

— S-a trezit. A întrebat de tine.

Lydia se aşeză lângă ca, luă pisica în braţe şi continuă să o hrănească.

— O să-l vizitez când vin pe la voi, spuse ea.

Văzând micul animal atât de fragil şi de gingaş, Polly strânse din buze luptând din nou cu lacrimile.

Lydia îi observă suferinţa şi o privi întrebătoare.

— Ce fiinţe neajutorate sunt bebeluşii, murmură Polly, fără să-şi ia ochii de la pisicuţă.

Dură un moment până Lydia pricepu, apoi o întrebă speriată.

— Polly… ce vrei să spui cu asta? Aştepţi cumva un copil?

Polly întinse mâinile după pisicuţă şi o strânse ocrotitor la piept.

— Cred că da.

— I-ai spus lui Devon?

Polly râse aspru fără un pic de umor în glas, ei doar cu o mare doză de amărăciune şi tristeţe.

— Nu. Şi nici nu cred că o va alia vreodată de la mine.

— Cum aşa? Întrebă Lydia şocată.

— Primul lucru pe care mi l-a spus când şi-a revenit a fost: Afară! Mă urăşte, Lydia.

— E nervos, o consolă Lydia, şi cu siguranţă că mai are dureri mari. Perspectiva de a avea un copil îl poale ajuta mult în momentele astea.

Pisica adormise în braţe la Polly.

— E destul de rău că Devon nu mă vrea pe mine, spuse ca

privind spre munţii îndepărtaţi, acoperiţi cu zăpadă. N-aş putea suporta să respingă şi copilul.

Lydia o prinse de mână.

— Presupunând că nu s-ar întâmpla aşa?

Polly îşi apăsă obrazul în blana moale a pisicii. Şi deodată avu o revelaţie îngrozitoare. Devon putea bănui foarte simplu că ca era deja însărcinată de când se cunoscuseră şi că afirmaţia că el este tatăl ar fi doar încă o minciună!

— Probabil că nu mă va crede, spuse ca resemnată, şi asta mulţumită tot mie.

Îi dădu pisica înapoi, inspiră adânc şi schimbă subiectul.

— Unde sunt Charlotte şi Millie?

Lydia oftă.

— La copiii lui Holmetz şi ai Ellei Collier. Caută plante pentru ora de botanică de după-amiază.

Polly se ridică şi se uită spre port, unde tocmai ancora un vapor. Poale că se va îmbarca pe acest vapor şi va pleca departe de portul Quade Harbor pentru a începe o viaţă nouă pentru ea şi copilul ei. Putea să se întoarcă la San Francisco, să se dea drept văduvă şi să se căsătorească cu vreun bărbat.

O salută pe Lydia cu o figură absentă şi se îndreptă spre poartă cu umerii lăsaţi. Sentimentele îi erau cuprinse de o nedumerire fără speranţe, dar chiar şi în această situaţie ştia că a fugi nu era o soluţie. În afară de asta, n-ar fi fost în stare niciodată să-şi ia un alt bărbat. Nu atâta timp cât îl iubea pe Devon. Numai gândul la intimităţi cu alt bărbat îi provocau o greaţă de se cutremura toată.

Lydia aduse pisicuţă şi farfuria cu lapte în bucătărie, dar gândurile îi erau tot la Polly. Îi venea să alerge la casa cea mare pentru a-i comunica lui Devon ce părere are ea despre el şi orgoliul său stupid.

Dar în timp ce se spălă şi se pieptănă, ajunse la concluzia

că n-ar putea vorbi cu Devon despre un subiect a? De personal. El şi cu Polly trebuiau să-şi rezolve singur problemele.

Mergând spre casa cea mare observă mai mulţi bărbaţi coborând de pe vapor, urmaţi de două femei îmbrăcate simplu.

Dar din moment ce în port se alia şi domnul Harrington, contabilul lui Brigham şi se ocupa de noii veniţi, Lydia îşi stăpâni curiozitatea şi îşi continuă drumul. Va avea timp mai târziu pentru a le căuta pe femei şi a le spune bun venit în portul Quade Harbor.

Era răcoare şi linişte în casă când Lydia intră pe uşă şi traversă holul ce ducea spre camera de lucru a lui Brigham. Căută un scaun înalt şi se căţăra pe el pentru a se uita la cărţile din bibliotecă. Deşi îşi propuse să nu zăbovească prea mult, o carte îi captă atenţia, iar ca uită că timpul trecea.

Era vorba de povestea reală a unui om, care trăise doi ani în inima Africii printre gorile şi Lydia era atât de fascinată de povestire încât se sperie şi scoase un ţipăt atunci când simţi două mâini pe pulpele ei.

De jos o privea Brigham zâmbind şi nu-i dădu drumul imediat, fapt ce produse plăcute furnicături pe pielea Lydiei. Deşi ascunsă sub mai multe straturi de muselină şi stambă.

— Calmează-te, yankeule, spuse Brigham. Scaunul ăsta nu e foarte solid şi mă temeam să nu te sperii.

Abia după aceste cuvinte luă mâinile de pe pulpele ei.

Cu obrajii fierbinţi, Lydia aşeză cartea cu gorile la locul ei în bibliotecă. Problema ei acum era cum să coboare de pe scaun fără să-şi rupă gâtul, cu picioarele ce-i tremurau atât de tare. Brigham rânji, scutură din cap şi o prinse de talie. O coborî fară ca ca să mai aibă timp pentru proteste. O lăsă să alunece uşor de-a lungul trupului său, în timp ce sânii ei îi atingeau pieptul, iar sclipirea veselă a ochilor săi trădă faptul

că o făcuse intenţionat.

Lydia fu cuprinsă de o pasiune oarbă ce-i declanşă Hori în tot corpul. Făcu repede un pas înapoi şi se lovi de marginea biroului.

Brigham se opri în faţa ei.

— Pot să ştiu ce cauţi în camera mea, Lydia? Întrebă el trecându-şi privirea peste părul, ochii, gâtul şi buzele Lydiei. Aveai de gând să-mi prădezi biblioteca?

Pe Lydia o trecu un Hor de frig şi-şi încrucişă iute braţele pe piept.

— Ştii foarte bine că nu aveam de gând să-ţi prădez biblioteca, răspunse ca iritată. Am venii doar pentru a împrumuta o carie de botanică.

El dădu din cap aprobator părând să savureze situaţia neplăcută în care se alia ca.

— Aha. Cred totuşi că împerecherea la gorile face parte din altă categorie.

Lydia n-ar fi crezut că poate roşi şi mai tare, dar acum parcă toi sângele din corp i se urcase în cap. Aruncă o privire spre titlul cărţii peste care tocmai se uitase, apoi se uită la Brigham îngustându-şi ochii.

— N-am citit despre împerecherea la gorile, răspunse ea înţepată.

Brigham îi ridică bărbia cu un deget. Buzele sale erau atât de aproape de ale ei încât le simţea căldura.

— Gala cu tâmpeniile, spuse el.

Lydia îşi spuse că trebuia să împiedice un sărut, dar nici nu încercă pentru că şi-l dorea. Întregul ei corp cânta ca o harpă când Brigham puse stăpânire pe gura ei, iar mâinile sale alunecară spre sânii ei.

Lydia scoase un scâncet involuntar şi în loc să-l respingă pe Brigham. Aşa cum ar fi trebuit. Îl trase şi mai lare spre ea. Simţi cât era de excitat şi o dulce slăbiciune o cuprinse când

Brigham se împinse în ea.

Era convinsă că va leşina dacă el nu-i va da drumul, dar sărutul nu mai lua sfârşit – şi ea nu căzu în inconştienţă. Avea impresia că stătea călare pe un fulger şi apărură primele semne ale acelei scandaloase explozii interioare pe care o trăise pe patul din cabană.

În aceiaşi moment în care ca se află la marginea extazului, Brigham întrerupse brusc sărutul. În priviri i se citea o provocare mută şi niciun pic din nedumerirea de care fu cuprinsă Lydia.

— Gata cu prostiile, spuse el răguşit, trecând uşor cu degetele deasupra sfârcurilor ei, ce se ridicaseră prin stofa subţire a bluzei.

— Tu ai nevoie de un bărbat, iar eu am nevoie de o femeie. Vreau să ne căsătorim, Lydia. Acum imediat. Azi.

Lydia se eliberă din îmbrăţişarea sa, iar Brigham nu o împiedică. Îşi netezi rochia şi îşi ridică braţele spre păr. Dar lucrul acesta se dovedi a fi o greşeală, căci privirea lui Brigham se lipi de sânii ei, având un efect asemănător cu o mângâiere.

Lydia se întoarse cu spatele şi inspiră adânc. Era conştientă de faptul că Brigham stătea chiar în spatele ei şi că o putea trage în orice moment spre el.

— Deci te-ai îndrăgostit de mine? Întrebă ea, deşi bănuia răspunsul.

— Nu, răspunse el cu sinceritate. Dragostea e o noţiune nebunească, inventată de poeţi. Eu îţi ofer ceva mai solid, mai palpabil, yankeule – o relaţie şi jumătate din proprietăţile mele. În schimbul acestui lucru nu îţi cer decât să împărţi patul cu mine, să ai grijă de fetele mele şi să-mi faci vreo doi băieţi.

Lydia se întoarse brusc cu obrajii purpurii de furie.

— Poate că pentru tine dragostea este o noţiune

nebunească, la fel ca şi patriotismul şi cinstea, izbucni ea. Dar cu, domnule Quade, nu mă voi mulţumi cu un bărbat care nu este în stare să-mi ofere dragoste.

Brigham se strâmbă dispreţuitor.

— Probabil că din cauza asta ai răspuns la un anunţ matrimonial în San Francisco, fiind pregătită să te căsătoreşti cu un bărbat străin. Şi ce mama naibii are de-a face patriotismul în treaba asta?

Lydia se clătină. Trupul îi cerca una, raţiunea alta.

— Ar fi fost altceva dacă m-aş fi căsătorit cu Devon, afirmă ea. Devon este un gentleman.

Brigham se prefăcu că-şi scoate o săgeată din piept. Ridică din sprânceană şi-i dădu de înţeles Lydiei că nu are de gând să o lase să iasă din cameră.

— Cum spui tu, răspunse el rece. Cer totuşi o explicaţie pentru remarca cu patriotismul.

Lydia înghiţi în sec şi-şi dori să nu-l fi provocat. Când va învăţa în sfârşit că nu trebuie să mişte fiecare momeală aruncată de acest bărbat? Dar acum era puţin cam târziu pentru păreri de rău. Nu mai exista decât o singură cale: înainte.

— În timp ce alţi bărbaţi se luptau la Gettysburg, Antietnm şi Bull Run, tu tăiai lemne liniştit! Îi reproşă ea lui Brigham. Nu numai că te-ai ascuns de primejdie, dar ai mai avut şi impertinenţa să vinzi lemne ambelor guverne.

În acelaşi moment îi păru rău că afirmase aceste lucruri. Ochii lui Brigham căpătaseră o expresie glacială, în jurul gurii sale apăru o trăsătură aspră.

— Vrei să spui că în ochii tăi sunt un laş? Dori el să ştie pe un ton periculos de calm.

— Nu. Spuse Lydia. Eşti un desfrânat şi un ticălos, dar curajul nu-ţi lipseşte.

Brigham aprobă de cap şi zâmbi amar.

— Îţi mulţumesc că ai recunoscut măcar acest lucru, spuse el înghesuind-o în marginea biroului şi aşezând mâinile în dreapta şi în stânga ei pe birou pentru a nu-i scăpa.

— Dar şi tu eşti destul de desfrânată şi de neruşinată, continuă el pe un ton aspru şi rece. Mai întâi dai buzna în casa mea ca Sherman când a ocupat Atlanta, apoi ceri o casă. Un salariu gras şi o şcoală proprie. Iar acum te mai şi prind scotocind prin lucrurile mele.

Lydia nu se simţi în viaţa ei mai buimăcită decât acum. Brigham o împinse atât de tare încât acum aproape că stătea întinsă, pulpele ei le atingeau pe ale lui într-un mod foarte ruşinos. Nervii începură să i-o ia razna, în timp ce toate simţurile îi fură activate de o puternică excitaţie. Ar fi vrut să fugă şi în acelaşi timp îşi dorea din tot sufletul să-l simtă pe Brigham în ea, să i se dăruiască chiar acolo, pe birou, şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

— N-am scotocit… Prin… lucrurile tale, spuse ca cu respiraţia tăiată. Ţi-am explicat…

O ridică deodată cu o mişcare brutală.

— Explică-mi un singur lucru, spuse el privind-o de aproape. De ce sunt un desfrânai şi un ticălos? Numai pentru că n-am luptai în războiul ăsta tâmpit şi pentru că nu m-am hotărât de a cui parte vreau să fiu? Joc Mecanley a luptat în rândurile inamicului, yankeule. Cum de ai pentru el asemenea sentimente drăgăstoase?

Lydia îşi umezi buzele uscate.

— Pentru că este un om şi un doctor bun. Avem foarte multe lucruri în comun.

Brigham oftă, o lăsă în pace şi îşi trecu mâna prin păr. În timp ce Lydia încerca să-şi recapete echilibrul, Brigham scoase din bibliotecă o carte îmbrăcată în piele.

— Botanică, spuse el dur şi trânti cartea pe birou. Apoi ieşi din cameră fără să mai spună nimic.

Lydia privi în urma lui nedumerită de senzaţiile produse de el nu numai în trupul ei şi în sufletul ei.

Drumul înspre casă îl parcurse repede şi absentă. Mai târziu îşi aminti doar că fugise atât de repede încât de vreo două ori se împiedică în fustele ei lungi.

Petrecu, totuşi, o după-amiază plăcută. Îşi duse elevii pe un deluşor din apropierea golfului şi se aşeză cu ei în semicerc pe iarba moale şi caldă. Cu cartea deschisă pe genunchi căută desenele plantelor culese de copii în dimineaţa aceea.

— Domnul Feeny a zis că unchiul Devon a întrebat de tine azi când i-a dus masa, îi spuse Charlotte Lydiei mai târziu când se îndreptară cu toţii spre casă. De acolo băieţii Collier aveau să se întoarcă în tabăra de pe munte unde locuiau împreună cu mama lor într-un cort. Copiii Holmetz locuiau în căsuţa galbenă de pe strada pe care se alia şi casa albastră a Lydiei. Millie şi Anna o luaseră înainte.

Lydia ofta. Avusese de gând să-l viziteze pe Devon, dar după incidentul din camera lui Brigham părăsise casa în panică. Iar acum era hotărâtă să nu mai calce pe-acolo decât în absenţa stăpânului casei.

— Te rog spune-i unchiului tău că mâine voi veni sigur, o rugă ea pe Charlotte. Poate dimineaţa, când Brigham se alia în biroul său sau sus în munţi. Ce mai face Devon?

— E foarte prost dispus, mărturisi Charlotte. A urlat la săraca Polly şi ea a plâns foarte tare. Şi asta nu-i tot. Când a vrut să-l spele i-a aruncat ligheanul din mâini şi a udat toată podeaua. Fata o privi pe Lydia cu ochi mari.

— Se cm ine ca o femeie să spele un bărbat?

Lydia îşi stăpâni un zâmbet.

— Bineînţeles, Charlotte. Depinde de împrejurări.

Ajunseră în faţa frumoasei casc a familiei Quade şi fata tot se mai gândea la acea ultimă remarcă a Lydiei. O salută pe

Lydia cu un zâmbet absent şi dispăru în casă. Ajunsă în faţa propriei ei case, Lydia descoperi pe verandă un coş cu fructe, o cutie de bomboane şi un buchet de flori de câmp. Portocalele din coşuleţ probabil că veniseră cu vaporul din dimineaţa aceea. Căci asemenea bunătăţi lipseau din oferta magazinului lui Brigham.

Lydia se uită înjur pe stradă, dar nu văzu pe nimeni. I se făcea curte, serios de tot, probabil mai mulţi bărbaţi deodată, dar în afară de domnul Flengmeir nu se arătase încă niciunul la uşa ei, pentru a-şi comunica intenţiile.

Lydia luă cadoul şi intră în casă oftând şi ridicând din umeri. Pisica pe care o numise Ophelia veni veselă spre ca şi îşi înfipse gheruţele în tivul rochiei ei.

Lydia aşeză coşul cu portocale pe masă, puse florile într-o vază, iar cutia de bomboane într-un sertar al biroului. Se hotărî să mănânce două portocale, iar restul să le împartă mâine la copii.

Se aplecă şi desprinse micile gheruţe din tivul rochiei şi se trânti în pal obosită. Ophelia sări în pat, merse nesigură până la gâtul Lydiei, apoi se ghemui şi începu să toarcă.

Ochii Lydiei se umplură cu lacrimi în timp ce mângâia micul animal. Dar nu după mult timp adormi obosită după o zi de muncă şi după întâlnirea cu Brigham.

Când se trezi, afară tocmai se întuneca. Lydia căscă, luă pisica adormită de lângă ea şi o aşeză uşor pe jos.

Nu avusese de gând să doarmă; trebuia să-şi facă ceva de mâncare, să-şi încălzească apă pentru o baie şi să se pregătească pentru orele de mâine. În cazul în care i-ar mai rămâne timp, avea de gând să le viziteze pe cele două femei venite azi cu vaporul şi să le spună bun venit în portul Quade Harbor.

Oftând, se ridică din pal. Sper că cele două femei sunt nemăritate, se gândi ea, în felul acesta aş scăpa măcar de o

parte din admiratorii mei…

Aşeză un cazan cu apă pe sobă, fierse unul din ouăle aduse de Jake Feeny şi prăji o felie de pâine într-o tigaie mică. Încă o cană de lapte şi cina ei era gala.

Tocmai terminase de mâncat când se auziră bătăi în uşă.

Inima i se făcu mică. Nu era într-o dispoziţie bună pentru o întâlnire cu Brigham Quade şi în afară de asia nu se cin etica să o viziteze. Oamenii ar crede că este o amantă, o femeie întreţinută…

— Cine e? Întrebă ea cu voce nesigură, pregătită să nu-l primească. Chiar dacă era casa lui şi oraşul lui! La urma urmei, era vorba de reputaţia ei.

— Joseph! Vreau să le vizitez. Lydia. Cred că am putea sta puţin de vorbă în verandă.

Uşurarea Lydiei fu la fel de copleşitoare ca şi dezamăgirea. Se sili să zâmbească şi deschise uşa.

— Bună, Joseph. Nu vrei să intri?

Joseph îi întinse un bucheţel de Hori din păpădii şi violete şi din nou Lydia se întrebă disperată de ce nu-l putea iubi pe acest bărbat blând şi galant.

— Nu, asta ar da de bănuit, răspunse el cu reproş. Trebuie să fim atenţi la reputaţia dumitale, draga mea.

Lydia oftă. Cât de simplu ar li fost dacă şi Brigham s-ar fi interesat de lucruri mărunte ca de exemplu violele sălbatice sau norme de bună cuviinţă! Zâmbi şi ieşi în verandă pentru a primi florile şi se aşezară împreună pe treptele casei.

— Cum îi merge lui Devon?

— Râu, răspunse Joseph oftând. Face din viaţa doamnei Quade un adevărat iad.

— Pentru asia ar merita să fie biciuit! Spuse Lydia cu supărare frăţească. Polly a făcut o greşeală, a recunoscut, dar ea îl iubeşte pe Devon şi Devon o iubeşte pe ea. Sper că îi vine mintea la cap până nu e prea târziu şi copilul…

Se întrerupse, realizând că trădase secretul.

— Devon ştie? Întrebă Joseph după o vreme.

De dala asta Lydia nu mai şovăi. Pur şi simplu nu credea că Polly poate să nu-i spună lui Devon un lucru atât de important. În ciuda fricii de reacţia sa.

— Trebuie să afle. Polly nu va avea de ales va trebui să-i spună.

Doctorul tăcu.

Capitolul 15

După încă o săptămână Polly era sigură de faptul că purta un copil în pântece. Dimineaţa îi era râu, iar după amiaza era atât de obosită încât trebuia să se întindă pe o canapea în camera lui Devon. Noaptea nu putea dormi de temeri şi griji.

Majoritatea timpului Devon o ignora, iar după vizitele Lydiei era deosebit de capricios. Fizic însă, îi mergea tot mai bine şi începu să se ridice şi să umble cu ajutorul unei cârje.

Polly stătea ghemuită într-un fotoliu lângă şemineu şi ştia că inevitabilul nu mai poate fi amânat. În curând Devon nu va mai fi legat de camera sa şi-i va li mult mai uşor să o evite.

— Devon, spuse ca pe un ton hotărât pentru care avu nevoie de tot curajul ei.

El stătea la geam îmbrăcat sumar şi sprijinit în cârja făcută din lemn de pin de către unul din oamenii lui Brigham.

Inima i se umplu de dragoste privindu-l pe tatăl copilului ce creştea în ea; pe bărbatul care pentru ea va rămâne întotdeauna soţul ei chiar dacă el se va hotărî să o alunge.

— Devon, încercă ca din nou.

El îşi îndreptă umerii.

— Lasă-mă în pace.

Polly se ridică şi îşi notezi fustele.

— La naiba. Devon, te porţi ca un copil răsfăţat!

O costă mult curaj pentru a adopta această poziţie, dar era

necesar.

— Trebuie să-ţi spun ceva important şi jur pe Dumnezeu că o să ţi-o spun. Indiferent dacă-ţi convine sau nu.

Devon se întoarse şi o măsură cu recea privire a ochilor săi albaştri, în care înainte, când se uita la Polly, nu era loc decât pentru căldură şi dragoste. Acum părea să-i suporte cu greu prezenţa. Nu spuse nimic, o privea doar fix.

Ea simţi cum se învârte lumea în jurul ei; urechile începură să-i ţiuie. Se sili să se uite în ochii lui şi spuse.

— Sunt însărcinată. Devon. În ianuarie se va naşte copilul.

Pe figura sa se arătară cele mai diverse sentimente, dar Devon reuşi să se controleze înainte ca ea să-şi dea seama de reacţia lui.

— Felicitări, spuse el rece.

Acest cuvânt o nimeri pe Polly ca o săgeată dar oarecum găsi putere pentru a spune cu demnitate:

— F copilul tău.

Devon se întoarse uitându-se fără şi pe fereastră.

— Foarte practic, spuse el după o tăcere chinuitoare pentru Polly.

Aceasta închise ochii şi se prinse de marginea mesei pentru a nu leşina. Se aşteptase la această reacţie şi totuşi fu un şoc pentru ea. Nu încetase să spere că într-o bună zi Devon va reveni la dragostea pentru ea şi la toate planurile pe care le făcuseră împreună.

Dar toate astea erau acum de domeniul trecutului. Nu mai era nimic de spus.

Devon scoase ceva din noptieră. Se sprijini de cârjă, se întoarse şi aruncă un teanc de bani înspre Polly.

Aceştia fluturară în jurul ei ca nişte fulgi de zăpadă.

— Poftim! Doar asta vrei, nu-i aşa? Mânii el. Ia-i – i-a tot ce vrei şi fă-te că dispari din viaţa mea!

Polly făcuse câteva lucruri dubioase în viaţa ei, şi era

conştientă şi de faptul că anii ce urmau să vină aveau să fie amari pentru ca şi pentru copilul ei. Dar mai degrabă ar li murit de foame decât să accepte aceşti bani. Îşi ridică bărbia încăpăţânată şi se gândi cum ar li reacţionat Lydia în locul ei.

Şi deodată se întâmplă ceva foarte ciudat. O nouă putere o cuprinse şi spuse ceva ce nu plănuise şi la care nu se gândise niciodată.

— N-o să-ţi fac o viaţă atât de uşoară, Devon. Voi rămâne în portul Quade Harbor şi mă voi căsători cu primul bărbat care mă va cerc de nevastă. Atunci ne vei vedea silnic ori pe mine, ori pe copilul pe care acum îl renegi! Copilul lău.

Spunând asia îi întoarse spatele şi părăsi camera.

Pe la prânz Brigham coborî de pe munte cu hainele murdare de sudoare şi smoală. Cel mai bun muncitor al său venise la lucru în stare de ebrietate; în afară de asta, îl înţepase o albină în ceafă şi toată ziua fu atât de obsedat de Lydia încât mai mult îi încurca pe muncitori decât să le fie de vreun ajutor.

Intră în biroul său răcoros, bău un pahar de apă şi îşi îndreptă privirea spre Harrington, care stătea în partea cealaltă a camerei şi se uita pe nişte hârtii.

— Avem o problemă, domnule, spuse Harrington după ce tuşi de câteva ori şi foşni cu hârtiile.

Brigham îşi pipăi înţepătura din ceafă şi scoase o înjurătură.

— Una? O grămadă, Harrington, răspunse el deodată.

— Posibil, dar aceasta este de maximă urgenţă. Săptămâna trecută au venit două femei. Sunt misionare.

Misionare. Brigham scoase o sticlă din birou, luă o înghiţitură şi încă una deşi nu obişnuia să bea înainte de ora şase după amiaza.

— Unde locuiesc?

— În casa mea. Răspunse Harrington. Dar mă tem că eu nu

voi mai rezista prea mult sus în tabără.

Brigham îşi închipui cât de neplăcut se simţea tânărul contabil printre tăietorii de lemne; îl necăjeau tot timpul.

— Femeile astea au venit ca să ne salveze sufletele? Se informă el oftând, deşi bănuia răspunsul.

Dar Harrington îl surprinse.

— Nu chiar, domnule. Cred că ne consideră drept nişte păcătoşi iremediabili şi speră la o recoltă mai bună printre triburile de indieni. Dar sunt în căutarea preotului Matthew Prophet.

De când îşi făcuse bagajul şi se îmbarcase pentru a ajunge la Seattle. Brigham nu se mai gândi la acel fanatic căpos. Spera doar ca bătrânul să nu exagereze cu treburile Domnului şi să-l linşeze careva.

— Ce doresc de la el? Întrebă el ştiind că Harrington nu va dormi liniştii până nu va raporta totul.

— Cea bătrână afirmă că e nevasta lui. Cea tânără este fiica.

Brigham ciuli urechile.

— Dumnezeule, murmură el. Prophet şi-a părăsit propria familie?

— Da. Confirmă Harrington cu vocea plină de supărare.

Brigham zâmbi.

— E frumuşică? Mă refer la fiică.

Tânărul contabil roşi.

— Da.

Îşi aranja ochelarii pe nas.

— Nu se cade ca o tânără lată să umble neprotejată şi numai cu mama ei prin ţinutul acesta de colonişti.

Înţepătura începu să doară.

— Mda. Spuse Brigham nerăbdător şi se îndreptă spre uşă. Dar de când cu războiul nu-i de mirare. Spune-le doamnelor că pentru un timp pol locui într-una din casele de

pe Main Street.

— Da, domnule! Mulţumesc, domnule! Răspunse Harrington radiind de bucurie.

Brigham se îndreptă spre casă cu gândul la o baie fierbinte şi puţină linişte.

Când trecu pe lângă casa Lydiei auzi râsul ei vesel şi se opri lângă gard uitându-se ce se întâmplă în grădină.

Cu ochii legaţi cu un batic roşu, Lydia se împiedica prin grădină cu braţele deschise, în timp ce şase copii se fereau de mâinile ei.

Brigham era încântai. Pentru prima oară simţi, în afară de acea puternică dorinţă care-l cuprindea de câte ori o vedea, ceva asemănător cu o blândă dragoste. Era ca vrăjit de acel joc şi i-ar fi plăcut să participe şi el pentru a o îmbrăţişa şi a săruta gura ce râdea.

Între timp Millie fu prinsă şi deveni" *baba-oarba*". Lydia îşi dezlegă baticul şi îi legă fetei ochii. Abia când Millie începu să alerge după ceilalţi, domnişoara McQuire se întoarse şi-l zări pe Brigham.

Acesta o văzu îndreptându-şi umerii şi netezindu-şi părul şi rochia, gesturi foarte feminine şi poate inconştiente. Trebuia să se pregătească sufleteşte înainte de a da ochii cu el.

— Dacă cumva vroiai să spui că este pierdere de timp să te joci de-a baba-oarba în timpul orelor… începu ca să-l atace.

Brigham ridică mâna.

— Nu intenţionam să spun aşa ceva. De fapt mă gândeam cât de bine este că aceşti copii au cu cine se juca.

— Acesta-i adevărul, adăugă el în gând. Dar nu toi adevărul.

Lydia se încruntă şi îşi înclină capul.

— De ce ţi-e gâtul umflat?

Brigham se simţi ciudat când realiză cât de mult îşi dorea

compasiunea şi blânda atingere a mâinii ei.

— Ei, n-am nimic. Doar o înţepătură de albină, răspunse el încercând să-şi ascundă sentimentele.

Ea se ridica pe vârfuri şi se aplecă peste gard.

— Chestiile de genul ăsta pot li destul de serioase. La să văd.

El îi arătă micuţa rană şi se bucură de expresia ei îngrijorată.

— Asta nu-mi place deloc, spuse ea. Vino, aşează-te în verandă. O să-ţi scot acul şi o să dezinfectez rana.

Brigham deschise poarta şi se îndreptă pe terasă, în timp ce Lydia dispăru în casă pentru a ieşi apoi cu un vas cu apă. O cârpă şi o sticluţă cu o soluţie de culoare închisă.

Lydia emana o blândă iscusinţă. Brigham nu-şi putu aminti de când nu mai simţise dragoste din partea unei femei – pasiune da. Şi certuri. Dar niciuna nu-l atinsese în acest fel blând şi drăgăstos…

Se simţi slăbit şi atât de amorţit de parcă băuse o jumătate de sticlă de laudanum.

În timp ce cerceta rana. Lydia murmura încet cuvinte de compasiune şi Brigham îşi aminti de refuzul ei de a-l lua de bărbat. Dorinţa de a se culca cu ea îl chinuise încă de la început, dar acum îl mai frământa ceva şi anume faptul că poate nu va avea niciodată dreptul la această afecţiune pe care i-o arăta acum. Adesea îl durea spatele când venea acasă şi cât de bine ar fi fost dacă Lydia i-ar fi făcut masaj de fiecare dată! Dacă i-ar fi nevastă l-ar tunde şi ar asculta înţelegătoare când el i-ar povesti despre problemele sale seara, după o zi de muncă, l-ar spăla spatele când ar face baie şi…

— Asta e. Spuse Lydia. Cred că vei supravieţui.

Brigham se uită în ochii ei albaştri şi îşi pierdu din nou echilibrul interior. Dar când vorbi luă o atitudine severă

pentru ca Lydia să nu observe cât e de emoţionat.

— Harrington spunea că săptămâna trecută au venit o femeie şi o fată care-l caută pe Mathew Prophet.

Lydia aruncă o privire spre copiii caro se mai jucau încă de-a baba-oarba.

— Ştiu, spuse ca serioasă. Le-am vizitat acasă la domnul Harrington. Pentru el cred că este o situaţie destul de neplăcută.

— Cred că-l interesează lata, răspunse Brigham, deşi nevoile romantice ale contabilului său nu-l interesau nici cât negru sub unghie. Dar nu vroia să o părăsească pe Lydia atât de curând.

Zâmbetul ei avu mai mult efect decât medicamentul care i-l pusese pe rană. Inima lui Brigham începu să crească şi să bală tot mai tare.

— Se pare că pluteşte dragoste prin aer. Constată Lydia zâmbind. Domnul Feeny a începui să-i facă curte doamnei Collier, iar la mine nu trece o zi în care să nu găsesc în faţa uşii mele o mică atenţie a vreunui admirator.

Brigham fu cuprins de o furie oarbă ce i se răspândi prin toi corpul ca o otravă. Se ridică.

— Nu vreau să mai accepţi cadouri, spuse el. Nu se cade.

Lydia se uită la el liniştită în timp ce o pisică galbenă i se urcă în braţe.

— De când îţi pasă ţie de ce se cade şi ce nu? Întrebă ca rece.

Brigham nu răspunse. Nu era genul de om care să-şi facă probleme de morală nici măcar când le privea pe propriile lui fiice, şi Lydia ştia lucrul acesta.

— A fost şi Joc Mecanley pe la tine? Dori el să ştie. Locul în care îl înţepase albina nu-l durea nici pe jumătate pe cât îl durea înţepătura Lydiei în orgoliul său.

Lydia dădu din cap afirmativ.

— Da. Nu-şi ascunde intenţiile. Nici măcar de tine, Brigham.

Şi lucrul acesta era adevărat. Mecanley plecase cu o zi înainte în Seattle, pentru un împrumut, căci avea de gând să-şi construiască o casă şi să-şi deschidă un mic cabinet. Brigham se oferise să-i împrumute banii pentru că era nevoie de un doctor în portul Quade Harbor, însă Mecanley îl refuzase politicos pe motivul că dorea să fie propriul său stăpân şi nu dorea să aibă obligaţii faţă de nimeni.

Brigham îl înţelese, iar respectul său pentru acest medic crescu, deşi în acelaşi timp simţea o aprigă dorinţă de a-l alunga pe Mecanley ca pe un câine râios.

În cazul în care Lydia s-ar căsători cu doctorul, nu se va putea evita ca el, Brigham, să o întâlnească peste tot prin oraş şi după un timp ei i se va rotunji burta purtând copilul lui Mecanley, iar Brigham va trebui să se obişnuiască cu faptul că ea împarte patul şi savurează plăcerile pământeşti cu alt bărbat.

Era sigur că aşa ceva nu va suporta şi totuşi nu avea de gând să părăsească oraşul. Muncise prea din greu şi suferise prea mult pentru a renunţa la roadele muncii sale de dragul unei femei.

Râsul vesel al Lydiei îl smulse din visare.

— Ce-i cu tine, Brigham? Întrebă ea. Figura ţi-e întunecată ca nişte nori care aduc furtuna.

— N-am nimic. Mi-e foarte bine, mormăi el, apoi se îndreptă spre ieşire.

Ajuns acasă. Brigham urcă la Devon pe care-l găsi stând în pat cu ţigara în gură şi jucând poker cu Jake Feeny.

Proasta dispoziţie îi dispăru aproape de tot când văzu că Devon era iar el.

— Cred că mi-ar place să gust puţină prăjitură cu coacăze. Îi spuse Devon lui Jake.

Bucătarul înţelese, îl salută pe Brigham şi părăsi camera.

Devon luă o sticlă şi un pahar de pe noptieră.

Brigham se încruntă.

— Nu spune nimic, îşi ameninţă Devon fratele, înainte ca acesta să poală comenta. Sticla se lovi de pahar, când Devon îşi turnă un whisky dublu – nu primul în ziua aceea.

— Am nevoie de asta. Mă ajută să suport durerile.

Brigham aruncă o privire îngrijorată către sticlă. Ştia foarte bine ce poate face alcoolul în viaţa unui om dacă devine un obicei.

— Poate că e timpul să mai părăseşti şi tu camera asta Devon, spuse el calm şi-şi trase un scaun lângă pat. Voi pune câţiva muncitori să termine magazinul tău, iar tu poţi să dai nişte comenzi în San Francisco…

Devon bău conţinutul paharului dintr-o înghiţitură şi trânti paharul pe masă.

— N-am nevoie de magazin, spuse el cu voce nesigură. Voi părăsi portul Quade Harbor, Brig. Pentru totdeauna.

Aceste vorbe îl nimeriră pe Brigham ca o lovitură în stomac. Visul să construiască un oraş, să facă un loc unde trăiau şi munceau oamenii nu era doar visul său. Odinioară îl împărţise cu el.

— Ce!? Întrebă el nedumerit.

— Nu pot rămâne aici să privesc cum i se umilă burta lui Polly de la un bastard, răspunse Devon dur.

Brigham îl fixă uimit.

Pot să ştiu şi eu despre ce bastard este vorba? Îl întrebă el după o scurtă pauză de tăcere.

Devon întinse mâna după sticlă, dar Brigham fu mai iute şi o luă el primul. Timp de câteva secunde se fixară furioşi şi Brigham ştia că în alte împrejurări s-ar li ajuns la bătaie.

— Copilul nu-i de la mine, spuse Devon în sfârşit, după ce trase adânc aer în piept.

Brigham aşeză sticla de whisky pe biroul lui Devon.

— Aşa ţi-a spus Polly?

— Nu, răspunse Devon aspru. Ea bineînţeles afirmă că eu aş fi tatăl.

Brigham îşi pierdu răbdarea. În acele prime zile în care Devon venise din San Francisco. Brigham auzise diferite sunete din camera fratelui său de câte ori trecuse pe coridor.

— Probabil că eşti.

Devon oftă.

— Nu. M-a minţit şi înainte şi mă minte şi acum.

— Cum de eşti aşa sigur? Brigham îşi dori ca problema sa să fie una asemănătoare. Dacă Lydia ar li fost gravidă cu el atunci poate că l-ar fi luat de soţ. Poate.

Fratele său îşi umezi buzele uscate şi crăpate.

— Eu sunt foarte sigur. Minuni nu există decât în poveşti, iar eu nu mai cred în ele.

— Eşti un tâmpit. Dev. Copilul e un Quade, Devon – nu-l poţi renega pur şi simplu!

Devon nu spuse nimic. Niciun cuvânt.

Brigham îşi stăpâni nevoia de a-l apuca de umori şi de a-l scutura până-i vine mintea la cap. Luă o hotărâre în sinea lui. Se ridică şi ieşi.

Dacă Devon nu vroia să-şi ia răspunderea pentru copilul care era un Quade. La fel ca ei toţi, atunci o va face el. Brigham. Chiar dacă asta ar însemna să renunţe la unele vise ale sale pentru totdeauna!

Lydiei îi căzu din mână cartoful pe care tocmai îl curăţa. O privea lix pe Polly care stătea lângă ea pe scările verandei. Era seara devreme, vaporul de corespondenţă venise şi plecase, iar marele ferăstrău tăcuse. Însă cuvintele spuse de Polly distruseră pacea ce domnise.

— Ce-ai să faci?

Polly îi evită privirea.

— Mă voi căsători cu Brigham. M-a chemat mai-nainte în biroul lui şi m-a întrebat dacă accept. Bineînţeles că nu vom trăi împreună, dar copilul va purta numele de Quade şi Brigham mi-a promis că pot prelua cu noul magazin de cum va fi gata.

Lydia îşi reveni greu. Ameţise de emoţii şi de şoc şi nici măcar faptul că Polly şi Brigham nu vor împărţi acelaşi pat nu o consolă. Brigham era un bărbat sănătos şi plin de viaţă, iar Polly o femeie frumoasă. Era doar o problemă de timp până când Brigham îşi va cere drepturile de soţ.

— Ce-i cu Devon? Întrebă Lydia când îşi recăpătă graiul.

Polly se aplecă după cartof. O lacrimă i se prelinse pe obraz şi-i picură în sân.

— Devon părăseşte portul Quade Harbor. Crede că nu este copilul lui.

Îşi feri privirea şi părea atât de descurajată încât Lydia nu se putu supăra pe ea.

— Nu, n-aş fi acceptat niciodată cererea lui Brigham, încheie Polly cu voce scăzută, dacă n-ai fi fost atât de ferm convinsă că nu-l vrei de soţ.

Atitudinea Lydiei se schimbă cu o sută optzeci de grade în acest moment. Îl iubea pe Brigham Quade aşa încrezut şi încăpăţânat cum era el, iar restul vieţii i se părea întunecat şi singuratic fară Brigham. Acum îşi dorea să-i fi acceptat cererea şi să fi lăsat pe mai târziu încercarea de a-i cuceri inima.

— Înţeleg, spuse ea încet.

Polly se ridică şi-şi aranja fusta.

— Eu nu sunt atât de puternică cum eşti tu, Lydia. Nu m-aş descurca în lumea asta, cu copilul, de care ar trebui să am grijă.

Lydia nu putu să spună nimic; stătea doar şi aproba din cap. Dar abia închise poarta după Polly că lacrimile începură

să-i şiroiască pe obraji în jos.

În acea noapte Lydia nu închise un ochi. Se plimbă prin casă plângând cu pisicuţă agăţată de tivul rochiei, pisicuţă care privea întrebătoare neştiind ce se întâmplă cu stăpâna ei. A doua zi de dimineaţă, ochii Lydiei erau roşii şi umflaţi şi vocea răguşită, însă ea îşi ţinu totuşi orele cu copiii.

După-amiază veni Joseph Mecanley din Seattle, îndreptându-se imediat spre casa Lydiei, cu zâmbetul pe buze şi o grămadă de pachete.

Lydia reuşise să-i păcălească pe copii că grozama, care în acest anotimp înflorea peste tot, îi iritase nasul şi ochii, însă Joe recunoscuse urma de lacrimi. Trecu peste propriile sale norme de bună cuviinţă şi intră în casa Lydiei, o aşeză pe aceasta pe un scaun şi-i înmână nişte pachete.

Apoi se lăsă pe vine lângă scaunul ei.

— Brigham?

Lydia îşi trase nasul şi aprobă din cap.

— Se căsătoreşte cu Polly. Pentru ca copilul ei să nu vină pe lume nelegitim.

Joe o mângâie pe frunte.

— Ţi-a spus-o cu gura lui?

Ea scutură din cap şi-şi stăpâni un nou val de lacrimi.

— Nu, nu mi-a spus niciun cuvânt, laşul. A plecat la Seattle după un preot. Se va căsători cu ea, Joe!

— Poate că cel mai bun lucru ar fi să mergi la Brig şi să-i spui cum te simţi tu în situaţia asta, propuse Joe încet. Era evident că o plăcea pe Lydia. Dar probabil că-i era mai importantă fericirea ei decât propria lui fericire.

Lydia îşi aminti cum refuzase cererile în căsătorie ale lui Brigham; privind înapoi, găsi că acţionase ca o prostuţă încrezută, mai ales când se gândea că îl iubea pe Brigham Quade încă înainte ca acesta să o ceară.

— Asta nu o pot face, Joe, spuse ea. Brigham Quade este

un om care nu poate fi împiedicat să facă un lucru atunci când şi l-a propus.

Se uită la Joe parcă cerşind înţelegere.

— Şi ce s-ar alege de Polly? Ce s-ar întâmpla cu acel copil nevinovat?

Joseph o mângâie pe bărbie.

— Viaţa asta ne pune câteodată în faţa unor decizii îngrozitor de grele, spuse el sever, apoi pe faţa lui apăru un zâmbet şi el luă mâinile Lydiei într-ale sale. Am primit împrumutul, iar acum îmi voi construi o casă şi un micuţ cabinet. Pe locul de lângă casa familiei Holmeiz.

Lydia zâmbi printre lacrimi şi-l sărută pe frunte.

— E nemaipomenit, spuse ca bucuroasă că Joe nu o grăbi să se decidă pentru el, acum că îl va pierde pe Brigham pentru totdeauna.

— Deschide-ţi cadoul, spuse el.

Lydia îşi şterse lacrimile cu mâneca şi despacheta primul cadou împăturit într-o hârtie de culoare maro. Era o carte foarte frumoasă cu povestiri şi poezii. Pachetul următor conţinea o oglindă cu ramă argintie cu model, iar ultimul ascundea un şal minunat din mătase turcoaz.

— Şi toate aceste lucruri superbe le-ai găsit în Seattle? Se miră Lydia, căci ea nu văzuse nimic asemănător când vizitase magazinele.

Joc zâmbi.

— Acum câtva timp în port era o corabie – ENCHANTRESS. Venise din China şi se oprise şi prin San Francisco. În afară de încărcătură, căpitanul a adus şi marfa pentru negustori când a venit în Seattle.

Ceva din tonul pe care o spusese îi trezi Lydiei curiozitatea.

— Din ce consta încărcătura? Întrebă ea.

O uşoară roşeaţă colora obrajii lui Mecanley.

— Nu cred că vrei să ştii lucrul acesta, Lydia.

— Ba da, Joseph! Spuse ca hotărâtă. De-aia am şi întrebai.

— Femei.

Lydia nu pricepu.

— Femei?

Joseph se aşeză în faţa ei pe o lădiţă de fructe întoarsă cu dosul în sus şi evită să se uite în ochii ei.

Da, spuse el într-un sfârşit.

— Femei… femei uşoare.

— Doar nu mă crezi chiar atât de naivă încât să nu ştiu ce sunt prostituatele? Spuse Lydia enervată de ezitarea lui.

Ce-i păsa ei dacă în bordelurile de pe Seattles Skid Road se înmulţiseră acei" *porumbei pătaţi*", cum li se spunea?

Joseph tuşi.

— Uită treaba asta, spuse Lydia. De când Polly adusese vestea despre nuntă. Lydia nu mai era ea însăşi şi nu se mai putea gândi la nimic concret. Până să spună ceva rezonabil, se auziră bătăi în uşă.

Joseph se uită lung la uşă, apoi se ridică de pe scaun şi deschise.

În faţa uşii stătea Devon sprijinit într-o cârjă, îmbrăcat într-un costum gri cu vestă în dungi şi cu o pălărie elegantă. Fără a-i da atenţie doctorului Mecanley, intră în casă, umplând camera cu statura lui şi cu puterea personalităţii sale.

— Voi părăsi portul Quade Harbor, spuse el fără introducere. Îşi luă pălăria de pe cap şi se uită în ochii Lydiei. Am venit pentru a te ruga să vii cu mine.

Lydiei îi pieri graiul. Timp de un moment fu tentată să răspundă cu da, deşi ştia că acest lucru nu ar fi fost posibil. Nu era în stare să înlăture pur şi simplu tot ce simţea pentru Brigham.

— Nu pot Devon, răspunse ea încet.

Pe faţa lui apăru o trăsătură aspră, dar îi acceptă răspunsul. Lydia avu chiar impresia că era puţin uşurat.

Făcu o plecăciune în faţa ei, acest bărbat bun şi blând, care o adusese în portul Quade Harbor şi o sărută în creştetul capului.

— Mult noroc, Lydia, spuse el. Apoi dispăru, în timp ce Lydia se întrebă cum ar putea Devon în situaţia lui să pornească la drum pe uscat, se auzi zgomotul unui vapor, iar întrebarea ei primi răspuns.

Capitolul 16

O simplă ceremonie de cununie trebuia să aibă loc în grădina marii case de pe deal şi parcă toată populaţia din împrejurimi avea de gând să apară la nuntă. Sărbătorile, puţine la număr în Puget Sound, se zvoneau repede; în fiecare zi veneau noi şi noi colonişti, chiar şi indieni îşi puseseră corturile la marginea oraşului.

În mijlocul acestei agitaţii se construia într-o veselie. Brigham însărcinase nişte oameni cu terminarea construirii magazinului şi se dădură comenzi până în Boston şi New York. Cabinetul lui Joc Mecanley se afla şi el în construcţie, iar munca muncitorilor ce înălţau noua casă a comuniunii, mergea repede, în acelaşi ritm ca şi cea a muncitorilor care construiau marea clădire ce avea să devină un hotel, după spusele Charlottei. Prin oraş răsuna ecoul ciocanelor grele amestecat cu zgomotul ferăstraielor, iar Lydia îşi petrecea timpul în micuţa ei casă, când nu le preda copiilor în grădină.

În orele ei de singurătate îl blestema pe Devon că nu se întorcea pentru a-şi cere dreptul asupra femeii şi a copilului său. Şi pe Brigham pentru simţul său de onoare exagerat. Doar pe Polly nu se supărase, în acest ţinut aspru femeile făceau ce puteau pentru a-şi face loc. Pentru majoritatea dintre ele era mai degrabă o problemă de supravieţuire.

Lydia îl ocolea pe Brigham, deşi acesta încercase în mai multe rânduri să-i vorbească. Prima dală, când avu impertinenţa să apară pur şi simplu la uşa ei, nu îi deschise. A doua oară îl trimise pe Harrington la ca cu invitaţia politicos formulată de a binevoi să se întâlnească cu el pe teren neutru şi anume în biroul său.

Lydia îl alungase pe Harrington cu un răspuns ce-l făcu să roşească până-n vârful nasului.

Până la urmă, Brigham se înjosi atât de tare încât îşi trimise propriile fiice să rezolve această problemă. Charlotte şi Millie apărură într-o după-amiază după ore, cu o invitaţie la cină.

Copilele erau la fel de dezorientate ca şi Lydia, iar ca le iubea mai mult ca pe orice. Pentru a nu Ic răni îşi îmbrăcă refuzul în vorbe blânde, dar nu dădu nicio explicaţie.

Vaporaşe de corespondenţă şi şalupe cu încărcături veneau şi plecau zilnic, iar până la urmă sosi şi ziua de care Lydia se temuse.

Se îmbrăcă cu cea mai bună rochie a ei, cea gri cu dungi roz, iar în acea dimineaţă petrecu mult timp în faţa oglinzii. Deşi i-ar fi plăcui să rămână acasă şi să plângă, era hotărâtă să stea în primul rând la cununie şi să nu verse nicio lacrimă.

Îşi puse noua pălărie de paie – ca şi multe altele, un cadou de la admiratorii ei – şi se privi critic în oglinda de deasupra scrinului. Nu, nu arăţi deloc ca o fală bătrână şi amărâtă, se consolă ca, deşi cam aşa se simţea.

La puţin timp după aceea apăru Joc Mecanley. Îi întinse galant braţul ui împreună se îndreptară spre dealul pe care se alia casa lui Brigham. Lydia se simţea ca o condamnată pe ultimul ei drum, dar avea puterea să zâmbească şi să-i salute pe toţi cunoscuţii.

Nu se făcură mari pregătiri; cineva transportase afară toate scaunele din casă şi le aşezase în rânduri, în faţa

căsuţei de vară a mătuşii Persephone. Erau pregătite mai multe torturi mari, dintr-un butoiaş se servea un punci roşu. Câteva flori în borcane stăteau singuratice şi pierdute pe lângă căsuţa de vară.

Joe o conduse pe Lydia până în primul rând, apoi se aşezară amândoi. Probabil că în primele rânduri vor sta rudele şi prietenii apropiaţi, apoi vor urina tăietorii de lemne, fermierii, muncitorii din fabrica de cherestea şi marinarii. Indienii şi unii negustori în trecere se aşezară în iarbă.

Domnul Harrington apăru în compania drăguţei Esther Prophet. Se zvoni că Harrington şi domnişoara Prophet aveau propriile lor planuri de căsătorie, care va avea loc cât de curând.

Lydia zâmbi, deşi inima îi era grea de griji ce. Nu se lăsau alungate cu ajutorul raţiunii.

Era o zi frumoasă, din direcţia portului sufla o briză plăcută, iar Lydia auzi sunetul unui vapor căruia însă nu-i dădu mare atenţie. Avea nevoie de toată puterea ei de concentrare pentru a menţine faţada ce-i ascundea mândria rănită.

Îşi făcu apariţia Brigham; arăta grozav de bine în costumul de culoare închisă şi cu cămaşa albă şi, deşi Lydia evită să se uite în direcţia lui, simţi privirea lui îndreptată asupra ei. Joc strânse mâna Lydiei pentru a o linişti, apoi se ridică pentru a vorbi cu mirele.

Cineva cânta la o vioară, iar dinspre grupul nuntaşilor se auzeau râsete vesele şi frânturi de propoziţii. Lângă Lydia se aşeză Elly Collier şi spuse fără nicio jenă:

— Asta-i cea mai tâmpită situaţie din câte am văzut eu! Brig ar trebui să se însoare cu dumneata, Lydia. De când a ieşit din casă nu te scapă din ochi. Dacă ar fi putut să mănânce cu ochii, le-ar fi înghiţit demult.

Lydia roşi.

— El a luai această hotărâre, răspunse ea rece. Şi va trebui să trăiască cu ea. La fel ca şi line, îşi spuse ea în gând.

Auzi ca prin vis zgomotul de cai şi trăsuri care soseau într-una. Strigătele vesele ale fetelor care se jucau în grădină cu copiii Holmetz şi cu băieţii Ellei Collier: în alte împrejurări Lydia i-ar fi tras de urechi şi le-ar li ţinut morală despre buna purtare. Dar în situaţia în care se alia, Lydia nu putu decât să stea pe scaun şi să spere că se va termina cât mai repede.

În sfârşit apăru şi Polly, delicată şi nemaipomenit de frumoasă, într-o rochie de dantelă albă, demodată. Lydia ştia că această rochie o purtase Isabel, prima soţie a lui Brigham şi că Polly o găsise pe undeva prin casă şi o transformase pe măsura ei. Mireasa îţi tăia respiraţia cu frumuseţea ei, cu părul negru împletit într-o coadă groasă împodobită cu viorele şi crini sălbatici, culese din pădure.

Ochii Lydiei se umplură de lacrimi. Polly nu era o femeie rea, deşi făcuse câteva greşeli în viaţă, şi Lydia nu o putea condamna pentru ceea ce făcea ea acum. Îi dorea sincer multă fericire în calitate de soţie, iar în ceea ce-l privea pe Brigham – dacă cumva îi dorea ceva, atunci cel mult o durere de măsele care să-l ţină până la optzeci de ani!

Răsunară primele acorduri ale marşului şi nuntaşii îşi ocupară locurile. Joc strânse din nou mâna Lydiei, apoi se ridică şi se îndreptă spre Polly. Preotul, un bătrân prietenos, îşi ocupă locul la intrarea cu boltă a căsuţei de vară.

Brigham stătea în capul scărilor cu faţa spre preot. Umerii laţi şi spatele mirelui păreau să aibă o poziţie forţată, iar Lydia observând acest lucru plânse în sufletul ei deşi în afară părea mândră, poate chiar puţin încrezută.

Joc şi Polly traversară până în faţă, iar ea căută din mers privirea Lydiei. O senzaţie dulce-amăruie le cuprinse pe cele

două femei, apoi Polly ajunse lângă Brigham.

Preotul începu să pronunţe cuvintele sfinte ce se spuneau înaintea jurământului care unea bărbatul cu femeia pentru tot restul vieţii lor.

Prin mulţime se simţi o uşoară agitaţie, pe care însă Lydia nu o observă. I se pusese un nod dureros în gât şi trebuia să se stăpânească pentru a nu izbucni în plâns.

În sfârşii, preotul puse întrebarea decisivă:

— Există cineva care şlic vreun motiv pentru care aceşti doi oameni nu pot fi uniţi prin stanţa legătură a căsătoriei?

Lydia cu siguranţă că nu avu de gând să se ridice, darmite să mai şi vorbească şi totuşi o făcu.

— Eu ştiu. Spuse ca în aceiaşi timp cu o voce bărbătească, ce dădu exact aceiaşi răspuns.

Lydia îl văzu pe Devon sprijinit într-o cârjă, păşind de-a lungul coridorului dintre cele două rânduri de scaune.

ACeastă afirmaţie avu efectul unei bombe; nuntaşii începură să şuşotească emoţionaţi, iar Polly şi Brigham se întoarseră încet cu faţa spre mica adunare.

Brigham rânjea cu gura până la urechi, în timp ce Polly se uita la Devon cu o privire plină de teamă şi speranţă totodată.

— Căsătoria asta e o înşelătorie, spuse Devon clar şi răspicat. Nu permit ca fratele meu să-şi distrugă viaţa în felul acesta.

Polly alergă înspre Devon pe picioare nesigure şi se opri în faţa lui. Brigham nu se mişcă din loc, o privea pe Lydia cu ochii scânteindu-i amuzaţi.

— Mai bine te iau cu, spuse Devon fără urmă de dragoste sau bunătate în glas şi Polly nu mai ştiu ce să creadă.

— Un moment, vă rog! Se amestecă Brigham şi părăsi căsuţa de vară, apropiindu-se de Lydia.

— Aş dori să ascult motivul domnişoarei McQuire pentru

care această căsătorie nu poate avea loc!

Lydia roşi până în vârful nasului, apoi ridică bărbia încăpăţânată.

— Foarte simplu, domnule Quade. Polly merită ceva mai bun decât pe dumneata.

Brigham râse. Dar privirea lui era de oţel când îşi aţinti ochii asupra fratelui său.

— Am venit astăzi aici pentru a mă căsători, spuse el provocând noi şuşoteli printre spectatori. Iar Polly nu a spus încă pe care dintre noi îl preferă în calitate de soţ.

Polly privi disperată de la Brigham la Devon, apoi la Lydia.

Aceasta mersese prea departe pentru a mai putea da înapoi. Inspiră adânc. O dată îl pierduse pe Brigham din prea mult orgoliu şi nu avea de gând să facă din nou aceeaşi greşeală.

— Cu puţin timp în urmă m-aţi cerut de soţie, domnule Quade, spuse ea şi îşi dori să se crape pământul şi să o înghită. Aţi vorbit serios?

— Da, răspunse Brigham clar şi din nou apăru acel rânjet insuportabil pe figura lui.

— Atunci… Făcu o pauză, înghiţi în sec. Atunci accept cererea dacă mai este încă valabilă.

Brigham întinse mâna.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse el pe un ton aspru, dar plin de dragoste. În aplauzele nuntaşilor, Lydia se apropie de Brigham. Privi spre Joe Mecanley care zâmbi trist ridicând din umeri, apoi se lăsă condusă de Brigham înspre altar.

Lydia auzi diferite versiuni de la Charlotte, Millie şi Elly despre cele ce tocmai se întâmplau, ea însăşi nu percepu mare lucru din toată ceremonia. Se căsători cu Brigham, iar Polly cu Devon, de data asta foarte legal.

Polly şi Devon se retraseră imediat după ce depuseră

jurământul, dar Lydia nu avu impresia că ar li fost foarte fericiţi.

În ceea ce o privea pe ea, era beată de fericire şi uimită de curajul insolent cu care se opuse. Inelul de aur cumpărat de Brigham pentru Polly împodobea acum degetul ei şi lucrul acesta era pentru moment cel mai important. Despre posibilele consecinţe ale comportamentului ei avea timp să se gândească mai încolo, când îşi va fi găsit echilibrul interior.

Un fotograf întreprinzător, ce venise din Seattle aflând de nuntă, îi fotografie pe Brigham şi pe Lydia în faţa căsuţei de vară, imortalizând figurile lor de sărbătoare pentru generaţiile ce urmau să vină.

Orbită de atâtea bliţuri şi raze de lumină, Lydia avu senzaţia că leşină. Răsuflă uşurată când Brigham o luă de mână şi o duse spre masa cu prăjituri şi punci.

’ Dar starea de zăpăceală îi dispăru abia când Millie şi Charlotte se năpustiră asupra ei şi o îmbrăţişară. Ochii lor exprimau bucurie şi acceptare şi faptul acesta o linişti pe Lydia foarte tare.

— Nici măcar n-am îndrăznit să sper că vei fi mama noastră! Îi şopti Millie trăgând-o de fustă înspre ea.

Lydia o sărută pe frunte.

— Tu şi cu Charlotte sunteţi cel mai bun lucru din afacerea asta, îi şopti ea înapoi.

Abia după ce fetele se amestecară din nou printre invitaţi, Brigham îi dovedi Lydiei că auzise acea remarcă şoptită la urechea fetiţei. Ridică o sprânceană privindu-şi mireasa cu ochii săi gri ce străluceau ca argintul.

— Privesc ca pe o datorie, doamnă Quade, faptul de a-ţi demonstra că sunt şi alte lucruri în această” *afacere*” pe care tu le apreciezi.

Cuvintele acestea o emoţionară pe Lydia exact cum

prevăzuse el şi ea spuse roşind:

— Mă referam doar la…

Brigham îi ridică bărbia cu degetul întrerupând-o blând, dar ferm.

— Uite la ce mă refer eu, spuse cu voce scăzută şi intimă ca o mângâiere cuvinte auzite doar de Lydia.

— Ai fost o dulce povară pentru mine, din primul moment în care te-am văzut. Faptul că te-am răsfăţat pe acel pat din cabană fară să te posed după aceea a fost pentru mine un încântător chin care mi-a făcut nervii să vibreze multe zile după această întâmplare. Dar acum, micul meu yankeu fermecător, eşti soţia mea şi intenţionez să-mi ţin promisiunea.

Lydia înghiţi în sec, simţindu-se slăbită de o căldură ce i se întinse în tot trupul. Dar era o senzaţie extraordinară.

— Ce p-promisiune?

Brigham se aplecă înspre ea, o sărută pe buze şi-i şopti la ureche:

— Te voi iubi atât de profund, doamnă Quade, încât vor auzi şi munţii cum îmi strigi numele.

O trecu un fior fierbinte şi de ruşine încercă să-i scape, el însă nu o lăsă, ei o muşcă uşor de lobul urechii, ceea ce ei îi produse un nou fior, mult mai intensiv şi oricât de nevinovată era, ştia că acest lucru era doar un aperitiv la ceea ce avea să-i Iacă mai târziu. Simţi cum i se întăresc sfârcurile şi scoase un geamăt plin de dorinţă.

Brigham râse şi o sărută atât de pasionat, încât Lydia se clătină când se desprinse de el şi spectatorii aplaudară încântaţi.

Ca să nu o dezamăgească, Brigham o conduse pe locul ce ţinea drept ring de dans şi o purtă prin vraja unui vals. Privirea sa însă nu părăsi niciun moment figura ei şi când dansul se termină, Brigham o trase pe Lydia spre casă.

Acum se va întâmpla, se gândi Lydia cu resemnare, nerăbdare şi puţină teamă. Mirele ei o va duce în cameră. Unde va aştepta ca ea să se dezbrace şi să se lase în voia mâinilor sale…

Brigham însă apucă direcţia cabanei, iar când ajunseră la ca, se opri şi o luă pe Lydia în braţe.

Aceasta era profund impresionată. Venise în calitate de invitată pentru a participa la o nuntă şi în schimb se trezi căsătorită şi pe calc de a-şi pierde virginitatea. Puţin cam mult pentru o singură zi; era pur şi simplu copleşită.

— Nu crezi că am mai putea aştepta? Întrebă ea, când ajunseră în pragul cabanei. Numai puţin de tot?

— Să aşteptăm? Ce să aşteptăm? Întrebă Brigham trecând-o pragul în timp ce privirea lui nu se mai dezlipea de pe buzele ei.

— Nu mă aşteptam la faptul că mă voi căsători astăzi, spuse ea timidă.

Brigham înclină puţin capul şoptindu-i la ce se va mai putea aştepta astăzi, iar francheţea sa provocă o fierbinte excitaţie în ea.

Lydia răspunse ceva şi Brigham începu să râdă. O lăsă jos şi închise uşa cu piciorul. Apoi îşi încrucişă braţele deasupra pieptului.

— Ce-ai păţit. Yankeule? Te-ai răzgândit?

Lydia îşi aminti cum sărise să întrerupă cununia.

— Şi dacă m-am răzgândii? Răspunse ea înţepată, netezindu-şi rochia cu un gest nervos.

Brigham ridică din umeri.

— Asia n-ar schimba nimic. Mi-am luai o soţie şi n-am s-o scap din ochi până nu am încheiat tot ritualul.

Lydia roşi şi închise ochii.

— Nu te poţi exprima puţin mai discret?

Drept răspuns Brigham îi desfăcu fundele pălăriei şi-i

desprinse agrafele din păr. Acesta îi căzu pe umeri, iar Brigham i-l aranjă peste piept.

— Cât de frumoasă eşti, şopti el şi o sărută.

Lydiei i se opri respiraţia când îi simţi buzele pe ale ei. Fierbinţi, pasionale şi infinit de tandre; tresări când vârful limbii lui alunecă uşor ca un fulg de-a lungul conturului buzelor ei. Genunchii ei se transformară în gelatină, iar inima îi bătea atât de tare încât se temu să nu leşine.

După ce o sărută, Lydia abia se mai putu ţine pe picioare, dar Brigham o ţinu strâns de talie. Se lipi oftând de umărul lui. Iar el începu să-i desfacă corsetul.

— Acum e foarte important să asculţi la ce-ţi spun, Lydia, spuse el încet, dezbrăcând-o cu grijă. Prima oară va fi puţin dureros pentru tine, dar înainte de asta mă voi strădui să-ţi dau atâta plăcere cât poţi tu suporta. Iar data viitoare n-o să te mai doară, îţi promit. Începu să-i dezmierde lobul urechii şi în acelaşi timp îşi introduse o mână în corsetul ei, cuprinzându-i sânul. Sfârcul acestuia se ridicase neruşinat.

— M-ai ascultat? Întrebă el cu severitate drăgăstoasă. Lydia putu doar să dea din cap în semn afirmativ. Ascultase, dar ceea ce-i spusese el nu o interesa în acel moment. Dorinţa de unire era mult mai puternică decât orice teamă.

— Eu… poate că o să gem… ca ultima oară, spuse ea ruşinată, pe când buzele lui fierbinţi alunecară peste ceafa ei.

Brigham râse.

— Da, da – poţi fi sigură că asia vei face, micul meu yankeu, căci îţi voi da o lecţie de plăcere pe care n-ai s-o uiţi niciodată!

Lydia gemu încet. Vorbele lui erau la fel de excitante ca şi mângâierile şi ca simţi cum îi creşte dorinţa.

— M-mă vor auzi invitaţii…

Timp de un moment Brigham îi dezmierdă sfârcul roz cu vârful limbii, apoi se sinchisi să răspundă.

— Nu, yankeule, spuse amuzat. Cabana are pereţi groşi, iar afară cântă muzica. Nu le poale auzi nimeni în afară de mine.

Spunând acestea îi cuprinse sfârcul cu buzele, iar dezmierdările se intensificară. Lydia închise ochii şi îşi lăsă devotată capul pe spate. Avea impresia că se topeşte de plăcere.

Şi deodată mâna sa se află acolo unde dulcea excitaţie era cel mai tare… Lydia se întinse involuntar şi scoase un sunet, ce venea din adâncul sufletului ei, încât părea să facă parte din altă lume, din altă realitate.

Brigham o privi cu o figură serioasă şi spuse:

— Prima oară, doamna Quade, vreau să mă uit în ochii tăi când mi le dăruieşti.

— Oh! Scoase Lydia un sunet. Pulpele i se deschiseră involuntar, iar spatele i se curbă. O… Doamne… Brigham!

Deşi dezmierdările sale excitante continuară, vocea îi sună severă, aproape brutală.

— Priveşte-mă, Lydia!

Ea deschise ochii, îl privi în faţă şi deodată tavanul păru să se spargă în mii de bucăţele odată cu cerul de deasupra ei. Muşchii i se încordară, un fior o trecu prin tot corpul.

— Oh… oh… oh… spunea ea la fiecare val de extaz ce-i străbătea trupul.

Când căzu extenuată, Brigham o transportă în pat şi începu să se dezbrace.

Se întinse lângă ea.

— Te simţi mai bine acum? Se informă el blând şi începu să deseneze cu buzele urme fierbinţi, de foc pe burta ei.

— Da. Spuse Lydia. Nu, nu ştiu. Şi acesta era adevărul, căci adânc în centrul feminităţii ei, trupul îi reacţiona tot la noua lecţie a lui Brigham. Acesta îi despărţi părul mătăsos dintre picioare şi o sărută acolo.

— Dar asta? Asta te ajută?

Lydia gemu ca în febră.

— Nu… oh… nu…

Se ghemui şi se întinse din nou ca sălbatică atunci când simţi limba lui în cel mai intim loc, iar el o dezmierdă în continuare, savurând şi el plăcerea.

— Brigham. Îl imploră ea ţinându-se cu mâinile de marginea patului. O. Brigham… încă nu… nu face…

Dar Brigham era neînduplecat. Îi desprinse mâinile de pe grilajul metalic, o întoarse pe partea cealaltă şi continuă să o excite.

— Dumnezeule! Strigă Lydia disperată, ţinându-se din nou de marginea palului şi mişcând din şolduri în extaz.

Jocul erotic era fără de sfârşit. Când Brigham fu gata să încheie ritualul, Lydia era atât de excitată de dezmierdările sale tandre şi experimentate, încât nici nu simţi acea mică durere din timpul unirii. Se cutremură de plăcere, când îl simţi pe Brigham adânc în ea, dar de data aceasta senzaţia de extaz nu se limita doar la trupul ei. Ci îi cuprinse sufletul şi inima. Din acest moment ştiu că este femeia lui Brigham, o fiinţă de sine stătătoare şi totuşi o parte din alta.

În spatele ferestrelor se lăsă întunericul în lume şi stele argintii apărură pe cer. De pe deal se auzeau muzică şi râsete, iar dinspre port venea sunetul estompat al unei sirene.

Polly Quade – şi acum era cu adevărat Polly Quade, căci poseda un document semnal, care o dovedea – stătea pe fotoliu lângă palul lui Devon şi îşi privea tristă buchetul de nuntă. Era întuneric, dar Polly nu aprinse nicio lumină şi nici nu se simţi atrasă de veselia sărbătorii ce se desfăşura jos, sub geam.

Stătea cu capul dat pe spate, cu ochii închişi şi i se păru că-l vede pe Devon stând în faţa ei, exact ca în după-amiaza

aceea, imediat după nuntă.

— Vroiai un soţ, mârâise el privind-o cu ochii întunecaţi de dispreţ. Acum ai unul. Copilul tău va avea un nume. Sper că acum eşti mulţumită.

Polly îl privise mută de durere şi îşi stăpânise lacrimile. Din primul moment în care îl văzuse întrerupând ceremonia, realizase că Devon nu se întorsese pentru că o iubea, ei pentru a-şi salva fratele din ghearele unei femei pe care el nu o credea demnă pentru aşa ceva şi totuşi sperase la ceva mai mult decât la acest dispreţ.

— Ai făcut-o pentru Brigham, spusese ea, dar nu pentru a-i trezi mila, ei doar ca simplă constatare.

— Şi pentru Lydia, dăduse Devon răspuns. Acum ai numele, magazinul şi din partea mea poţi avea tot oraşul! Pe mine mă aşteaptă o şalupă în port.

Polly înghiţi în sec.

— Vrei să pleci atât de repede?

Privirea lui era tare, rece şi brutală.

— Ţi-ar plăcea mai mult dacă aş rămâne şi aş continua această căsnicie, Polly? Dori el să ştie. Dacă da, atunci las-o baltă. Sunt convins că Brigham şi cu Lydia o fac şi pentru noi. Adio, Polly.

Spunând acestea, se îndreptă spre uşă mergând binişor în ciuda cârjei şi Polly îşi dori ca el să fi dovedit hotărâre iertând-o şi iubind-o.

Când el trântise uşa, ca se ridicase repede, apoi căzu înapoi în fotoliu.

Dacă l-ar fi rugat să rămână nu s-ar fi ales decât cu bătaie de joc şi asta ar fi fost peste puterile ei. Din acest motiv rămăsese acolo şi tânjea după soţul ei care plecase şi care poate nu se va mai întoarce niciodată.

După multe ore, în sfârşit, izbucni în plâns, descărcându-se.

Capitolul 17

Când Lydia se trezi a doua zi de dimineaţă singura cameră a cabanei era plină de raze de soare. Oftă fericită, se întinse şi se întoarse presupunând că soţul ei era lângă ea.

Dar Brigham se sculase şi se îmbrăcase deja. Cineva îi adusese haine de-acasă, căci era îmbrăcat cu o cămaşă din flanel şi pantaloni de lucru, spre deosebire de costumul elegant din ziua nunţii.

Veni spre ca cu o cană cu cafea şi o sărută pe frunte când se ridică somnoroasă în capul oaselor.

Lydia se ruşina şi îşi trase cearceaful până sub bărbie.

— Bună dimineaţa, doamnă Quade, spuse el.

La luă o înghiţitură de cafea şi-şi feri privirea.

— Bună dimineaţa, murmură ea.

Aproape toată noaptea şi-o petrecuse gemând şi strigând de plăcere în braţele acestui bărbat, acum însă, la lumina zilei, se ruşină de reacţiile ei la dezmierdările lui Brigham.

El îşi trase un scaun mai aproape şi se aşeză.

— Lydia.

Ea ridică privirea şi simţi cum i se colorează obrajii.

— Da?

Brigham zâmbi şi-i luă cana de cafea. Apoi trase cearceaful de pe ca privindu-i sânii rotunzi cu sfârcurile lor mici şi roz.

— Nu te ascunde de mine, spuse el cu o privire serioasă. Eşti mult prea frumoasă.

Lydia roşi mai tare, iar Brigham râse încet. Scutură din cap, se ridică de pe scaun şi-i dădu Lydiei cafeaua înapoi.

Ea nu făcu niciun gest de a se acoperi din nou; sub privirile lui Brigham se simţi deodată atât de frumoasă şi de admirată ca niciodată înainte.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai aduce lucrurile cât se poate de repede, înapoi în casa mare, spuse el de la uşă.

Charlotte şi Millie le vor ajuta – adu numai mobila care-ţi place. Restul putem lăsa acolo pentru următorul chiriaş.

Lydia s-ar fi supărat poale de acest ordin – sau de faptul că era lotuşi un ordin oricât de politicos ar fi fost formulat – dacă nu s-ar mai fi aflat încă sub influenţa acestei pasionale nopţi de dragoste. Se simţea de parcă băuse o licoare fermecată din care se hrăneau doar zeiţele şi îngerii.

Abia după ce trecu un timp de când plecase soţul ei, se ridică pentru a se spăla şi se îmbrăcă. Negăsind nicio perie, îşi lăsă părul desfăcut.

Zâmbi în oglindă. Femeia care acum purta o rochie gri cu dungi era o cu totul alta decât cea din ziua precedentă.

Luă cearceaful şi-l duse la râu pentru ca nimeni să nu vadă urmele nevinovăţiei ei pierdute. După ce-l spălă şi-l agăţă la uscat, se îndreptă spre casă.

— Bună dimineaţa, doamnă Quade, o salută Jake Feeny politicos.

Această adresare încălzi inima Lydiei ca o rază de soare un pământ îngheţat.

— Bună dimineaţa, domnule Feeny. Ce fac fetele?

— Sunt pe şantier, răspunse bucătarul în timp ce umplu o farfurie cu fulgi de ovăz. Aşezaţi-vă să mâncaţi ceva, doamnă Quade.

Lydia nu era obişnuita să fie servită şi nici nu-i plăcea, dar în această dimineaţă era înfometată şi avea o zi de lucru înaintea ei. Zâmbi recunoscătoare şi întinse mâna după frişca şi zahăr.

— Magazinul va fi gata în curând, spuse ea şi se gândi la Devon şi Polly – ruşinată că abia acum făcea acest lucru.

— Da. Jake turnă cafea pentru Lydia şi pentru el şi se aşează la masă. La fel ca şi casa doctorului. Are două camere mari şi o mică anexă unde va fi cabinetul.

Lydia puse jos linguriţa şi lăsă privirea în pământ. Nici la

Joc Mecanley nu se mai gândise, iar perspectiva de a da ochii cu el nu-i părea prea încântătoare. Dar pentru că îi datora o explicaţie, avea de gând să-l viziteze imediat după micul dejun.

Jake nu observă cât de absentă era.

— A început şi construirea şcolii, iar hotelul este…

Lydia se uită la el întrebătoare.

— Liotei? De asta nu ştiam.

Bucătarul mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Îmi închipuiam.

— Poftim? Îl întrebă ea politicoasă.

— Mai bine mergeţi dumneavoastră şi vedeţi singură, doamnă Quade. Cred că mai bine-mi ţineam gura.

Lydia luă linguriţa în mână. Cât teatru pentru un hotel! Nici nu era o idee rea, găsi ea – oraşul avea nevoie de aşa ceva pentru turişti şi bărbaţi sau femei necăsătorite.

Ajunsă mai târziu în centrul oraşului, constată entuziasmată că începuseră construcţiile noii şcoli – sau case a comuniunii. Câţiva bărbaţi lucrau la fundaţii, în timp ce alţii săpau o fântână şi cărau lemn de construcţie.

— Lydia?

Se întoarse surprinsă şi-l descoperi pe dr. Mecanley în spatele ei. Nu se aşteptase să-l întâlnească atât de curând şi nu era pregătită. Încercă să spună ceva, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt.

— Sau poale că ar fi mai bine să-ţi spun” *doamnă Quade”?* Întrebă Joc fără ironie în glas.

Lydia înghiţi în sec.

— Bi-bineînţeles că-mi poţi spune Lydia în continuare, spuse ea bâlbâindu-se.

— Joseph, eu…

El îi luă mâinile într-ale sale.

— Psst, Lydia. Nu-i nevoie să-mi explici nimic. Spune-mi

doar că vom rămâne prieteni.

Lydia simţi că o podidesc lacrimile şi că i se pune un nod în gât. Ea şi cu Joc erau legaţi printr-un trecut comun şi era o minune că se întâlniseră din nou. Legătura dintre ei însemna foarte mult pentru Lydia.

— Credeam că le-ai supărat pe mine, spuse ca încet încercând să-şi stăpânească lacrimile.

Joseph oftă.

— Nu, drăguţo – nu m-aş putea supăra niciodată pe tine. Bineînţeles că sunt dezamăgit, dar am trecut şi prin lucruri mai grele în viaţă şi am supravieţuit de fiecare dată.

Cuvintele sale o puseră pe gânduri şi Lydia încercă să şi-l imagineze pe Brigham spunând acelaşi lucru, dar nu reuşi. Cu doctorul Mecanley ar fi cunoscut liniştea şi poezia; cu Brigham va cunoaşte pasiunea şi poate chiar şi durerea, şi era posibil ca ocazional să se ajungă şi la certuri şi discuţii.

Lydia îl sărută pe Joseph pe obraz.

— Arată-mi casa ta, îl rugă ca. Jake Feeny mi-a povestit de ca, dar aş vrea s-o văd cu ochii mei.

Schela pentru căsuţa lui simplă exista deja şi chiar şi o fântână fusese săpată. Casa consta în două camere, în timp ce o mică anexă servea drept cabinet medical.

— Voi avea nevoie de ajutor, remarcă Joseph fără a se uita la Lydia.

— Bănuiesc că în ciuda experienţei tale n-ai asistat încă niciodată la o naştere. Când se vor înmulţi oamenii în portul Quade Harbor, voi avea nevoie de ajutor.

Briza îi suflă Lydiei o şuviţă pe faţă şi ca îşi netezi părul.

— Soldaţii voştri au tras în ai noştri cu tunuri şi puşti, dr. Mecanley, spuse ca sec, şi nu era vorba de naşteri.

Joseph râse şi tensiunea dintre ei ceda. Lydia îi atinse braţul, bucuroasă că trecuseră de ce-a fost mai greu.

— Linişteşte-te, Joc, Am lucrat şi ca moaşă. Tatăl meu avea

înainte de război un cabinet în Fall River. Am asistat de multe ori la naşteri.

Medicul păru încântat, dar în aceiaşi moment se încruntă.

— Pe-atunci nu crai căsătorită, spuse el după ce se gândi o clipă. Poate că soţul tău nu va fi de acord să lucrezi ca soră medicală.

— Ha! Lydia îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia. Sunt sigură că domnul Quade va avea înţelegere faţă de dorinţele mele, răspunse ca, deşi nu era deloc sigură de acest lucru. La urma urmei, nu avea nici cea mai vagă idee despre ce aştepta soţul ei de la ea, în afară de îmbrăţişări înfocate noaptea, pentru că nu îl cunoştea. În orice caz, nu aşa cum ar trebui să-l cunoască o femeie pe bărbatul cu care se mărită.

— Da. Poate, spuse Joseph gânditor privind spre schela unei clădiri cu etaj. Ridicată pe o bucată de pământ după fabrica de cherestea. Se întoarse şi o privi pe Lydia în ochi.

— Dar tu vei avea înţelegere pentru el? Întrebă el arătând cu capul spre viitoarea clădire.

Lydia avu o senzaţie de parcă o mână rece ca gheaţa i-ar fi trecut de-a lungul spatelui.

— Acesta trebuie să fie hotelul, răspunse ea exagerat de indiferentă.

Joseph tuşi de parcă i-ar fi rămas ceva în gât.

— Hotel? Repetă el. Asta ţi-a povestit Brigham că este?

Lydia observă nişte corturi pe lângă acea clădire şi pete de culoare deschisă mişcându-se.

— Brigham nu mi-a povestit absolut nimic, spuse ca ducând mâna streaşină la ochi. Cine sunt femeile acelea în haine elegante? Vor locui în hotel?

— S-ar putea spune şi aşa, spuse Joseph, scoţându-şi ceasul din buzunar şi privindu-l cercetător.

— Când au venit?

Inima Lydiei bătea puţin mai tare decât de obicei, iar în

stomac simţi o senzaţie ciudată.

— Ieri, răspunse prietenul ei cu o oarecare împotrivire. Probabil că au venit cu acelaşi vapor cu care a venit şi Devon. Din nou îşi fixă ceasul de parcă n-ar putea recunoaşte cifrele. Şi dacă mai ai întrebări, Lydia, e mai bine să le adresezi soţului lău.

Dar ca avea prea multe treburi pentru a porni în căutarea lui Brigham. În afară de asta, acest lucru ar fi fost obositor, iar ca trebuia să-şi adune puterile pentru diseară. De aceea se hotărî să vorbească abia seara cu el.

Văzând copiii cum se joacă în grădină, Lydia îşi aminti de pisicuţă şi alergă repede în casă.

Millie însă fugi după ca şi scoase pisica din buzunarul şorţului ei.

— Fii fără grijă, strigă ea. I-am dat Opheliei lapte şi s-a simţii foarte bine cu noi.

Lydia zâmbi şi îşi sărută fiica vitregă pe frunte.

— Mulţumesc, Millie.

Se apropie şi Charlotte.

— Trebuie să învăţăm azi? Întrebă ea bosumflată. E. Atât de frumos afară!

Lydia se prefăcu că se gândeşte intens, apoi luă pisica şi spuse:

— Bine – având în vedere că ieri am avut nuntă, azi sunteţi libere.

Millie şi Charlotte săriră în sus de bucurie şi se grăbiră să-i anunţe şi pe ceilalţi copii, în timp ce Lydia intră din nou în casa ce fusese căminul ei pentru un timp foarte scurt.

Ajunsă în dormitor se schimbă şi tocmai începuse să împacheteze din lucruri când auziră bălăi în uşă.

— Eu suni! Strigă Polly şi apăru în uşa dormitorului

Lydiei.

Avea cearcăne şi era palidă.

— Felicitări, doamnă Quade, spuse ea blând. Arăţi foarte fericită.

Lydia zâmbi. Polly avea dreptate, era fericită – din toate punctele de vedere. Înseamnă că nu mai eşti supărată pe mine, Polly?

Polly râse, dar suna forţat.

— Nu, bineînţeles că nu. Oftă şi Lydia îşi privi cumnata ce stătea cu braţele încrucişate, rezemată de tocul uşii. Cred că Brigham chiar sperase că vei spune ceva când a întrebat preotul dacă cineva are ceva de obiectat.

— Mă îndoiesc, răspunse Lydia repede căci o interesau mai mult veştile cumnatei ei. Cum le descurci cu Devon? Întrebă ca.

— Nu mă descurc deloc, răspunse Polly, făcând pe indiferenta şi rănind astfel inima Lydiei. Soţul meu m-a părăsit imediat după mintă. Credeam că ştii.

Bineînţeles, Lydia ştia că problemele lui Devon şi Polly nu se puteau rezolva printr-o ceremonie de căsătorie, însă sperase că acest gest era o dovadă de bunăvoinţă din partea lui Devon.

— Oh. Polly! Spuse ea sincer afectată; se îndreptă spre Polly şi-i luă mâinile într-ale ei. E îngrozitor!

Citi în ochii prietenei ei că Devon îi rănise inima.

— Măcar copilul meu va purta un nume şi am magazinul care ne va asigura viitorul. O duc mult mai bine decât alte femei în situaţia mea.

— Totuşi…

— Nu vreau să-ţi faci griji din pricina mea. Lydia, o întrerupse Polly. Este timpul să-mi suflec mânecile şi să fac ceva din viaţa mea. Cine ştie? Poate că e mai bine pentru mine că Devon a plecat.

Lydia o îmbrăţişă.

— Dacă ai. Nevoie de ceva să mă anunţi, bine?

Polly aprobă din cap.

— Întotdeauna mi-am dorit o soră, spuse ea zâmbind timid.

— Şi eu. Răspunse Lydia cu drăgălăşenie. Şi acum aşează-te aici cu mine şi hai să bem o cană de ceai. Vreau să ştiu ce planuri ai cu magazinul.

Intrară în bucătărie şi Lydia puse de ceai.

— Ai văzul hotelul? O întrebă ca pe Polly şi scoase o cutie cu ceai din dulap.

Pur întâmplător privi în direcţia cumnatei ei şi observă că aceasta pălise.

— H-Holel? Murmură aceasta încurcată.

Lydia continuă să se mişte prin bucătărie.

— Da. Mă refer la clădirea aceea mare de după fabrica de cherestea.

Polly îşi umezi buzele.

— Glumeşti?

— Să glumesc? Lydia era uimită. De ce să glumesc?

Polly îşi dădu ochii peste cap şi oftă din greu.

— Pentru Dumnezeu – tu chiar vorbeşti serios! Spuse ca. Acela nu e un hotel, Lydia. Va fi un Saloon şi un bordel.

Lydia rămase cu gura căscată, dar nu putu scoate niciun cuvânt. Ştia ce este un Saloon, ba chiar cântase la pian printr-unele pentru a-şi câştiga existenţa şi de asemenea ştia şi ce se întâmpla prin Seattle pe strada Skid Road. Dar aici era portul Quade Harbor, un mic locşor în mijlocul sălbăticiei! Să înfiinţeze aici un Saloon şi un bordel era ca şi cum ai construi un veceu în cer…

— Brigham ştie de treaba asta? Întrebă ca îngrijorată.

Polly o fixă neînţelegând.

— Dacă ştie? Lydia, portul Quade Harbor este oraşul lui Brigham. El e cel care a adus femeile din Seattle şi tot el cel care a finanţat construirea Saloonului.

Lydia îşi luă un scaun şi se aşeză la masă părăsită de puteri.

— Nu, şopti ea. Asta e ca şi cum şi-ar otrăvi propriii lui oameni!

De data asta, Polly îi cuprinse Lydiei mâinile într-ale sale.

— Şi cu sunt de aceeaşi părere, spuse ca. Dar bărbaţii văd aceste lucruri din altă perspectivă.

Lydia şi-o imagină pe biata Magna Holmetz aşteptând acasă, gravidă, fără prieteni, fără a putea spune nimic, în timp ce bărbatul ei îşi cheltuia banii câştigaţi cu greu pe whisky, jocuri de cărţi şi femei. De aici era uşor să-ţi imaginezi cât mai era până la alcoolism, până când copiii vor umbla fără pantofi şi fără paltoane şi poate chiar şi fără mâncare. Şi asta numai din cauza acestor vicii…

— Lydia? Polly o scutură uşor.

Dar Lydia era cufundată în gânduri. Propriul ei tată iubise alcoolul foarte mult şi îşi cheltuise banii cu femei şi jocuri de noroc. Din acest motiv ea crescuse cu găuri în ciorapi şi cu o permanentă senzaţie de foame în stomac, care încetase abia în război când avu acces la cantina armatei.

— Asta nu o poate face, spuse ca şi se ridică brusc.

— Ce nu poate face? Întrebă Polly îngrijorată şi se ridică şi ca. Lydia. Soţul tău îşi poate permite orice aici, poate cu excepţia crimei. Portul Quade Harbor e oraşul lui şi fiecare om de aici este într-o oarecare măsură dependent de Brigham.

Lydia îşi duse mâinile la obraji pentru a-i răcori. Era atât de absentă încât mai întâi o apucă într-o direcţie, apoi se răzgândi şi se întoarse pentru a se opri până la urmă furioasă.

Ce proastă fusese!

Lydia? O întrebă Polly, parcă implorând-o.

În sfârşit, Lydia se decise pentru una dintre cele două

intrări şi se grăbi spre poartă cu paşi mari. Polly o urmă îngrijorată.

Dacă era adevărat că Brigham ordonase să se construiască acel Saloon şi că el adusese prostituatele, atunci probabil că intenţiona să frecventeze el însuşi acel anturaj. Şi deşi Lydia ştia că majoritatea bărbaţilor cu stare materială bună aveau amantele lor şi societatea nu-i condamna pentru acest lucru – câteodată nici soţiile nu aveau nimic de obiectat – acest gând îi era insuportabil.

Ajunsese deja la şantierul lui Joseph Mecanley când Polly o ajunse din urmă şi o prinse de braţ.

— Lydia. Spuse ca sever, nu poţi merge la Brigham în starea în care eşti acum! Ţi-ai face mai mult rău decât să…

Lydia scutură din cap.

— Cum am pulul să fiu atât de proastă? O întrerupse ea pe Polly. Trebuie să vorbesc cu el.

— Aiurea. Hai înapoi acasă, Lydia, să ne bem ceaiul în linişte. Te va calma.

Lydia era la fel de hotărâtă să-i spună lui Brigham părerea ei, însă realiză că Polly avea dreptate: Nu i-ar fi folosit să-l întâlnească pe Brigham în starea de nervi în care se alia ea acum.

Deci se întoarseră înapoi acasă şi îşi băură ceaiul deşi Lydia trebui să se silească să rămână la locul ei şi să-şi stăpânească nerăbdarea şi furia. Dar avu efect, căci o oră mai târziu, când Polly plecă, Lydia era deja mai calmă.

— Şi vei rămâne calmă, murmură ea strângând cănile de ceai şi părăsi casa. Vei fi cât se poate de calmă!

ÎI găsi pe soţul ei într-o moară, transpirat şi plin de rumeguş şi praf din cap până-n picioare, stând în fata unui ferăstrău mare. Când îl văzu, Lydia se mai înmuie. Brigham era un om inteligent, poate puţin cam încăpăţânat, iar dacă vorbea serios cu el, ar fi recunoscut că în portul Quade

Harbor nu e nevoie de vreun Saloon sau bordel.

În ciuda mângâierilor pătimaşe din noaptea trecută şi a admiraţiei ce i-o arătase în acea dimineaţă, Brigham nu păru deloc fericii s-o vadă pe Lydia.

Ordonase unui om să-i preia locul, o prinse pe soţia lui de braţ şi o trase spre uşă, unde scârţâitul ferăstrăului nu era atât de asurzitor.

— Ce faci aici? Întrebă el tăios.

Lydia îşi smulse braţul din prinsoare.

— Nu trebuie să fii aşa necioplit! Sunt soţia ta – sau ai şi uitat lucrul ăsta?

Un rânjet apăru pe faţa lui murdară.

— Dimpotrivă, răspunse el. Ţi-ai adus lucrurile la mine-n casă?

Lydia îşi încrucişă braţele de parcă în acest fel s-ar fi putut apăra de şarmul lui irezistibil.

— Nu, şi nici n-o voi face până nu rezolvăm problema cu Saloonul, şopti ea, căci muncitorii îi priveau curioşi. De ce se uită toţi la mine?

Rânjetul lui Brigham dispăru, se încruntă supărat.

— Pentru că intrarea femeilor în moară este interzisă. E prea periculos.

Îi cuprinse talia şi se aplecă înspre ea.

— Şi ce vroiai să-mi spui referitor la Saloon?

Lydia făcu un pas înapoi.

— O grămadă de lucruri. Mă tem că trebuie să-ţi cer o explicaţie.

Brigham îşi dădu capul pe spate râzând cu poftă.

— Trebuie să-mi ceri o explicaţie? Întrebă el şi se apropie de ea şi mai tare. Vă cer iertare, doamnă Quade. Dar în familia noastră eu sunt capul familiei şi dacă cineva are dreptul să ceară o explicaţie, atunci eu sunt acela.

Lydia roşi. Începu să-i fiarbă sângele în vene. Sângele

mândru şi rebel al strămoşilor ei care se luptaseră cu vitejie în timpul revoluţiei şi în 1821, în război.

— Dacă vorbeşti cu mine pe tonul ăsta, domnule Quade. Se răsti ea. Mai bine nu mai îmi vorbeşti deloc! Dar cer totuşi o explicaţie şi anume acum, aici, pe loc!

Brigham o prinse de mână şi o trase până la biroul său unde îi surprinseră pe domnul Harrington şi pe domnişoara Esther Prophet sărutându-se.

— Căutaţi-vă alt loc de pupat! Strigă Brigham şi Harrington roşi până în vârful nasului. În timp ce Esther îşi coborî umilă privirea.

— Asta n-a fost deloc drăguţ din partea ta! Strigă Lydia la soţul ei după ce îndrăgostiţii dispăruseră.

Brigham o privi ţintă mult timp, apoi se întoarse şi îşi turnă un pahar de apă. Chiar şi prin stofa groasă de bumbac a cămăşii, Lydia îi putea urmări jocul muşchilor când duse paharul la gură.

— Brigham, spuse ea rugătoare. Ţi-e clar că femeile acelea se vor culca cu bărbaţii pentru bani? Nu ştii că în aceste Saloon-uri se bea. Se joacă şi se preacurveşte?

Brigham se întoarse spre soţia lui cu ochii scânteindu-i amuzaţi, fapt care o enervă pe Lydia din nou. Apoi însă făcu o figură ce nu exprima decât o uimită nevinovăţie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Quade – doar nu vorbeşti serios! Spuse el prefăcându-se mirat.

Lydia avu nevoie de multă voinţă pentru a rămâne calmă.

— Cât se poate de serios, domnule Quade, răspunse ca. Vreau să opreşti lucrările la acest Saloon chiar astăzi şi să le trimiţi acasă pe femeile acelea îngrozitoare. Acum. Imediat. În orice caz, astăzi.

Soţul ei se sprijini cu palmele pe birou şi se aplecă încet în faţă.

— Lucrările vor continua şi femeile rămân, explică el

liniştit, nelăsând nicio îndoială asupra hotărârii sale.

Capitolul 18

Lydia nu-şi trădă temerile când se uită la Brigham. Îi va face exact acelaşi lucru pe care i l-a făcut acelui buldog rău din Falls River – se va uita la el cu o privire care să-l intimideze şi fără a arăta aici cel mai mic semn de frică.

Dar, spre diferenţă de buldog, Brigham nu păru deloc impresionat.

Deşi instinctul o sfătuia să tacă, Lydia nu fu în stare să urmeze acest sfat.

— Bănuiesc, spuse ea cu voce tremurândă, că vei vizita şi tu această… vizuină păcătoasă.

Brigham râse.

— Vizuină păcătoasă? Repetă el amuzai. Acum vorbeşti ca părintele Prophet.

— Nu încerca să ocoleşti întrebarea, domnule Quade, spuse Lydia roşind. Ieri, în faţa altarului, mi-ai jurat fidelitate, şi vreau sa ştiu dacă ai de gând să-ţi ţii jurământul.

Ochii lui Brigham se îngustară.

— Acum parcă eşti o eroină tragică din romanele Charloltei.

— De unde ştii tu asia. Dacă nu le-ai citit niciodată, îl repezi Lydia. Nu le-ajută cu nimic, domnule, dacă-mi ocoleşti întrebarea.:

Ei bine.

În ochii lui gri apăru o expresie greu de identificat, însă Lydia nu recunoscu nicio urmă de supărare.

— Uite răspunsul meu, doamnă Quade: atâta timp cât îmi eşti o soţie cumsecade, îţi voi fi şi eu un soţ la fel de cumsecade.

Lydia tăcu şi-l privi sceptică.

— Pentru a mă mulţumi cu răspunsul tău, ar trebui să ştiu

mai întâi ce înţelegi tu prin*" cumsecade*", răspunse ea într-un sfârşit.

Brigham îşi trecu mâna prin părul său transpirat şi Lydia se minună din nou cât de atractiv putea fi Brigham chiar şi aşa murdar şi neîngrijit.

— Înseamnă că nu mă voi uita la altă femeie atâta timp cât sunt binevenit în palul tău.

Lydia roşi la cuvintele sale directe, deşi fusese dorinţa ei de a alia adevărul gol-goluţ. Tăcu şi speră că nu i se pot citi pe faţă sentimentele provocate de amintirea dezmierdărilor lui înflăcărate*;" dar dacă aş fi bolnavă,. Sau din alte motive nu te-aş putea… primi…"*

El oftă.

— Vrei să ştii dacă ţi-aş rămâne credincios dacă ai fi bolnavă sau în ultimul stadiu al unei sarcini?

Lydia aprobă din cap încurcată.

— Da.

— Vreau mulţi copii, Lydia, şi vei constata că în timpul sarcinii talc cu voi fi cel mai atent soţ pe care li-l poţi imagina. În ceea ce priveşte vreo boală, îţi voi fi la fel de fidel – cu condiţia ca boala să fie adevărată şi nu doar un pretext pentru a mă ţine departe de patul tău.

Lydia tăcu şi încercă să-i ghicească expresia feţei.

— Când mă vei cunoaşte mai bine, Brigham, vei observa că nu sunt genul de om care să se prefacă bolnav de dragul unui principiu.

El se aplecă spre ea şi îşi coborî vocea într-o şoaptă ironică.

— Am terminal, femeie? Am o grămadă de treabă.

Lydia inspiră adânc.

— Nu chiar. Mai este încă problema… bordelului.

Ultimul cuvânt îi lăsă un gust neplăcut în gură.

— Nu e drept din partea mea să mă mulţumesc doar cu

promisiunea ta că nu te vei învârti printre oamenii aceia.

Făcu o pauză gândindu-se.

— Căci, chiar dacă tu îţi ţii promisiunea, ceilalţi bărbaţi tot se vor duce acolo şi. Îşi vor cheltui banii câştigaţi cu greu pe alcool şi femei. În calitate de soţie a ta am aceeaşi răspundere faţă de celelalte femei cum o ai tu faţă de bărbaţi. Trebuie să iau o poziţie clară, bine definită.

O roşcată de furie coloră obrajii lui Brigham acoperiţi de praf.

— Nu voi închide Saloonul, răspunse el dur. N-ai observat că majoritatea bărbaţilor din oraşul ăsta nu au soţii? Dacă nu există whisky şi femei uşoare, vor pleca de-aici, iar eu pot să-mi închei toate socotelile.

Din instinct. Lydia făcu un pas înapoi.

— Prostii. Până acum n-au plecat, iar tu ţi-ai construit o frumoasă casă pe deal şi-ai decorat-o cu obiecte valoroase din toată lumea…

— Când am venit aici, o întrerupse Brigham nu exista concurenţă şi mi-am putut păstra oamenii pentru că mă purtam frumos cu ei şi pentru că nu găseau de lucru în altă parte. Dar acum există fabrici de cherestea pe tot teritoriul Washingtonului şi dacă oamenii mei nu sunt mulţumiţi nu Ie rămâne decât să ia vaporul până în Seattle, înainte de căderea nopţii şi-ar găsi deja alt loc de muncă.

Lydia înghiţi în sec.

— Dar vei vedea că…

Brigham scoase ceasul din buzunar şi-i deschise nervos capacul.

— Vorbim mai târziu, doamnă Quade. Aş propune ca acum să te-ndrepţi spre casă.

Lydia îi privi fix, uimită şi consternată de felul cum o trimite acasă şi dezamăgită că nu rezolvase nimic.

— Poftim!?

— Am spus să pleci acasă, repetă Brigham şi ocoli biroul. După ce termin cu treaba, fac o baie în lac şi mănânc pe seară şi pe urmă poate că voi fi pregătit să-ţi ascult plângerile.

Lydia nu pricepu de ce era peste măsură de surprinsă de faptul că ca se afla abia la sfârşitul listei sale de activităţi. Se pregăti să riposteze, apoi însă se răzgândi şi tăcu.

Brigham trecu cu degetele peste corsetul ei şi spre ruşinea Lydiei, sfârcurile i se ridicară tânjind după mai. Mult.

— Du-te acasă, spuse el pentru a treia oară. Dacă nu dispari imediat, nu-ţi promit că nu te iau acum, aici, pe birou.

Lydia tremură de excitaţie, dar şi de furie. El chiar credea că o poate poseda aici în biroul lui, ziua în amiaza mare… Dar ce era mai rău – chiar avea dreptate!

Prea nervoasă pentru a mai spune ceva, îi întoarse spatele şi părăsi iute biroul.

La sfârşitul obositoarei zile de muncă, când Brigham ajunse acasă, doar gândul la Lydia îl mai ţinea pe picioare. În imaginaţia lui, ca îl aştepta în dormitor, delicată şi gingaşă, îmbrăcată doar cu un neglijeu. În ciuda naivităţii ei, era o femeie inteligentă şi cu siguranţă că se obişnuise cu ideea unui Saloon în portul Quade Harbor.

Va face o baie fierbinte şi în timp ce ca îi va spăla spatele, el îi va povesti cum a fost la muncă. Erau aceste mici afecţiuni feminine, cărora le dusese el dorul atâta amar de vreme. Vroia să se lase răsfăţat de Lydia, să se giugiulească puţin cu ca, iar pe urmă să se culce cu ea pentru a răsfăţat-o la rândul lui şi a se satisface şi pe el. Mai târziu, în timp ce vor lua masa în doi, în dormitor, vor putea discuta despre aversiunea Lydiei faţă de whisky şi bordeluri…

Când Brigham deschise uşa, o trăsătură aspră îi apăru între sprâncene. Nici urmă de Lydia şi de lucrurile ei, nici măcar aroma ei de neconfundat nu se simţea în aer. În

Brigham îşi făcu loc o senzaţie neplăcută şi-şi luă adio de la fanteziile lui.

— Lydia? Strigă el, deşi ştia că ca nu era acolo.

Pe coridor se deschise o uşă şi Millie îşi făcu apariţia aruncându-i o privire plină de reproş din ochii ei gri ce semănau atât de mult cu ai lui.

— Unde-i mama ta vitregă? Întrebă el.

Abia prezenţa fiicei sale îi dădu curaj să intre în cameră şi să-şi ia rufe curate din dulap.

Millie stătea în prag mică şi foarte supărată.

— E în casa de pe Main Street, răspunse ca morocănoasă.

Brigham îşi luă o bucată de săpun şi un prosop aspru.

— Eu mă duc să fac o baie în lac. Dă o fugă până la Lydia şi spune-i că vreau să o găsesc aici când vin înapoi.

Millie îşi măsură tatăl cu o privire plină de milă.

— Nu cred că o să vină, răspunse ca calmă. Dar dacă vrei, cu pot să încerc.

Brig tăcu şi Ieşi val-vârtej din casă, la urma urmei nu era decât vina lui, pentru că acţionase împotriva principiilor sale şi se mai căsătorise o dată. Dacă nu se va impune acum, Lydia se va purta cu el precum cu un căţeluş, care să se ţină după ca şi care să răspundă cu" *da, iubito*" la fiecare afirmaţie a ei.

O, nu, mai bine ar muri!

Trecând pe lângă micuţa cabană nu aruncă nicio privire înspre ea pentru a nu-şi aminti de noaptea de dragoste petrecută cu Lydia. Nu vroia să-şi amintească de şoaptele ei fierbinţi, de gemetele ei de plăcere, necontrolate în momentul extazului maxim…

Ajuns în dreptul lacului, Brigham se descălţă şi se dezbrăcă nerăbdător. Slipul i se agăţă în dovada corporală a gândurilor sale, iar el îl aruncă cât colo înjurând. Era atât de excitat încât îl durea şi nici măcar apa rece a lacului nu-i

dădu alinare.

Brigham luă săpunul şi intră în apă până la brâu, apoi începu să se spele. Se săpuni din cap până-n picioare şi când ieşi din apă pielea îi strălucea de curăţenie, însă excitaţia îi mai persista, penisul său stătea la fel de mândru precum catargul unei corăbii.

Se şterse repede şi se îmbrăcă cu hainele curate, pe care le adusese cu el. Încercă în zadar să-şi aranjeze părul rebel şi porni spre casă.

Ajuns în spatele casei, unde Jake Feeny tocmai pompa apă, îşi aruncă grămada de haine murdare şi întrebă.

— A venit?

Ochii lui Jake scânteiau amuzaţi, în timp ce figura lui era foarte liniştită.

— Nu, Brig. Cred că va trebui să te duci după ca.

— Bineînţeles că asta voi face… murmură Brigham.

— Poale că ar fi mai bine să le linişteşti puţin înainte să pleci, îl întrerupse Jake, căci doamna Quade nu este o femeie ca oricare alia. Dacă spui ceva greşit şi o superi e în stare să se urce în prima barcă şi să dispară în Seattle pentru totdeauna. Sau poale ia legătura cu vreun judecător şi anulează căsătoria! Să nu crezi că doctor Mecanley n-o aşteaptă cu braţele deschise! E un 0fi1 bun, iar în ceea ce o priveşte pe doamna Quade, cu siguranţă că va fi în stare să treacă cu vederea peste anumite lucruri, numai să o aibă lângă el.

Brigham fierbea de nervi. Nu întâlnise niciodată o femeie atât de încăpăţânată şi de neascultătoare cum era Lydia, şi de aceea nu ştia cum să se comporte. Gândul că ca ar putea găsi la alt bărbat aceleaşi plăceri pe care le trăise cu el îl umplea de silă şi furie.

— N-ai terminat? Se răsti el la Jake, căci trebuia să-şi verse furia asupra cuiva, iar bătrânul era cel mai aproape.

Jake ridică lingura de lemn în chip amenințător.

— Gândește-le bine cum te porți cu doamna Quade, căci altfel vei avea de-a face cu mine!

Brigham își încrucișă brațele și ridică din sprânceană arătându-i prietenului său bătrân că nu se lăsa intimidat. Apoi îi întoarse spatele și traversă casa îndreptându-se către intrarea principală.

Valiza Lydiei se alia pe pat, însă ca nu începuse încă să împacheteze, deoarece pe de o parte nu îl putea părăsi pe Brigham dar totodată convingerile ei nu îi permiteau să mai rămână lângă el.

Stătea amărâtă pe scaunul din fața palului ei și o mângâia pe Ophelia, când deodată se auziră bătăi în ușă, atât de puternice, încât pisicuță sări din brațele Lydiei și se ascunse sub perna de pe pal.

— Laşo, spuse Lydia, deși chiar și ea s-ar fi ascuns. Dar era muli prea orgolioasă pentru așa ceva.

— Lydia! Urlă Brig, în timp ce ea traversa sufrageria venind spre ușă.

Scandalizată de comportamentul lui Brigham, strigă supărată:.

— Încetează! Și deschise ușa.

Se trezi în fața lui înfricoșată, cu obraji fierbinți și totuși plină de dor după bărbatul ce-i cucerise inima, deși rațiunea ei îl respingea. El arăta atât de amenințător, încât aveai impresia că este un nor de furtună ce luase chipul unui om. Ochii îi scânteiau ca gheața, iar bărbia îi era ridicată în semn de hotărâre. Fără un cuvânt intră în casă.

Ea închise ușa în urma lui și înghiți în sec. Trebuie să rămâi calmă, își spuse ea, n-ai voie să arăți niciun pic de slăbiciune!

Brigham se opri în sufragerie, iar felul în care el umplea micul spațiu îi sugeră Lydiei o stâncă ce se desprinsese

dintr-un munte şi trecuse zgomotos prin peretele casei pentru a se opri în mijlocul sufrageriei.

— Nu trebuie să te comporţi precum cumplitul Zeus, să luni şi să fulgeri, spuse ea cu un calm de care era ea însăşi mirată. Ştiu că eşti furios pe mine.

Brigham o privi cu ochii sclipind de mânie şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Am crezut că ţi-am spus să te întorci, spuse el încet, dar pe un Ion ameninţător.

Lydia îşi îndreptă umerii şi reacţionă ca demult, în război, când un tânăr soldat din trupele de rebeli, care fusese pacientul ei, pusese mâna, în delirul febrei, pe un bisturiu. Tânărul speriat se învârtise în cerc pe picioarele lui oloage, ameninţând cu bisturiul, dar după ce Lydia vorbise cu el, liniştindu-l, nearătând teamă, reuşise să-i ia arma.

— Da, răspunse ea privindu-l curajoasă pe soţul ei. Mi-ai spus să-mi duc lucrurile în camera ta. Dar m-am răzgândit.

— Pot să întreb de ce? Vorbele lui erau şoptite, dar păreau a fi un tunet care trecea prin cameră.

Lydia îşi netezi fustele, deşi nu era necesar.

— Bineînţeles că poţi, Brigham. Şi o să-ţi dau şi răspunsul. Până nu închizi acest Saloon, nu voi locui cu tine sub aceiaşi acoperiş.

Era de mirare ce calm sunau cuvintele ei, deşi nu era deloc liniştită.

Brigham se apropie şi ca simţi puterea şi călduţa corpului său. Dar asta nu o sperie deoarece ştia că Brigham nu ar lovit-o niciodată. Era voinţa sa puternică, mult mai mare decât a ei, de care se temea. Dacă nu era prevăzătoare, într-o bună zi el o va stăpâni pe deplin.

— Acesta este un ultimatum? Întrebă el.

Lydia se gândi o clipă.

— Da, răspunse ca într-un târziu.

Surâsul său îi acceleră Lydiei ritmul bătăilor inimii şi o făcu să roşească.

— Închid Saloonul şi bordelul şi tu vei împărţi casa şi patul cu mine? Întrebă el politicos şi aproape încrezut.

— Exact.

— Şi dacă nu, rămâi aici. Cât timp îţi permit eu, bineînţeles.

Lydia ridică bărbia şi era fericită de fustele ei lungi, care îi ascundeau genunchii tremurânzi.

— Eşti un bărbat ager, domnule Quade.

El râse aspru.

— Şi unul foarte hotărât, cum o să observi imediat.

Trecu o mână pe sub genunchii ei, o cuprinse cu cealaltă peste spate şi o ridică fără greutate la pieptul lui.

Lydia închise pentru moment ochii şi se concentră asupra respiraţiei ei.

— Dă-mi imediat drumul! Spuse ca, când avu din nou curajul să-l privească. Mirosea a apă de lac şi săpun şi Lydia simţea aura de putere care-l învăluia.

— Asta o să lac imediat, răspunse el, ducând-o în micul dormitor, unde pisicuţă, din care se vedea numai vârful cozii agitându-se nervos, era încă sub perne. Când Brigham o puse pe Lydia pe pat, Ophelia ieşi din ascunzişul ei şi alunecă de-a lungul păturii până la podea.

Lydia vru să se ridice, dar Brigham o ţinu cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi descheia cămaşa.

— Ai putea să mă sileşti? Întrebă ea cu vocea sugrumată de indignare şi de un sentiment pe care nu-l putea descrie.

— Nu va fi nevoie, răspunse el zâmbind şi îşi scoase cămaşa. Ştiu ce îţi place, Lydia. Mi-ai arătat ieri scară.

— Brigham…

— Psst, o avertiză el. Tu ai pus condiţiile tale, acum cu le pun pe ale mele. Dacă tu rămâi aici şi vrei să fii

independentă, cu sunt de acord. Dar eşti soţia mea şi nu admit să refuzi drepturile căsătoriei. Şi nici nu mă las şantajat.

Lydia încetă să se zbată, dându-şi scama că nu avea niciun rost. Nu avea mai multe şanse împotriva lui Brigham Quade şi a şarmului său decât avuseseră trupele Confederaţiei împotriva trupelor Uniunii după capitularea New Orleansului.

— Ia-ţi mâna de pe fundul meu!

O retrase, dar numai pentru a o băga între picioarele ei, pulpele ei trădătoare desfăcându-se fără ca ca să vrea şi Lydia îşi muşcă buzele pentru ca geamătul care-i stătea pe buze să nu fie auzit.

— Dacă în cinci minute poţi să-mi spui cu toată sinceritatea să părăsesc acest pat, am să mă conformez.

Brigham arăta spre ceasul de pe birou.

— De acord?

Lydia îl privi fix, prinsă deja pe jumătate în mrejele sale şi se gândi ce uşor o va învinge. Dar dacă i-ar reuşi să privească şarpele dorinţelor drept în ochi şi să-i întoarcă spatele în urma acestor cinci minute, ar câştiga şi războiul psihic care domnea între ei… Ca pe altă calc Brigham nu reuşise să o domine.

El se apropie de pat, îi scoase pantofii şi începu să-i tragă încet ciorapii în jos.

Lydia suferi când flăcările focului dorinţei arzătoare îi încălziră pielea şi îi pătrunseră în suflet pentru a declanşa şi acolo aceeaşi pasiune.

— Eşti conştient, spuse ea pe un ton cât posibil de rece se putea în acel moment, că ai numai cinci minute?

Fără cea mai mică grabă, Brigham îi deschise corsetul, scoţându-l peste umeri. Acum nu o mai proteja decât lenjeria de corp.

Se uită alarmată la ceas. Nu trecuse încă niciun minut!

— Nu îmi trebuie mult timp, răspunse Brigham, şi se opri pentru a-i mângâia sânii, înainte de a dezlega panglica de mătase a cămăşuţei.

Lydia roşi de furie la auzul acestor vorbe, dar nu putea face nimic, decât să stea liniştită şi să încerce să respire regulat.

Când Brigham se întinse lângă ea şi o sătulă, ea deschise un ochi şi privi spre ceas.

Cine ar fi crezul că cinci minute pot fi o mică veşnicie?

Brigham o sărută până ce ca deveni mai maleabilă, apoi îşi trecu buzele peste gâtul ei spre umeri şi sâni şi îi scoase încetaşi pantalonaşii.

Când ajunse cu jocul său senzual în locul ei cel mai intim, Lydia gemu de plăcere şi Brigham râse încet.

— Să fii blestemat, şopti ca, respirând greu şi nemaifiind în stare, în excitarea ei, să privească ceasul.

— Oh, sunt de mult, şopti el, şi apoi ea simţi buzele calde pe sfârcurile rozalii ale sânilor, care se întăreau încet, presându-se de palmele lui.

— Nu… au t-trecut… cinci minute? Bâlbâi ca când el îi dezmierdă şi celălalt sân, jucându-se în acelaşi timp mai intens cu degetele între picioarele ei.

Brigham ridică privirea şi se întoarse spre birou.

— Nu. Mai sunt trei minute.

— Oh, Dumnezeule, gemu Lydia când simţi unul din degetele lui pătrunzând adânc în ea.

— Te predai? Întrebă el printre sărutările fierbinţi.

— Nu! Strigă Lydia cu o ultimă sforţare a voinţei.

El râse şi alunecă în jos pe corpul ei tremurând.

— Atunci trebuie să folosesc cum se poate mai bine timpul rămas, spuse el şi îşi lipi buzele de locul dintre picioarele ei.

Şi desfăcu picioarele, le trase peste umerii lui şi o alintă cu

sărutări fierbinți. Era ca și cum aruncase mănușa și o provocase la duel.

— Brigham. Șopti Lydia îngropându-și degetele în părul lui. Asta… nu este drept…

— Mi-ai promis cinci minute, spuse el luându-și ceea ce era al lui.

Lydia se încovoie sub valul de plăcere care o săgetă și își cuprinse intensiv sânii cu mâinile, ca și cum ar trebui să își apere măcar o parte a corpului de atacul lui Brigham.

Dar Brigham își continuă alintările erotice până când Lydia gemu de excitare, apoi se retrase și aşteptă până ce ea îl implora să vină înapoi.

El ridică capul și o privi gânditor.

— Timpul a expirat, zise el cu o voce aspră. Să te iau, doamnă Quade, sau să plec?

Lydia uitase de mult înțelegerea. Era excitată ca niciodată în viața ei și nu mai avea sentimentul că a pierdut bătălia. Să-l lase pe Brigham să plece acum – asta ar echivala cu o înfrângere!

— Nu, Brigham… pentru Dumnezeu…

El îi desfăcu picioarele și ea îi simți din nou respirația, apoi limba, în locul cel mai intim al corpului ei.

— Este decizia ta. Doamnă Quade.

— Ia-mă! Țipă ea.

El se aplecă peste ea și o lăsă să-i simtă puterea excitației.

— Asta este ceea ce vrei? Întrebă glumeț, ca și cum nu ar fi sigur.

— Da, imploră Lydia, încordându-și spatele de nerăbdare și oferindu-și coapsele. Da… la dracu…

— Și unde o dorești? Întrebă el din nou cu o figură nevinovată, sărutând-o pe pleoape. Spune-mi, yankeule.

— În mine! Gâfâi Lydia, renunțând cu asta la tot.

O penetra încet.

— Cât de adânc?

Lydia era pe cale să-şi piardă minţile de plăcere.

— Adânc… Foarte adânc, şopti ea ca în delir şi scoase un ţipăt de plăcere când el îi îndeplini dorinţa.

Capitolul 19

Lydia stătea ghemuită în braţele soţului ei, privea la tavan şi aştepta ca furtuna din interiorul ei să se liniştească. Brigham o înnebunise aproape în contopire, o purtase în alte sfere şi dimensiuni şi îi dăduse senzaţii şi sentimente care şi acum încă o cutremurau.

El întinse mâna şi puse palma caldă pe fesele ei.

— Atunci totul a fost clarificat, suspină el satisfăcut.

Un sentiment de alarmă se furişă în conştiinţa

Lydiei, precum şarpele în Edon.

— Ce, Brigham?

— Divergenţele noastre de opinii, ce altceva? Răspunse el vesel. Tu te ocupi de îndatoririle tale de soţie, iar cu conduc afacerile şi destinele acestui oraş.

O parte din Lydia ar fi ignorat cu plăcere aceste vorbe. Nu era deloc aşa rea viaţa pe care i-o oferea Brigham. Ea îl iubea şi chiar dacă el nu avea sentimente la fel de puternice, îi oferea o siguranţă necunoscută până acum.

Ca soţie a lui, ar fi avut un cămin frumos, două fiice vitrege drăguţe, rochii elegante şi mâncare câtă îi poftea inima. Să nu mai vorbim de experienţa copleşitoare a contopirii cu Brigham, care ar deveni o parte din viaţa de zi cu zi.

Dar Lydia văzuse prea multe, realizase şi învăţase prea mult. Mulţi oameni s-au distrus din cauza greutăţilor şi realităţilor amare ale războiului, dar Lydia se întărise şi această transformare era ireversibilă. Dacă cineva i-ar fi oferii posibilitatea să aleagă, ar fi preferat poate să fie

vulnerabilă pentru a se sprijini pe siguranţa şi puterea unui alt om, dar, pentru cea care devenise ca, asta nu mai era posibil.

Gânditoare, îl studie pe bărbatul de lângă ca, care emana o siguranţă aproape supraomenească.

— Mi-e teamă că nu ne-am înţeles cum trebuie, spuse ca ridicându-se şi îmbrăţişându-şi genunchii. Recunosc că nu-ţi rezist când… când te apropii de mine, dar…

Brigham ridică întrebător sprâncenele.

— Unde vrei să ajungi, Lydia?

— În caz că nu închizi bordelul – şi nu mi se pare că ai de gând să o faci – nu pol şi nu vreau să trăiesc ca soţie a ta.

El se ridică brusc.

— Dar ai…

— Ştiu, îl întrerupse ca suspinând. Mi te-am oferit fără reţineri. Dar asta este ceva împotriva căruia sunt neputincioasă şi sunt sigură că o să se mai întâmple destul de des, cu toate că. În sinea mea sunt împotriva acestui lucru. Dar nu am voie să închid ochii în faţa acestui conflict, Brigham. Nu pricepi că ar fi o trădare – nu numai faţă de femeile care trăiesc şi vor trăi în acest oraş, dar şi faţă de fiicele talc?

Dar Brigham nu părea să priceapă nimic. Aruncă plapuma deoparte, îşi luă pantalonii şi începu să se îmbrace cu mişcări bruşte, furioase.

— Este exact părerea unei femei fară minte, la care mă aşteptam, mormăi el. Fără un Saloon portul Quade Harbor ar fi în cinci ani un oraş de fantome! Cu ce ar folosi asta lui Charlotte şi Millie?

Lydia îngenunche pe salica şi îşi trase pătura pe piept.

— Eşti absurd, Brigham, spuse ca cu un calm stăpânii. Portul Quade Harbor este oraşul tău şi tu ai posibilitatea să faci ceva cu adevărat bun şi frumos din el!

— Nu vreau să întemeiez o societate nouă, o întrerupse el aşezându-se pe marginea patului pentru a-şi încălţa cizmele. Apoi se ridică şi o privi rece. Vreau să vând lemn şi să cresc fii care să ducă mai departe afacerile când nu o să mai fiu. Pentru a realiza asta, trebuie să plătesc muncitorii pe care i-am angajai şi aceştia nu sunt fericiţi dacă nu au femei şi whisky!

— De ce nu, aduni femei decente aici? Îi reproşă Lydia. În timp ce-şi căuta hainele. Tocmai am trăit un război, Brigham. Estul este plin de femei care s-ar mărita, dar nu găsesc bărbaţi.

Brigham o ameninţă cu degetul.

— Nu începe iar cu războiul ăla nenorocit! O avertiză el. De ambele părţi au participat numai nebuni!

Lydia roşi de indignare.

— Deci nebunii au plecat să salveze Uniunea? Asta vrei să spui?

Brigham suspină.

— Aţi salvat Uniunea, yankeule? Întrebă răguşit, deja la uşă. Sau a fost numai o încercare de a apăra o posesiune valoroasă?

La ultimele cuvinte îi întoarse spatele. Lydia se uită după el cu lacrimi în ochi.

Părerea lui Brigham despre război era un alt motiv pentru care nu putea să-şi închipuie o căsnicie armonioasă cu el. Şi apoi felul lui neruşinat de a da o explicaţie şi să plece fără să aştepte răspunsul ei!

Nu, nu-l putea lăsa să plece, şi deşi ştia cât de prosteşti sunau cuvintele ei, strigă după el.

— Şi tu? Te-ai ocupat de afacerea cu lemnul sau a fost numai o încercare de a nu ajunge în prima linie de foc?

Brigham se întoarse şi se opri la uşă. Figura lui era atât de sumbră şi ameninţătoare, că Lydiei i se opri respiraţia.

Un timp numai o privi.

Apoi zise într-un calm periculos:

— Vrei să spui cu asta că am fost prea laş ca să particip la război?

Lydia înghiţi în sec şi întinse mâna după lenjerie.

— Era în joc ţara ta, răspunse ca liniştită. De-o parte sau de alta trebuia să lupţi şi tu!

Brigham privea peste umărul Lydiei în zare.

— Asta ar fi ca şi cum l-aş ameninţa pe Devon cu o armă, replică el când Lydia credea deja că nu o să mai zică nimic.

" Naţiune contra naţiune, frate contra frate"

Lydia îşi îmbrăcase lenjeria şi alunecă spre locul unde Brigham îi pusese hainele. Furioasă pe ea însăşi că nu găsea o replică la cuvintele lui Brigham, luă rochia şi o îmbrăcă repede.

Brigham rămase, chiar şi atunci când ca îi întoarse spatele şi începu să-şi pieptene şi să-şi aranjeze părul. Dar oglinda reflecta faţa lui sumbră.

— Nu trebuie să-ţi închipui că o să-ţi impui voinţa prin încăpăţânare, spuse el sec. Din partea mea poţi să rămâi până la sfârşitul vieţii talc în căsuţa asta. Dar când voi avea poftă de tine, am să vin aici şi tu nu o să mă refuzi!

Lydia înghiţi.

— Deci nu… nu le vei alunga pe femeile astea?

Brigham scutură din cap.

— Nu, zise el hotărât.

Lydia se întoarse spre el şi agită peria de păr ca o sabie.

— Nu cumva să te duci în bârlogul acela păcătos, Brigham Quade! Izbucni ca mirată de propriul curaj. Pentru că dacă o faci, am să aflu şi atunci ţi-o jur pe ce mi-e mai sfânt!

— Te fac să simţi biciul de cai!

Închipuindu-şi asta, Brigham zâmbi.

— Se parc că tot mă placi puţin, doamnă Quade, spuse el şi

lăsă resemnat mâinile în jos. Dar poţi să fii liniştită – am cu grijă să nu afli nimic.

Apoi se întoarse şi plecă.

Lydia era convinsă că Brigham se va întoarce şi va ceda în ceea ce privea închiderea Saloonului. Dar trecură două zile în care nu-l văzu, trecu şi a treia fără ca Brigham să vină să o vadă, şi apoi, incredibil, o săptămână întreagă. Noua casă a lui Joe era gata şi locuibilă şi sosise o încărcătură întreagă de marfă pentru magazinul lui Polly. Veneau din ce în ce mai multe familii care îşi făceau barăci la marginea oraşului, iar contabilul lui Brigham, domnul Harrington, şi Esther Prophet fugiră la Seattle şi se căsătoriră.

Munca pe deal continua şi ferăstraiele morii lucrau neîncetat. Saloonul, numit Satin Hammor, deveni o afacere înfloritoare. Muzica de pian răsuna zi şi noapte prin geamurile şi ferestrele sale şi câteodată Lydia stătea trează seara târziu şi se gândea dacă nu cumva Brigham este în acel moment la o curvă.

Şi cu toate astea îl aştepta şi mai mult.

Ca medic, Joe Mecanley ştia că este bine să dormi mereu când ai ocazia, dar cum se băgă sub pătura de armată, gândurile îi zburară la Lydia.

Trecuse o lună de când îşi părăsise soţul şi chiar şi cei mai înăspriţi tăietori de lemne se întrebau dacă acum o fi mai puţin periculos să-i faci curte. Unii erau de părere că Brigham Quade anulase căsătoria, în timp ce alţii afirmau că s-a încurcat cu Clever O'Keefe, femeia care conducea Satin Hammor, dar că totuşi vrea să o păstreze pe Lydia, pentru el.

Joc stătea pe marginea patului său îngust.

— La dracu, mormăi el. Îşi îmbrăcă pantalonii, îşi puse bretelele şi merse prin casa întunecoasă spre uşă. Noua latrină lucea în razele lunii şi drumeagul care ducea acolo nu era decât o umbră în iarbă.

Când Joc ajunse acolo şi deschise uşa, lumina lunii dădu la iveală o siluetă care se înghesuia temătoare într-un colţ.

— Să fiu al dracului… mormăi Joc, deşi nu înjura; des. Deja se descheiase la pantaloni şi se simţea foarte jenat să fie surprins într-un asemenea moment.

Silueta scoase un geamăt şi se ghemui şi mai mult.

Joc recunoscu acum că intrusul era o fată într-o rochie ponosită şi cu păr blond, dezordonat, care înconjura o faţă slăbuţă, încăpăţânată şi incredibil de murdară.

— Ieşi afară! Zise el.

Fala ezita, dar apoi se supuse şi ieşi în faţa lui Joc. Era mai în vârstă decât crezuse el, cel puţin optsprezece ani şi aproape la fel de înaltă ca el. Bărbia îi tremură când îl privi în ochi, dar expresia feţei era încruntată.

— Trebuie să mă ajutaţi, domnule, zise ca, dar suna mai degrabă ca o cerere nu ca o rugăminte. Tatăl meu vrea să mă vândă celor de la Satin Hammor. El zice că nu trebuie decât să cânt şi să servesc bărbaţilor bere, dar nu cred asta.

Cuvintele ei treziră spiritul cavaleresc sudist al lui Joc, o luă pe fală de braţ şi o conduse spre casă. Uitase că voise să meargă la closet.

— Cum le cheamă?

— Fredine Hearn, răspunse tânăra femeie. Dar nu o să profitaţi de mine? Nu pentru asta am venit!

Joc zâmbi, o cuprinse cu un braţ şi o împinse uşor în casă. Acolo ea se opri, tremurândă şi desculţă, în timp ce Joc aprinse o lampă cu petrol.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, spuse el. Nu o să mă ating de tine.

Fredine încrucişă braţele. Avea nevoie de o baie, gândi Joc cuprins de milă, şi hainele ei erau bune de cârpe.

— Dacă încerci, îţi fac un şliţ în stomac, îl avertiză ca sec.

Joc râse.

— Aşează-te, spuse el şi arătă înspre una dintre lăzile de fructe, ce-i serveau drept scaune.

Fata se aşeză suspicioasă, în timp ce Joc puse o găleată cu apă pe sobă, la încălzit. Apoi scoase din cămară un borcan de magiun şi o bucată de pâine.

— Ţi-e foame?

Fredine rupse o bucală din pâine şi o mâncă lacomă.

— Şi încă cum! Spuse ca mestecând.

Joc deschise borcanul de magiun şi-l aşeză pe masă.

— Nu-i frumos să vorbeşti cu gura plină, o îndrumă el blând.

Ochii negri ai Frodinei străluciră ironici.

— Oh. Scuzaţi-mă, domnule. Nu ştiam că mă aflu într-una din acele casc pretenţioase, cu perdele de danteluţă la ferestre!

Joc scutură din cap uimit de neruşinarea ei şi de murdăria care se strânsese pe trupul ei.

— Mă numesc dr. Joseph Mecanley, spuse el. Îmi poţi spune Joe.

Frodine rupse o altă bucată din pâine, întinse un strat gros de magiun pe ea şi o înghiţi într-un timp record.

— Mulţumesc..

Ceainicul începu să fluiere şi Joc pregăti cănile de ceai, cumpărate din magazinul Pollyei.

— Fi cunosc pe tatăl tău? O întrebă el pe Frodine.

Din nou aceasta răspunse cu gura plină.

— Nu cred. Se plimbă dintr-un loc într-altul, dar când îi arde de băut vine şi cheltuieşte banii aici. E tăietor de lemne, şi domnul Quade îl angajează din când în când. Tata zice că domnul Quade recunoaşte imediat un bun muncitor, de cum îl vede, dar cu cred că de fapt el are nevoie de cât mai mulţi oameni acolo pe munte.

Joc îi aruncă o privire peste umăr gândindu-se că cineva

care poate să-i spună Frodine unui copil nevinovat,

Probabil că acela este în stare chiar şi să-şi vândă fiica unui bordel.

— Ai putea să te căsătoreşti, îşi dădu Joc cu părerea.

Frodine scoase un oftat dramatic.

— Bineînţeles – atunci m-aş prostitua doar pentru un singur bărbat, nu pentru o sută!

— Frodine!

— Ce! Doar ăsta-i adevărul, spuse ca privindu-l acuzator din ochii ei mari şi negri.

— Sau?

— Nu, o contrazise el în mod mecanic, în timp ce turnă apă clocotită în cănile de ceai. Nu, nu este aşa. Există o mulţime de tineri simpatici, care-ar fi încântaţi să aibă o soţie atât de tânără şi frumoasă ca tine. Cu condiţia, bineînţeles, ca înainte de asta să te speli puţin.

Frodine oftă.

— Încearcă dumneata să faci baie într-un lac sau într-o adăpătoare de cai!

— Au fost vremuri în care m-aş fi bucurat să pot face asemenea lucru, răspunse el gândindu-se la timpul când era prizonier al armatei Uniunii.

— Mă vei duce înapoi la tatăl meu?

— Nu. Dar dacă te caută aici, eu nu-l pot opri să te ia, răspunse Joe. Conform legilor în vigoare, nimeni nu avea drept asupra fiicei unei alte persoane.

În ochii Frodinei, mari şi întunecaţi, sclipiră lacrimi.

— Te rog! Spuse ea încet. Trebuie să mă ajuţi!

Joe oftă. Se ridică, aduse copaia din curte şi o aşeză în bucătărie pe podea.

— Bine, se dădu el bătut. Dar mai întâi trebuie să faci o baie, altfel nu mai suport să stau în aceeaşi încăpere cu tine.

După ce umplu copaia cu apă, Joe aşeză alte două găleţi la

încălzit. Frodine nu va putea face o baie tocmai fierbinte, dar măcar apa nu era chiar rece.

Frodine băgă un deget murdar în apă şi tresări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joe, e atât de rece încât o să îngheţ de tot în apa asta!

Fără să-i răspundă, Joe scoase la iveală un săpun.

— Ştii să-ţi scrii numele, Frodine?

Ea scutură din cap a părere de rău.

— Nu. Şi nici să citesc.

— Atunci ar trebui să mergi la şcoală. Cunosc o doamnă care te-ar învăţa.

Frodine pufni în râs spunând cu dispreţ.

— Şcoală? Scoală? Eşti orb, domnule doctor? Am aproape douăzeci de ani! Şi la ce bun să învăţ să scriu şi să citesc?

Joe aduse un prosop curat şi-l aşeză lângă săpun.

— Orice om ar trebui să ştie aceste lucruri. Te ajută să ai grijă de propria-ţi persoană.

Frodine îi arătă pumnul.

— Asta o pot face şi aşa!

El dădu din cap în mod afirmativ.

— De aceea te-ai ascuns deci în closetul meu, de parcă ai fi fost un puşcăriaş proaspăt evadat.

Ochii Frodinei se făcură mari, apoi se îngustară.

— Mi-era teamă că tata va pune câinele pe urmele mele. Am crezut că bătrânul Homebrew îmi va pierde urma în closetul dumitale. Numai că acesta e cam nou şi nu pute destul.

— Mulţumesc, spuse Joe stăpânindu-şi un zâmbet. Văzuse găinaţ de găină mult mai curat decât această fată şi totuşi avea ceva înviorător în ea, asemeni unei brize răcoroase într-o seară fierbinte de vară.

Frodine privi curioasă în juru-i, văzând un adevărat paradis în această căsuţă modestă.

— Unde e soţia dumitale?

— N-am, răspunse el şi tuşi imediat după aceea, căci vocea îi tremura.

— Oh. Atunci nu ai pe nimeni care să-ţi gătească şi să facă ordine prin casă?

Joe încercă temperatura apei cu mâna.

— Mă descurc foarte bine şi singur.

Frodine scutură din cap.

— Niciun bărbat nu poate. Ar fi împotriva naturii.

Joe îşi privi ceasul de buzunar şi constată că era aproape miezul nopţii. Se întrebă dacă Lydia doarme oare sau este ocupată cu soţul ei. N-ar fi vrut să o deranjeze în niciunul din cazuri, însă avea nevoie de ajutor.

— După ce plec, intri în copaie şi te speli bine de tot. Îţi voi face rost de haine curate şi de o cămaşă de noapte.

Frodine înghiţi în sec.

— Sper că nu îmi ceri să fac baie pentru ca după aceea să poţi profita de mine.

— Nu, răspunse Joe încet, încercând să-şi ascundă mila. Nu vreau să-ţi fac rău, Frodine. Încerc doar să te ajut.

În timp ce ea începu să-şi descheie nasturii rochiei, Joe se afla în drum spre Lydia. Spre uşurarea lui, în sufrageria Lydiei mai ardea încă lumina.

Pentru a nu o speria, făcu intenţionat zgomot în verandă.

— Eu sunt, Joe, spuse el după ce ciocăni.

Lydia deschise imediat. Văzându-i cearcănele de sub ochi şi gura tristă, Joe simţi impulsul să o îmbrăţişeze.

— Care-i problema? Întrebă ea şi făcu un pas în spate pentru ca Joe să poată păşi în casă.

— Nu e nimeni bolnav, dacă asta credeai, răspunse el şi-şi trecu mâna prin păr. Abia acum observă că era desculţ şi îmbrăcat doar în pantaloni şi bretele. Roşi, simţindu-se încurcat.

Lydia se făcu că nu observă ţinuta sa neobişnuită.

— Ce s-a întâmplat, Joe?

— Am găsit o femeie în closetul meu, spuse el iute, şi nu ştiu ce să fac cu ea.

Lydia îl privi nedumerită, apoi începu să râdă.

— Ai găsit o femeie în closetul tău?

— De fapt o fată tânără, deşi ea afirmă că are deja douăzeci de ani. Vorbeşte ca un birjar şi e analfabetă, dar are probleme mari şi nu o pot lăsa baltă.

— Bineînţeles că nu, răspunse Lydia imediat. Dar ce vei face cu ea?

— Nu ştiu, oftă Joe. Spune că taică-său vrea să o vândă oamenilor din Satin Hammer, iar eu nu pot permite să se întâmple aşa ceva.

O roşeaţă fierbinte colora obrajii Lydiei.

— Slavă Domnului că există măcar un bărbat cu bun simţ în acest oraş!

În mod normal ar fi trebuit să nu-i accepte complimentul acesta, căci el însuşi vizitase acel Saloon de câteva ori şi profitase de serviciile prostituatelor ce-şi aveau sediul la etaj, dar nu reuşi să recunoască acest lucru în faţa Lydiei. Toată lumea ştia că Satin Hammer era o problemă delicată pentru Lydia.

— Are nevoie de îmbrăcăminte, spuse el după o tăcere penibilă. Şi i-am spus că ai putea să o înveţi câte ceva, să scrie şi să citească.

Lydia oftă.

— Ştii că e criză de mirese, Joe. Poate că s-ar putea căsători cu vreunul din oamenii lui Brigham. Atunci ar avea cel puţin o casă.

— Asta i-am spus şi eu, dar ea… Din nou Joe tăcu încurcat. Cum ar putea să-i repete Lydiei cuvintele Frodinei ca răspuns la sfatul de a-şi căuta un soţ? N-a vrut să audă de aşa

ceva.

— Of, Doamne, murmură Lydia, dispăru în cameră şi se întoarse după puţin timp cu nişte haine – două rochii de stambă, o cămaşă de noapte şi ceva lenjerie de corp.

— Cel mai bun lucru ar fi să o trimiţi să doarmă la mine, altfel mâine va bârfi tot oraşul.

Era de aşteptat ca Joe să se bucure de faptul că Lydia îl scăpase de-o grijă, însă în mod ciudat, el nu simţi aşa. Timp de câteva minute petrecute în compania fetei zdrenţăroase fusese eliberat de acea singurătate copleşitoare, pe care o simţise din momentul în care plecase în război. Nici măcar Lydia nu fusese în stare să pătrundă până în acest colţ al sufletului său.

— Mai vedem noi, spuse el; îi mulţumi Lydiei pentru haine şi porni înapoi spre casă. Bănuind că Frodine nu terminase încă cu baia, se aşeză pe treptele de la intrare şi ascultă zâmbind pleoscăitul vesel ce se auzea de dincolo de uşa bucătăriei.

Când acesta încetă, Joe strigă numele Frodinei.

— Poţi intra, dacă nu te uiţi! Răspunse ea generoasă.

Joe inspiră adânc şi deschise usa. Deşi se străduia să nu o privească, era conştient de goliciunea Frodinei, simţi aroma părului şi trupului ei proaspăt spălat şi simţi cum îl cuprinde o excitaţie aproape dureroasă.

Îi aşeză hainele pe o lădiţă şi bâjbâi asemeni unui orb în jurul albiei.

— Mie tot îmi este foame! Strigă Frodine în urma lui, în timp ce el căută să se refugieze în încăperea ce-i servea drept cabinet. În afară de pâine nu mai ai nimic de mâncare prin casă?

Joe râse încet şi îşi simţi ochii umezi, fenomen pe care nu şi-l putu explica nicicum.

— Mai e ceva friptură rece. Ţi-o aduc după ce te-ai

îmbrăcat.

— Sunt atât de înfometată încât aş putea mânca chiar şi partea din spate a unui viezure puturos! Strigă Frodine.

Joe zâmbi pe întuneric.

— Asta nu va fi nevoie.

Auzi un clipocit când ea ieşi din apă.

— Cred că ai avea nevoie de o femeie în casa asta, spuse ea. Cineva care să gătească şi să-ţi facă şi curăţenie, şi care să-ţi coase hainele când se rup.

— Ca de exemplu o soţie? Întrebă Joe în glumă.

— Păi da, cam aşa ceva – în afară de treaba aia, când stai împreună cu ea în pat, şi aşa, spuse Frodine.

— Poţi să dormi în patul meu în noaptea asta, spuse el repede pentru a o linişti. Eu pot dormi pe jos.

Frodine tăcu mult timp, atât de mult încât Joe se temu că ea se furişase din casă şi fugise. Acest gând îl întrista în mod inexplicabil.

— Eşti destul de amabil pentru un bărbat, se auzi vocea ei într-un sfârşit. Acum poţi intra.

Joe era uimit. Frodine era exact opusul a ceea ce el admira şi dorea la o femeie. Nu se pricepea deloc să se exprime decent, iar de manierele ei s-ar fi ruşinat chiar şi Gingis-Han. Habar n-avea să citească, iar interesul ei pentru muzică probabil că nu trecea de sunetele muzicuţei şi ale viorii.

Şi totuşi, în ciuda acestor lucruri – când ieşi din cabinet şi o văzu stând acolo cu părul ud şi îmbrăcată cu o cămăşuţă de noapte albă şi cu dantelă, în el se trezi ceva la viaţă, ceva ce crezuse că uitase demult.

Capitolul 20

Lydia se uită la domnul Harrington, mai întâi doar derutată, apoi cu o furie crescândă. Contabilul lui Brigham părea mult mai sănătos decât cu câteva săptămâni în urmă;

silueta sa uscăţivă se mai împlinise, iar pielea îi era bronzată de soare. Încetase să mai poarte gulere tari şi cărare pe mijloc. Chiar şi privirea i se schimbase – era oarecum provocatoare şi sigură de sine.

— Îmi pare rău, doamnă Quade, spuse el. Dar am primit indicaţii precise din partea soţului dumneavoastră. Vrea să vă plătească salariul personal.

Lydia simţi cum păleşte şi roşeşte din nou de furie.

— Aşa ceva este inadmisibil, domnule Harrington! Răspunse ea şi bătu cu pumnul în biroul lui Brigham, ocupat acum de contabilul său. Mi-am ţinut orele cum m-am priceput mai bine, ba am şi ajutat la construirea noii şcoli în ultimele trei zile. Mi-am câştigat banii!

Harrington se ridică şi încercă să o calmeze spunând:

— Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Quade. În toate privinţele. Dar nu pot acţiona împotriva indicaţiilor domnului Quade.

Îşi scoase în afară pieptul îngust.

— Trebuie să vă amintesc că am de hrănit o familie.

Lydia oftă. N-avea rost să se certe cu domnul Harrington şi era prea obosită după o lungă zi de muncă, pentru a face o încercare sortită de la început eşecului.

— Unde e? Întrebă ea.

Domnul Harrington arătă spre munte.

— În tabăra cea mare, bănuiesc. Unii dintre oamenii lui au renunţat la slujba asta, iar acum trebuie să dea el însuşi o mână de ajutor.

Inima Lydiei începu să bată mai repede la gândul de, a-l căuta pe soţul ei; nu-l văzuse din acea noapte minunată şi îngrozitoare totodată, când o iubise cu atâta ardoare. Spusese că va mai veni, doar când va avea nevoie de ea aşa cum un bărbat are nevoie de soţia lui şi de la ultima lor întâlnire trecuse o lună întreagă.

Faţă de acest lucru, Lydia avea sentimente contradictorii. Pe de o parte îi era dor de apropierea lui Brigham, pe de altă parte însă, se temea de o revedere cu bărbatul cu care se căsătorise în grabă şi îi era frică să se uite în ochii lui gri şi să constate că el o mai doreşte. Căci, la urma urmei, Brigham avea posibilitatea să se ducă în Satin Hammer. Charlotte îi povestise Lydiei de cam desele" *discuţii de afaceri*" ale tatălui ei cu Clover O'Kneefe,

" dama" de la bordel… Lydia simţi un nod dureros în gât şi se întoarse cu spatele la domnul Harrington pentru ca acesta să nu-i observe dilema. Era aproape seară, însă afară mai erau încă câteva ore bune de lumină. Dacă nu mergea astăzi la Brigham, el şi-ar Fi putut face un obicei în a o înşela cu fiecare ocazie.

Îşi îndreptă umerii hotărâtă şi se întoarse din nou spre domnul Harrington.

— Mulţumesc, domnule Harrington, spuse ea uşor arogantă, fapt ce-l făcu pe tânăr să roşească. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Ajunsă, afară, Lydia aruncă o privire încruntată înspre munte. Apoi îşi adună fustele şi, resemnată, începu să urce de-a lungul potecii bătătorite de catâri şi boi.

Ambele părţi ale drumeagului erau pline de tufişuri dese, căci această bucată de pământ era încă virgină şi asemeni unei jungle în ceea ce privea vegetaţia. Pământul era acoperit de ferigi şi diferite tufişuri, iar copacii creşteau atât de apropiaţi încât cu greu te puteai plimba printre ei. Pe măsură ce urca, Lydia observă că zgomotul ferăstraielor din vale se auzea tot mai slab, în schimb începură să se audă strigătele bărbaţilor de pe munte, răgetul boilor şi al catârilor şi ritmul regulat al topoarelor grele.

După un sfert de oră de urcuş anevoios, Lydia ajunse în cea mai mare tabără a tăietorilor de lemne, o grămadă de

corturi şi căruţe cu coviltir. Undeva în mijloc ardea un foc mare, lângă care stătea Elly Collier amestecând într-o oală uriaşă, ce atârna deasupra focului.

Femeia cu faţa aspră zâmbi când o văzu pe Lydia, iar aceasta avu mustrări de conştiinţă pentru un moment, gândindu-se că ar fi putut veni mai demult într-o asemenea vizită de politeţe.

— Bună, Elly, spuse ea zâmbind. Bănuiesc că ştii ce progrese au făcut Jessup şi Samuel la învăţătură.

Elly radia. Nu eră o femeie frumoasă; trăsăturile îi erau prea aspre, iar corpul prea greoi, însă când zâmbea era de parcă ai fi simţit deodată o sobă fierbinte într-o dimineaţă geroasă de iarnă.

— Înseamnă că-mi mai pot face speranţe cu ei, răspunse ea cu vocea ei groasă.

Pe Lydia o duru acest entuziasm şi această mândrie a Ellei. Era foarte natural ca o mamă să-şi facă speranţe de viitor pentru copiii ei, dar viaţa era plină de primejdii. Câteodată băieţii creşteau doar pentru a deveni soldaţi şi pentru a muri pe câmpul de luptă. Sau dacă nu cădeau victimă războiului, atunci poate alcoolului sau unui copac ce se prăbuşea.

Elly o bătu pe Lydia pe umăr, atât de puternic încât aceasta aproape că se împiedică.

— N-arătaţi prea bine, doamnă Quade, remarcă ea îngrijorată. Nu mai e niciun secret faptul că nu prea merge bine între dumneavoastră şi domnul. Dacă vreţi să vorbiţi cu cineva despre asta, atunci daţi-i drumul. Bătrâna Elly vă va asculta.

— Bine, spuse ca având nevoie de tot curajul ce-l mai deţinea. N-ai decât să-mi dai banii, pe urmă plec şi te las în pace:

El o studie gânditor.

— Şi dacă te-aş concedia? Întrebă el. Din simplul motiv că

nu vreau ca soţia mea să lucreze.

— Dacă faci asta, eu tot pot lucra şi anume pentru doctor Mecanley, în calitate de soră medicală. Şi pentru că oricum nu eşti un soţ cum ar trebui să fii, nici nu mă interesează ce aştepţi tu de la soţia ta şi ce nu!

Furia lui Brigham crescu. Ochii lui căpătară un luciu periculos. O picătură de sudoare îi alunecă de pe frunte pe faţă şi lăsă o dâră pe murdăria de pe piele.

— O singură dată te mai previn, Lydia. Du-te acasă!

Ea întinse mâna ţinându-i palma deschisă sub nas.;

Bineînţeles. De îndată ce-mi dai banii.

În primul moment crezu că Brigham îi va scuipa în palmă în locul celor câţiva dolari pe care i-i datora. Ochii i se îngustară, în timp ce o măsură de sus până jos.

— Ai să-mi faci o scenă, dacă refuz să ţi-i dau, nu-i aşa? Dori el să ştie pe un ton periculos de liniştit.

— Poţi fi sigur de asta, îl asigură Lydia zâmbitoare, se simţea umilită de zvonurile despre bărbatul ei, cum.că acesta s-ar fi încurcat cu o prostituată şi faptul că tot oraşul ştia acest lucru, făcea totul şi mai rău. O situaţie penibilă în faţa oamenilor săi, cel puţin atâta merita şi el.

Brigham băgă mâna în buzunar şi Lydia crezu pentru un moment că câştigase acest joc. Apoi însă se trezi cu o strălucitoare monedă de cinci cenţi în palmă.

— Poftim, spuse el. Scăzând toate costurile, cred că e totul în ordine.

Lydia fixă mai întâi moneda, apoi pe Brigham.

— Costuri?

— Bineînţeles, răspunse Brigham rânjind mulţumit şi începu să înşire pe degete: casa în care stai, de exemplu. Şi mâncarea. Hainele cumpărate de Devon, şi biletul de vapor până la portul Quade Harbor. Mobila din casa ta…

— Ticălos prefăcut ce eşti! Îl întrerupse Lydia. El ridică o

sprânceană şi făcu o figură jignită.

— Credeai că toate acestea fac parte din slujba ta?

Întrebă el direct.

Lydia îşi încleştă pumnii, deşi ştia că nu-l putea lovi. Era învăţătoare şi ar fi fost un exemplu negativ dacă ar fi apelat la violenţă.

— Sunt soţia ta, obiectă ca, însă vocea îşi pierduse puterea de convingere şi lucrul acesta îl observară amândoi.

Brigham îşi încrucişă braţele deasupra pieptului şi o privi cu indulgenţă.

— Exact. N-ai decât să te întorci în casa mea şi toată povestea va fi uitată. Vei primi bani de buzunar câţi doreşti şi am putea aduce altă învăţătoare care să-ţi ia locul.

Furia Lydiei era atât de puternică, atât de intensă încât aproape că ameţi.

— Nici nu mă gândesc să mă întorc la tine până nu închizi bordelul, îţi ceri scuze şi-mi dai banii munciţi! Şi în caz că vei angaja o nouă învăţătoare, după ce eu m-am chinuit atâta timp cu copiii, îţi jur pe ce mi-e mai sfanţ că-ţi vei dori să nu te fi născut!

Brigham avu nesimţirea să mai şi râdă.

— Să fiu al naibii, dacă nu eşti cea mai căpoasă femeie pe care-am întâlnit-o vreodată! Răspunse el. Ai să faci ce-ţi spun eu şi cu asta basta!

Spunând aceasta îi întoarse spatele şi Lydia simţi deodată cum îşi pierdu controlul. Era atât de nervoasă, încât nu mai vedea decât roşu în jurul ei. Scoase un strigăt de luptă, se năpusti asupra lui Brigham, îşi înfipse o mână în ceafa lui, iar cu cealaltă începu să-l lovească.

El o cuprinse liniştit de după talie şi o trase la pieptul lui.

— Asta, spuse el prietenos, a fost o greşeală. În momentul următor o aruncă peste umăr ca pe un sac de cartofi.

Părul Lydiei din care se desprinseră toate acele atârna

până la pământ; scoase un strigăt nervos şi începu să dea din picioare cât de tare putea.

EI îi dădu o pălmuţă peste fund şi în acelaşi timp se auziră aplauze din rândurile muncitorilor.

Dacă Brigham i-ar fi dat drumul, Lydia s-ar fi năpustit din nou asupra lui, asemeni unei pisici sălbatice. Dar braţele sale puternice erau ca nişte legături de oţel în timp ce paşii îi erau atât de uşori, de parcă n-ar fi dus pe umăr mai mult decât un săculeţ cu fasole uscată.

— Brigham! Dă-mi imediat drumul!

Văzând că-i ignoră protestul, Lydia începu din nou să se agite şi să dea din picioare.

— Vrei să te pun pe genunchi şi să-ţi dau bătaie la fund sau te potoleşti? Se informă el.

— Tu n-ai putea să loveşti o femeie, spuse Lydia iute.

— Î ti cazul tău cred că aş fi gata să fac o mică excepţie, răspunse el.

Lydia închise ochii şi înghiţi în sec.

— Te tog, Brigham, îl imploră ea. Lasă-mă jos! Cred că mi-e rău.

— Ţţ... ţţ... făcu el dispreţuitor. Altceva, doamnă Quade. Asta nu mai ţine.

Lydia tăcu pentru un moment, se gândi puţin şi simţi cum păleşte.

— Ei bine, spuse ea în timp ce Brigham o purta pe drumul abrupt în jos spre tabără. Atunci îţi spun altceva. Există posibilitatea să fiu însărcinată, domnule Quade. În cazul acesta, nu cred că e indicat să mă cari ca pe un sac pe munţi în jos.

Brigham o dădu jos şi o cercetă cu un amestec de mirare şi scepticism. Apoi o mângâie uşor pe burtă.

— Doar nu mă minţi, murmură el. Sau?

Ochii Lydiei se umplură de lacrimi. Încă nu-i venea să

creadă nici ei. Era cuprinsă de cele mai variate senzaţii şi sentimente – pe de o parte bucuria de a avea un copil, pe de alta, teama de a-şi creşte singură copilul sau poate chiar de a fi despărţită de el. Legile nu i-ar fi dat mai multe drepturi decât i-ar fi dat unui animal.

— Cred că e adevărat, spuse ca într-un târziu. Trebuia să fi avut… să fi avut ciclul acum două săptămâni.

Ochii lui Brigham zâmbiră, iar acest zâmbet îi lumină toată faţa. Şi atunci scoase un chiot de bucurie, de sperie păsările din copaci, o prinse pe Lydia de talie şi începu să o învârtă în jurul lui.

— Ce frumos că eşti fericit, spuse ea rece, când el se mai potoli puţin.

— Ai mare dreptate, sunt foarte fericit! Răspunse el şi pentru a-i demonstra acest lucru o ridică din nou în braţe şi o purtă fluierând prin tabără, unde Elly stătea lângă oala ei mare, şi mai departe pe cărare în jos.

— Brigham, te rog, protestă Lydia când ajunseră la marginea oraşului. Ajunge. Lasă-mă, te rog, jos.

— Nicio grijă. Te voi lăsa şi pe jos, răspunse el, dar nu se opri. Merse mai departe fluierând vesel.

Toţi cei pe care-i întâlneau în cale se întorceau şi priveau miraţi în urma lor. Brigham însă îşi continuă drumul nestingherit, iar când ajunseră în faţa casei Lydiei, acesteia îi ardeau obrajii de jenă.

— Brigham, comportamentul tău e imposibil, încercă ea din nou. Te comporţi ca un barbar.

Ochii lui sclipeau amuzaţi, iar privirea îi alunecă de-a lungul trupului ei, peste sâni şi se opri pe gura ei.

— Fii fără grijă, iubito, promise el încet. Mă voi strădui să fiu foarte blând.

Lydia înlemni, deşi vorbele lui îi provocară o nerăbdătoare excitaţie.

— Doar nu crezi că ai putea să…

Brigham râse.

— Să mă culc cu soţia mea?

Lydia înghiţi în sec, observând că se apropiau de poarta casei mari.

— Îmi pare rău, Brigham. Te rog să încetezi. Suntem certaţi, în cazul în care ai uitat.

Brigham reuşi să deschidă cârligul porţii cu ajutorul piciorului.

— Sunt perfect conştient de treaba asta, spuse el. Şi de aceea ar cam fi timpul să ne împăcăm.

Charlotte şi Millie, care se aflau în curte, îi priviră uimite. Lydia închise ochii şi se întrebă oare cum le va explica ea copiilor de ce tatăl lor îşi cărase nevasta în casă asemeni unui troglodit.

— Brigham! Îl rugă ea încet.

El o sărută pe frunte şi urcă treptele de la intrare. Apoi se întoarse spre fiicele sale şi Lydia fu şi ca obligată să le privească.

— Spuneţi-i lui Jake că vreau să fac o baie fierbinte, le însărcină el zâmbind pe sub mustaţă.

Charlotte pufni în râs şi o luă la fugă în casă cu Millie în urma ei.

— Te comporţi imposibil! Spuse Lydia printre dinţi.

Brigham deschise uşa şi păşi peste prag. Când se îndreptă spre scară cu Lydia în braţe, aceasta fu cuprinsă de o dorinţă plină de pasiune.

— Aminteşte-ţi de înţelegerea noastră, draga mea, spuse el prietenos. Ori de câte ori te vreau, te pot avea.

— Psst! Şopti Lydia ruşinată. Te-ar putea auzi cineva!

— Nu e niciun secret faptul că te duc spre patul meu, doamnă Quade, spuse el când ajunseră la etaj.

Lydia scutură din cap nevenindu-i să creadă. Se dusese la

soţul ei pentru a-şi cere banii şi pentru a-i arăta că nu o poate tiraniza, iar acum el o purta cum îşi poartă piratul prada răpită! Dar cel mai rău era faptul că că nu mai avea nici măcar puterea să se apere.

— Ce vor crede Charlotte şi Millie? Întrebă ea îngrijorată.

Brigham merse mai departe, deschise uşa camerei sale, o aşeză pe Lydia pe pat şi răspunse.

— Fetele sunt nişte copii nevinovaţi care vor crede că ne sărutăm.

Începu să-şi descheie cămaşa şi Lydia se ridică în capul oaselor. Avea dreptate, fetele probabil că vor chicoti şi vor presupune o sumedenie de lucruri însă în mod sigur că nu bănuiau ce făceau tatăl şi mama lor vitregă cu adevărat.

Brigham se dezbrăcă de cămaşă într-un colţ şi se apropie de lighean. Turnă apă în ligheanul de porţelan, apoi îşi spălă mâinile, faţa şi pieptul.

Lydia calculă distanţa de la pal până la uşă şi realiză că n-ar ajunge nici măcar până în prag înainte să se întoarcă Brigham.

— Bănuiesc că ţi-e indiferent cât de scandalos e ceea ce faci şi că eu aş prefera să plec.

Soţul ei se şterse cu un prosop curat. Deşi se chinuise din răsputeri să spele murdăria, mai mult o întinsese, iar Lydia fu ispitită să cedeze amuzată.

— Bineînţeles că e scandalos, răspunse el. Iar tu nici măcar nu vrei cu adevărat să pleci.

Lydia se ghemui într-un colţ al patului.

— Nu vreau?

Brigham scutură din cap.

— Nu. Poate că nu vrei să mă dorești, Lydia, dar adevărul este că o faci. Timp de câteva săptămâni te-ai tot foit seara în micul tău pat, cu gândul la toate lucrurile acelea minunate pe care ţi le-aş putea face.

Lydia simţi că transpiră din toţi porii. Ceea ce el spunea, era perfect adevărat, însă n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume.

— Încetează. Cel mult m-am gândit la cât de ticălos poţi fi.

Brigham o prinse râzând de picioare.

— Ai dreptate, recunoscu el lăsându-şi mâna să alunece de-a lungul piciorului Lydiei până ajunse la locul sensibil de sub genunchi. Sunt un ticălos, dar tu mă doreşti şi aşa. Poţi să negi, Lydia?

Lydia inspiră adânc, când degetele sale se furişară mângâind partea interioară a pulpelor ei, înaintând pe sub stofa subţire a hainelor. Trupul îi fu străbătut de fiori de plăcere şi ea îşi. Muşcă buza pentru a nu pierde controlul asupra propriului ei corp.

— Da, minţi ea cu neruşinare.

— Serios? Întrebă Brigham, în timp ce-i descălţă pantoful şi îi aduse piciorul peste umărul lui. Începu să-i

— Poţi fi sigur de asta, îl asigură Lydia zâmbitoare. Se simţea umilită de zvonurile despre bărbatul ei, cum că acesta s-ar fi încurcat cu o prostituată şi faptul că tot oraşul ştia acest lucru, făcea totul şi mai rău. O situaţie penibilă în faţa oamenilor săi, cel puţin atâta merita şi el.

Brigham băgă mâna în buzunar şi Lydia crezu pentru un moment că câştigase acest joc. Apoi însă se trezi cu o strălucitoare monedă de cinci cenţi în palmă.

— Poftim, spuse el. Scăzând toate costurile, cred că e totul în ordine.

Lydia fixă mai întâi moneda, apoi pe Brigham.

— Costuri?

— Bineînţeles, răspunse Brigham rânjind mulţumit şi începu să înşire pe degete: casa în care stai, de exemplu. Şi mâncarea. Hainele cumpărate de Devon, şi biletul de vapor până la portul Quade Harbor. Mobila din casa ta…

— Ticălos prefăcut ce eşti! Îl întrerupse Lydia.

El ridică o sprânceană şi făcu o figură jignită.

— Credeai că toate acestea fac parte din slujba ta? Întrebă el direct.

Lydia îşi încleştă pumnii, deşi ştia că nu-l putea lovi.. Era învăţătoare şi ar fi fost un exemplu negativ dacă ar fi apelat la violenţă.

— Sunt soţia ta, obiectă ea, însă vocea îşi pierduse puterea de convingere şi lucrul acesta îl observară amândoi.

Brigham îşi încrucişă braţele deasupra pieptului şi o privi cu indulgenţă.

— Exact. N-ai decât să te întorci în casa mea şi toată povestea va fi uitată. Vei primi bani de buzunar câţi doreşti şi am putea aduce altă învăţătoare care să-ţi ia locul.

Furia Lydiei era atât de puternică, atât de intensă încât aproape că ameţi.

— Nici nu mă gândesc să mă întorc la tine până nu închizi bordelul, îţi ceri scuze şi-mi dai banii munciţi! Şi în caz într-o înflăcărare neajutorată, îl prinse de umeri şi încercă să-l tragă deasupra ca. El însă alunecă şi mai jos lăsând urme de foc pe pielea ei.

Lydia bănui ce avea să urmeze şi într-adevăr Brigham îngenunche lângă pat, îşi trecu mâinile pe sub genunchii ei, îi desfăcu picioarele şi începu să o sărute acolo.

Îl prinse de umeri şi încercă să-şi stăpânească un geamăt de excitaţie maximă.

Buzele sale o dezmierdară şi o excitară în continuare, o transpuseră într-o stare de sălbatică lăcomie, până când ea crezu că nu mai poate îndura dulcele chin.

— O dată nu-i de ajuns, yankeule, şopti el. Nu-i de ajuns nici pe departe. Nu te voi lăsa până nu dai tot din tine.

— Brigham, şopti ea cu respiraţia tăiată, ducând mâna la gură pentru a împiedica sunetele de plăcere ce vroiau să iasă

din ea.

El se opri şi-i sărută partea interioară a pulpelor, o linişti şi o îmblânzi, până când Lydia respiră din nou normal, apoi o purtă din nou până la marginea extazului, în ultimul moment însă se retrase şi-i refuză împlinirea.

— După ce fac baie, promise el aruncând o privire plină de admiraţie asupra sânilor ei, a căror vârf se ridicase tare şi neruşinat. Presupun că vei rămâne aici şi mă vei aştepta până mă întorc.

În acest moment Lydia simţi că-l iubeşte şi că-l detestă totodată. Trezise în ea o dorinţă neînfrântă, şi amândoi ştiau că îl va aştepta. Până când el va fi gata să-i stingă focul. Până când va îngheţa iadul.

Capitolul 21

La fel ca de fiecare dată când Brigham o iubise, Lydia fu mult prea confuză pentru a se putea gândi la ceva concret. Trecu o bucată lungă de timp până când îşi reveni într-atât încât să poată vorbi din nou.

— Aş vrea să ştiu dacă e adevărat ceea ce vorbesc oamenii, şopti ea lângă umărul gol al lui Brigham.

Brigham scoase un oftat mulţumit şi se întinse mai comod pe saltea.

— Depinde de ce se vorbeşte, răspunse el după o pauză destul de lungă.

Lydia simţi primele semne de furie.

— Asta o ştii foarte bine, spuse ca şi-l înghionti uşor în coaste. E vorba de Clover O Keefe aia din Saloon. Oamenii spun că ar fi amanta ta.

El oftă din nou.

— Cl… domnişoara O Keefe e o prietenă, recunoscu el.

Inima Lydiei făcu un salt şi păru să se afle la marginea unui adânc abis. Ştia că Brigham nu o minţea; spunea mereu

deschis ceea ce credea.

— Am o soţie, spuse el liniştit. Şi până acum n-am fost adus în situaţia în care să-mi fac rost de o amantă.

Inima Lydiei fu cuprinsă de uşurare, dar şi de supărare. Era destul de greu pentru ca să recunoască puterea ce o avea Brigham asupra ei. Instinctul ei feminin îi spunea că şi ea are o putere asupra lui, însă acesteia nu-i putea da de urmă. Încercă să se ridice, dar soţul ei o ţinu neînduplecat şi totuşi cu blândeţe.

— E mai mult de o lună de când… am fost împreună, spuse ea.

Brigham râse.

— Am trecut şi prin perioade de abstinenţă mai lungi la viaţa mea, răspunse el. Apoi se întoarse brusc şi o trase pe el rânjind ca un viking după o luptă glorioasă. Sau nu mă crezi?

Lydia simţi sub ea corpul său tare şi extraordinar de masculin şi începu să tremure de excitaţie.

— Bi-bineînţeles că te cred. Nu ai destul bun simţ să minţi, nici măcar atunci când o minciună este mai puţin dureroasă decât adevărul.

El râse din nou.

— De îndată ce voi şti dacă asta a fost o laudă sau o acuzare, îţi voi da răspunsul.

Îi cuprinse fesele şi o strânse şi mai tare în braţe. Lydia îi simţi dorinţa arzătoare şi-şi desfăcu picioarele.

— A fost o acuzare, murmură ea, în timp ce el o prinse de mijloc şi o ridică uşor pentru a o aşeza într-o poziţie mai potrivită.

— Chiar îmi porţi copilul în tine? Întrebă Brigham în timp ce o penetră excitant de încet. Sau ai spus-o doar aşa?

Lydia închise ochii şi-şi ţinu respiraţia.

— Nu… chiar sunt… gravidă, răspunse ea şi încercă să-l simtă pe Brigham cât mai adânc în ea. El însă o ţinu strâns de

şolduri, până când ea avu impresia că va leşina de plăcere. Şi cred – o Doamne, Brigham, ce faci cu mine?

El intră încă puţin, chinuitor de încet, ridică apoi capul şi-i dezmierdă unul dintre sfârcuri.

— Lucruri care ne plac la amândoi, doamnă Quade, răspunse el încet, cu voce sugrumată de pasiune şi plăcere.

— Oh, Brigham, te rog…

O trase tot mai aproape de el, până intră în ea de tot.

Pentru prima dată de când se cunoşteau.

— Lydia avu impresia că şi el este pe cale de a-şi pierde controlul. Vocea lui îl trădase.

— Asta n-o să-i facă rău… copilului meu?

Lydia era impresionată, însă excitaţia îi era prea avansată pentru a lăsa loc pentru sentimente mai tandre. Prin vene îi curgea o dorinţă sălbatică ce i se împrăştia prin tot corpul ca o febră, iar Brigham era singurul leac.

— Nu, răspunse ea cu respiraţia tăiată. Fiul tău nu va păţi nimic.

Brigham se întinse sub ea, însă ca îl cuprinse cu picioarele şi-l strânse şi mai tare. Dulcea luptă continuă până când Lydia şi Brigham trecură de acea barieră invizibilă, iar glasurile lor se contopiră într-un singur strigăt de plăcere.

După ce se liniştiră, căzură într-un somn neliniştit, fară a-şi desprinde trupurile transpirate. Lydia se trezi în toiul nopţii şi se sperie crezând că cineva aprinsese un felinar.

Era însă luna, cea care umpluse încăperea cu lumina ei scăldându-l pe Brigham într-o aură argintie. Lydia fu cuprinsă de frumuseţea acelui moment, dar şi de disperarea cu care-l iubea pe bărbatul ce dormea lângă ea.

Trebuie să-ţi aduni forţele şi să-ţi păstrezi o parte din suflet şi pentru tine, îşi spuse ea nefericită. Căci dacă nu o făcea, identitatea ei avea să se contopească cu cea a lui Brigham şi atunci din ea nu va mai rămâne nimic, în afară de

imaginea din oglindă.

Se desprinse cu grijă din braţele soţului ei. Acesta se mişcă în somn, iar ea aşteptă răbdătoare până când el adormi din nou adânc. Apoi se ridică din pat, se îmbrăcă în linişte şi ieşi din cameră. O parte din sufletul ei, însă, rămase acolo lângă Brigham.

Se furişă plângând pe coridor până la scară. Coborî în bucătăria scăldată şi ea în lumina lunii şi părăsi casa.

Fără îndoială că ar fi apucat drumul spre casa ei, dacă nu ar fi văzut lumină în spatele unei ferestre de deasupra magazinului. Acolo locuia Polly, într-un apartament de două camere mari, încă nemobilate.

Poate că este bolnavă, se gândi Lydia şi se grăbi înspre clădirea cea mare. Dar în sufletul ei ştia că se înşală, că nu mergea la Polly pentru a-i oferi acesteia ajutor, înţelegere şi un umăr pe care să poată plânge, ei pentru că ea însăşi avea nevoie de ajutor.

Urcă scările de la intrare şi zâmbi citind firma scrisă de mână şi agăţată de perete: *Magazinul Quade*" scria acolo.

" Proprietari: Devon şi Polly Quade"

Se opri înaintea uşii şi ezită. Ar fi nepoliticos din partea mea să deranjez la ora asta, se gândi ea. E destul de târziu, e noapte…

Uşa se deschise înainte ca Lydia să coboare treptele şi să dispară în întuneric.

— Lydia, spuse Polly. În lumina lămpii din cameră şi cea a lunii ce bătea de-afară, Lydia putu observa că prietena ei plânsese. Acest lucru o uimi, pe de o parte din cauză că nu se mai gândise la Polly, ocupată fiind cu propriile ei probleme, pe de altă parte, fiindcă în timpul zilei cumnata ei părea mereu puternică şi optimistă. Avea un talent evident în afaceri şi câteodată părea că nici nu-i mai pasă dacă Devon va mai veni vreodată acasă sau nu.

Acum însă, observându-i figura, Lydia văzu că se înşelase.

— Am văzut lumină, spuse Lydia ca scuză şi intră.

Polly închise uşa şi îşi îmbrăţişă vizitatoarea nocturnă, apoi spuse prietenoasă:

— La loc. Voi face un ceai.

Lydia aprobă din cap. Nu exista niciun alt loc în care să-şi dorească să fie acum, în afară, poate, de patul cald al lui Brigham. Gândul de a se întoarce în micuţa ei casă o umplea de singurătate, deşi era conştientă de faptul că va trebuie să plece.

Locuinţa era curată şi ordonată, dar patul prietenei ei arăta de parcă aceasta încercase zadarnic să adoarmă şi se foise ore întregi de pe o parte pe cealaltă.

— Mai ştii ceva de Devon? Întrebă Lydia încet şi se aşează la masă, în timp ce Polly stătea în faţa sobei încălzind apă pentru ceai.

Părul ei negru îi era împletit într-o coadă groasă ce-i cădea pe spate.

— Nu, răspunse Polly fără să o privească pe Lydia. E cel mai încăpăţânat om pe care l-am văzut vreodată.

Lydia zâmbi.

— Al doilea, o corectă ea. Cred că Brigham l-a învăţat pe Devon tot ce ştia despre încăpăţânare, îndărătnicie şi îndârjire.

Polly presără frunze de ceai în cană, apoi turnă apa fierbinte deasupra. Scoase două ceşti din dulap.

— Câteodată am impresia că ar trebui să plec în căutarea lui şi să-l aduc acasă de urechi, spuse ca cu o figură absentă. Se poartă ca un băieţel care are nevoie urgentă de o mamă de bătaie.

Lydia zâmbi imaginându-şi cum Polly îl trase de urechi pe masivul Devon, însă cuvintele îi sunară triste.

— Ar fi un lux dacă ne-am permite să mai arătăm şi noi

câte-o slăbiciune din când în când? Întrebă ea gânditoare. Adică, vreau să spun, că Devon şi Brigham nu sunt nişte monştri. De ce nu ne putem lăsa conduse de ei prin viaţă, cum acceptă şi alte soţii acest lucru din partea soţilor lor?

Polly oftă din greu şi zâmbetul şi dispăru de pe buze.

— Cred că atunci când înveţi să te descurci singură, nu mai poţi uita acest lucru.

Aşează ceştile pe masă, aduse zahăr şi lapte şi îşi trase şi ea. Un scaun mai aproape.

— În afară de asta, nu cred că Brigham s-ar simţi atras de tine dacă ai fi sensibilă ca o floare şi i-ai executa cu bucurie toate poruncile.

Lydia ar fi râs dacă nu ar fi fost sigură că acest râs va degenera într-o isterie.

— Nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte şi n-ar face un compromis nici dacă i-ar fi sufletul în primejdie atât de căpos el De ce nu m-am putut îndrăgosti de unul ca doctor Mecanley? De ce aştept un copil de la el?

Ochii prietenei ei, obosiţi şi umflaţi de plâns, se luminară şi Polly îi prinse mâna într-a ei.

— Aştepţi un copil? Dar e minunat, Lydia – fiul meu va avea un verişor cu care să se joace!

Imaginea celor doi copii jucându-se, unul cu părul negru şi ochii gri ai lui Brigham, iar celălalt blond cu ochii lui Devon albaştri şi inteligenţi o mişcară pe Lydia până la lacrimi.

Polly scoase o batistă din dulap. În timp ce Lydia îşi curăţă nasul şi-şi şterse lacrimile, Polly turnă ceai în ceşti.

— Nu cred că situaţia ta se poate compara cu a mea, Lydia, spuse ea calmă. Mi-e tare dor de Devon. Cu mare plăcere i-aş da voie să-mi comande, numai de s-ar întoarce şi ar fi gata să trăiască din nou cu mine.

Lydia îşi trase nasul şi şi-l mai şterse încă odată.

— Te înşeli, Polly. Eşti la fel de puternică şi de

independentă că şi Devon şi n-ai putea suporta să faci pe căţelușul lui. N-ai putea trăi cu el decât ca parteneri cu drepturi egale.

— Poate că ai dreptate, recunoscu Polly după ce se gândi o vreme. Problema este că-mi lipseşte atât de mult, încât câteodată am impresia că-mi voi pierde minţile. Alerg prin cameră şi bat cu pumnii în pereţi de parcă asta ar putea schimba ceva.

Lydia îşi puse zahăr şi lapte în ceai şi luă o înghiţitură.

— Pe unde crezi că ar putea fi? Mă refer la Devon.

Polly ridică din umeri nefericită.

— Cine ştie? În Seattle, în San Francisco sau în drum spre China.

În ochi îi apăru un licăr de speranţă şi începu să vorbească mai repede.

— Dar îţi jur că există un soi de lanţ de aur, ce ne leagă unul de celălalt. Este prins de inimile noastre, şi indiferent, pe unde e Devon, nu va putea rupe acest lanţ niciodată.

Ochii Lydiei se umplură de lacrimi. Simţea proporţiile dragostei descrise de Polly şi ştia cât de periculoasă putea fi o asemenea dragoste, căci ca însăşi o simţea pentru Brigham.

— Deci vei rămâne aici şi-l vei aştepta?

Polly dădu din cap afirmativ.

Figura ei primi o expresie de tristeţe.

— Dar asta nu înseamnă că voi sta scară de seară ca un felinar în verandă. Intenţionez să fac din magazinul ăsta o afacere înfloritoare şi să-mi cresc copilul oferindu-i o familie şi un cămin, lucruri pe care eu nu le-am avut. Nu este o imagine perfectă fără Devon, dar oricum mult mai mult decât au majoritatea femeilor în situaţia mea, iar pentru asta trebuie să fiu recunoscătoare.

Lydia se gândi la femei ca Magna Holmetz, Elly Collier şi la

biata făptură găsită de doctorul Mecanley în closetul lui. Ele nu avuseseră parte în viaţă decât de mizerie şi suferinţă, fapt care poate că nu se va schimba niciodată, şi nici nu erau căsătorite cu cei mai puternici şi mai bogaţi bărbaţi de pe teritoriul Washingtonului.

— Brigham refuză în continuare să închidă bordelul, spuse ea după ce termină de băut ceaiul.

— Cred că în acest punct nu va ceda niciodată, răspunse Polly.

— El susţine că Clover O'Keefe nu este amanta lui.

— Atunci nici nu este, replică Polly. Dacă ar fi, el ţi-ar spune-o deschis şi tu ar trebui să vezi cum te descurci cu ideea asta.

Lydia aprobă din cap. Brigham îi era încă credincios cu toate că relaţia lor era neobişnuită şi ea ştia să aprecieze acest lucru. Dar mai ştia că situaţia se putea schimba de la un minut la altul.

În cazul în care Brigham se decidea pentru domnişoara O Keefe, s-ar duce la ea şi i-ar spune şi era foarte puţin probabil ca ea să-l refuze.

— Nu pot să părăsesc portul Quade Harbor şi nici nu pot să rămân, fu de părere Lydia. Ce să fac?

Polly zâmbi înţelegătoare şi îşi mai turnă ei şi oaspetei câte o ceaşcă de ceai.

— Acelaşi lucru ca mine, cred, răspunse ca. Ocupă-te de treburile talc şi aşteaptă. Faptul că nu ne putem rezolva problemele dintr-odată nu înseamnă că nu le putem rezolva cu răbdare, în timp.

Lydia fu de acord cu spusele lui Polly.

Lupta cu sine când, după vizita la cumnata ei, cobora scările. Bineînţeles că se putea întoarce în casa mare şi patul cald al bărbatului ei. Nimeni, nici măcar Dumnezeu şi îngerii săi, nu i-ar fi luat-o în nume de rău. Îl iubea pe Brigham, era

soţia lui legitimă şi îi purta copilul în pântec. Pe de altă parte, era de prevăzut ca Brigham, dacă ea ar ceda în felul acesta, să devină din nou stăpân peste sufletul ei. Asta presupunând că nu era deja.

Devon stătea la capătul unui lung debarcader şi privea reflecţiile stelelor pe apa întunecată.

Nici măcar gălăgia străzii Skid Road din Seattle nu-i putea schimba senzaţia că este singur pe lume. Şi fusese atât de sigur că depărtarea va vindeca rănile şi că o va uita pe Polly cu minciunile ei. Cu câteva butoiaşe de whisky şi cu un bordel plin de târfe ar trebui să meargă, sperase el.

Problema era că cel mai bun whisky avea gust de petrol şi el – ceea ce era şi mai grav – îl vomitase, ca un puştan la prima sa băutură, şi în ceea ce privea vizita lui la bordel… şi asta avusese un sfârşit dezastruos. Reuşise să se excite într-o oarecare măsură, închipuindu-şi că femeia pe care o cumpărase şi o plătise ar fi Polly, dar acea parte din el care nu se lăsa înşelată nu acceptă acest lucru. Această parte, care fusese dură precum lemnul de esenţă tare, pierduse din substanţă ca zăpada la soare.

Amintirea acelei seri era de ajuns să-l facă pe Devon să roşească de ruşine. Îi plătise prostituatei suma dublă şi o pusese să jure că nu va povesti nimănui nimic despre înfrângerea sa. Îl bătuse prietenește pe obraz, afirmând că ca cunoaşte mijloace de a aduce înapoi puterea bărbaţilor, dar Devon a refuzat. Era fară nicio speranţă, Polly îl făcuse neputincios în faţa oricărei alte femei.

Scoase o ţigară şi un chibrit din buzunarul cămăşii şi le aruncă apoi în apă. După cum îi mergeau lucrurile în ultima vreme, era posibil să i se facă rău şi de la fumat.

Devon trase adânc aer în piept. Gândurile îi zburară la Lydia – Dumnezeule, ce convins fusese că o dorea în sufletul şi în patul său! Dar între timp ştia că afecţiunea pentru ea

era de natură fraternă. Lydia îi fusese de la bun început destinată lui Brigham, recunoscu în sfârşit Devon.

Îşi dădu părul pe spate şi dorul după portul Quade Harbor era atât de puternic că ar fi putut alerga pe apă pentru a ajunge mai repede acasă.

Acasă.

Era plecat de mai mult de o lună dar nu reuşea să uite ceea ce rămăsese în urma lui. Şi îi era dor nu numai de Polly şi de magazin, ei şi de fratele său, de Lydia şi de cele două nepoate. Întotdeauna fusese gelos pe Brigham din cauza copiilor lui.

— Devon întoarse spatele apei şi drumului luminat de stele. În ochii săi ardeau lacrimi pe care nu le-ar fi recunoscut nici în faţa lui Dumnezeu. Copilul pe care îl purta Polly – nu era cumva al lui, aşa cum spusese Polly? Nu era posibil să dea frâu liber mândriei şi încăpăţânării tipice pentru cei din familia Quade.

Pe de altă parte Polly îl minţise, nu prin cuvinte, dar prin aranjarea acelei ceremonii de căsătorie înşelătoare în San Francisco. Şi de aceea poate nu avea scrupule să-i bage pe gât copilul unui alt bărbat. Întrebarea era – îl deranja? Singurătatea lui era atât de mare încât ameninţa să-l înghită şi un copil era un copil. Devon îşi dorea atât de disperat o familie şi un copil încât se speria câteodată.

Merse pe podeţul de lemn spre hotelul unde stătea de la venirea lui în Seattle. Muşchii picioarelor erau încă puţin atrofiaţi şi asta îi aduse din nou aminte de accident, gândurile zburându-i spre Polly. Deşi se purtase îngrozitor de grosolan cu ea când se trezise din leşin, ea nu-l părăsise nicio clipă.

Poate totuşi îl iubea.

Devon îşi croi drum printre căruţele şi trăsurile care treceau şi traversă strada.” *Eşti un prost”,* îşi zise el, dar

dorul după lucrurile la care renunţase era din ce în ce mai mare şi nu ştia cât îi va mai putea rezista.

Joe Mecanley se ridică gemând de pe patul său de consultaţii, trecându-şi mâna prin păr şi lăsând păturile să cadă pe jos. De când Fredine îi preluase palul nu-i rămăsese nimic altceva de făcut decât să doarmă în cabinetul de consultaţii – dacă tortura prin care trecuse se putea numi somn. Spatele aproape îl ucidea, vântul urla ca o haită de lupi şi cineva bătea sălbatic la uşă.

Căscând îşi îmbrăcă pantalonii şi cămaşa şi îşi trase bretelele peste umeri.

— Vin! Vin! Urlă el mormăind supărat ceva, în drum spre uşă. În ciuda muncii lor grele de zi cu zi, tăietorii de lemne nu erau decât nişte plângăcioşi. Acceptau riscul de a fi zdrobiţi de copacii tăiaţi sau de a fi îngropaţi sub crăci şi crengi, dar cum se tăiau la deget sau îi înţepa vreo insectă se văicăreau de parcă erau pe moarte.

Un moment! Urlă Joe, înainte de a descuia uşa, dar păru imediat rău de nerăbdarea sa când îl văzu pe micuţul băieţel speriat. Micul Holmetz îl privea cu ochii mari şi negri. Faţa îi era albă ca varul.

— Mama, şopti băiatul. L-a sosit vremea.

Joe se trezi momentan, de parcă băuse o cană întreagă de cafea.

— Are probleme?

Băiatul dădu din cap.;

Are hemoragie.

În sinea lui, Joe trase o înjurătură, dar când vorbi vocea lui era calmă şi stăpânită.

— Fugi imediat la doamna Lydia şi îi spui că am nevoie de ea la mama ta.

Băiatul o luă la fugă cât de repede îl duceau picioarele scurte. Joe se întoarse în bucătărie, unde Fredine punea apă

pentru cafea. Era îmbrăcată pentru şcoală, unde mergea în fiecare zi şi până acum tatăl ei nu apăruse.

— Ceva nu e în ordine? Întrebă ea, cu ochii mari, întunecaţi de grijă. Părul ei blond era împletit şi arăta foarte feminin în rochia împrumutată, care îi era cu cel puţin două numere mai mică.

— Bebeluşul Holmetz e pe drum. Joe apucă un vas şi îl umplu cu apă caldă. Lydia trebuie să mă ajute, aşa că azi nu se vor ţine ore.

Dezamăgirea din ochii Fredinei era evidentă, învăţase deja alfabetul şi ştia să numere până la o sulă, fiind foarte furioasă pentru fiecare secundă pierdută fără să poată învăţa. Îl urmă pe Joe când acesta merse în cabinet şi îşi scoase cămaşa pentru a se spăla.

— Doamna Lydia este de părere că nu m-ar împiedica nimic să-mi schimb numele, povesti ea. Mi se pare că Fredine nu mi se potriveşte.

Joc se supără un pic, că ea rămase în timp ce el se spăla. Nu se cădea să-l vadă fară cămaşă, dar nici să o ţină la el în casă fară doamnă de companie.

— Ştiu, spuse el, întinzând mâna după prosop.

— Te nume ţi-ar place?

Joe îşi puse cămaşa, gândurile nu-i stăteau la problema lui Fredine, ei la doamna Holmetz care avea dureri mari şi era poate chiar pe moarte.

— Etta, spuse el scurt, zicând primul nume care-i trecu prin minte. Etta îmi place.

Apoi îşi luă trusa şi haina, se încălţă şi părăsi casa.

Când Brigham se trezi în zori, auzi vântul urlând în copacii care înconjurau casa. Era un sunet cu care se obişnuise şi pe care îl iubea, dar ceva îl făcea astăzi să se înfioare la auzul său.

Îşi puse mâinile sub cap şi se întinse. Corpul său era însă

obosit de la satisfacerea minunată pe care o trăise seara trecută, dar în suflet i se cuibărise o durere persistentă. Lydia plecase, deja de mai multe ore şi el era sigur că nu avea de gând să se întoarcă.

Brigham înjură reţinut. Fusese treaz când ca se furişase din cameră, dar se prefăcuse că doarme. Mândria sa îl obligase. Era sigur că Lydia nu ar fi rămas nici dacă ar fi implorat-o, şi asta ar fi făcut chiar din clipa când ar fi deschis gura să-i vorbească.

Dar el nu cerşise niciodată nimic şi nu avea de gând să o facă acum.

Brigham se întoarse pe o parte şi privi tavanul. Umbre roz se strecurară în întuneric şi se transformau încet într-un gri deschis. Soarele va răsări imediat, dar vuietul, vântul prevestea vreme rea. Şi pe furtună munca în pădure era mult prea periculoasă.

— La dracu, spuse el pentru că avea de respectat un termen. Vremea bună ar mai fi putut ţine o zi, două, până ce lemnul pentru încărcătura următorului vas ar fi fost tăiat.

În mod normal, Brigham s-ar fi sculat acum pentru a se spăla şi îmbrăca, dar astăzi rămase în pat. Simţea mirosul Lydiei pe perna sa şi dogoarea mângâierilor şi pasiunii ei.

Zâmbi. Va aduce pe lume un copil. Un strigăt de bucurie vrea să izbucnească, dar îl reţinu.

Nu era în fond chiar aşa, ca şi cum Lydia l-ar iubi. Răspundea la îmbrăţişările pătimaşe din pat şi învăţase chiar să-l răsfeţe într-un mod care aproape îl făcea să-şi piardă minţile de plăcere. Ştia foarte bine că trupul era slab şi mintea, cugetul nu se supuneau întotdeauna aceleiaşi reguli.

Lydia era o femeie tânără şi sănătoasă, care de abia acum descoperea plăcerile pe care corpul ei putea să le primească sau să le dea, şi era foarte posibil ca un alt bărbat, care avea

o oarecare experienţă ca iubit, să-i ofere aceeaşi plăcere ca şi Brigham.

Gândul acesta stinse lucirea mândră din ochii lui Brigham. La dracu, nu – nu ar putea suporta ca Lydia să împartă patul cu un alt bărbat! Asta i-ar fi răpit şi ultima sclipire de raţiune care-i rămăsese, după ce Devon se întorsese de la San Francisco şi o adusese pe Lydia înapoi drept cadou.

Blestemând, se grăbi să iasă din pat, agăţându-se în cearceafuri şi aproape căzând. La toaletă umplu ligheanul cu apă şi se privi în oglindă. Cum va merge mai departe, dacă Lydia continua să vină la el numai când dorea şi simţea nevoia să facă dragoste şi se întorcea apoi în căsuţa ei, ca şi cum nu ar avea un soţ? Ce exemplu prost va fi pentru fiul său, dacă se lăsa tratat astfel de o femeie… La reacţiile lui Millie şi Charlotte nici nu se mai gândea.

Bineînţeles că nimeni nu avusese curajul până acum să râdă de el, dar dacă Lydia continua cu atitudinea ei superioară, îl va face de râsul tuturor tăietorilor de lemne din California până la graniţa canadiană. Aşa ceva nu putea accepta!

Capitolul 22

Un ziar vechi zbură pe lângă Lydia pe când fugea în urma băiatului, ridicându-şi fustele pentru ca vântul să nu le umfle. Cerul era de un gri ameninţător şi copacii care protejau strada se mişcau ca scuturaţi de mâna unui gigant.

Lydia şi băiatul intrară în casa familiei Holmetz, care era atât de curată de parcă ar fi aşteptat oaspeţi. Pe laturile camerei se aflau două paturi înguste în care dormeau copiii. Doamna Holmetz gemea întinsă pe o saltea de paie în dormitorul alăturat iar Joe era deja lângă ea.

Mânecile îi erau ridicate până la cot şi mâinile îi mai străluceau de la spălat. Când Lydia îl privi, inima i se strânse

în piept şi din nou îşi dorea să se fi îndrăgostit de el în loc de Brigham. Îl înţelegea pe medic, deşi în război se aflaseră pe poziţii opuse, dar oricum, avea multe în comun cu el.

Tăcută, merse în bucătărie, luă o găleată şi alergă în curte la pompă. După ce puse pe foc o oală mare cu apă, se spălă bine pe mâini şi reveni în dormitor.

Copiii stăteau la capătul patului părinţilor, cu mânuţele încleştaţi de barele de fier şi cu ochii mari de frică ştiind de pericolul în care se afla mama lor.

— Mergeţi la şcoală le spuse Lydia prietenoasă. Spuneţi-i lui Charlotte să-şi înceapă lecţia de geografie,

Millie să înveţe ia aritmetică, Fredine să-şi repete alfabetul. Voi ceilalţi citiţi ceva în linişte.

Copiii păreau foarte uşuraţi şi, aruncând mamei lor o privire plină de milă, fugiră afară. Rămase numai Hans, care avea tot dreptul să asiste, dar nu le era de niciun ajutor.

— Du-te la casa domnului Quade şi spune-i lui Jake Feeny să-ţi dea atâtea oale şi cearceafuri câte poţi să duci, îi spuse Lydia domnului Holmetz.

Lydia se întrerupse când Magna scoase un ţipăt ascuţit. Hans se întoarse şi aruncă o privire furioasă lui Joe care tocmai o consulta pe soţia lui.

— Nu se cade ca un bărbat să se atingă aşa de nevasta mea! Spuse Hans.

— Doctor Mecanley este medic, răspunse Lydia şi îl împinse spre uşă pe bărbatul mătăhălos.

Hans făcu o figură încăpăţânată, obrajii erau roşii ca focul.

— Vagna nu a avut niciodată nevoie de un doctor. Ajut-o tu. Ajutorul unei femei este tot ceea ce îi trebuie.

Lydia se întoarse spre Joe, care încă o mai consulta pe Magna, ignorându-l pe Hans.

— Ar putea să moară şi ca, şi copilul. Trebuie să ne ajutaţi pe mine şi pe medic. Mergi acum şi fă ce ţi-am spus. Te rog.

Un moment Hans ezită, îşi privi nevasta care se zvârcolea de dureri şi de febră şi Lydia se stăpâni cu greu să nu ţipe la el. Ştia că Hans nu-şi făcea griji de sănătatea soţiei, ei de virtutea ei, şi asta era dezgustător în condiţiile de faţă.

Joe ridică privirea sa calmă de la pacienta lui, spre Hans. Nu spuse nimic, dar mesajul era mai mult decât clar.

Hans părăsi încăperea.

— Trebuie să scoatem copilul, îi spuse Joe Lydiei care-i ştergea fruntea femeii suferinde. Micuţul nu o să reuşească fără ajutorul nostru.

Lydia închise un moment ochii şi trase adânc aer în piept.

— Bine. Avem eter?

— În trusa mea, spuse Joe. Rămâi cu ea, eu caut nişte apă fierbinte să mă mai spăl odată.

Lydia trăsese deja un scaun lângă pat şi apucase mâinile bătătorite ale doamnei Holmetz.

— Durerile o să înceteze curând, îi spuse ea femeii pe jumătate leşinată şi spera să nu fie o minciună.

— Copilul meu, spuse Magna cu greutate. Nu-l lăsaţi să moară.

Lydia îşi reţinu cu greu lacrimile, acum nu era momentul pentru aşa ceva.

— O să facem ce va fi cu putinţă, promisese ea.

Când Joe se întoarse cu oala de apă fierbinte, turnă un pic în ligheanul de pe masă şi începu să-şi spele mâinile şi braţele cu săpun antiseptic. Apoi scoase o bucată de tifon din trusă, dându-i Lydiei o sticlă mare.

Ai mai lucrat vreodată cu eter? Întrebă el.

Întrebarea îi aminti Lydiei de corturile murdare şi urât mirositoare ale spitalului de pe câmpurile de luptă ale războiului civil.

— Când am avut, da, răspunse ea şi scoase dopul sticlei.

Majoritatea timpului, medicii şi asistentele au trebuit să se

descurce fară medicamentele de care aveau nevoie; conflictul dintre state devenise mult mai amplu şi brutal decât prevăzuseră şi cei mai optimişti observatori.

Lydia îşi concentră atenţia asupra Magnei, umezi tifonul cu eter şi i-l puse peste gură şi nas. Joe îndepărtase între timp păturile şi îi ridicase femeii cămaşa de noapte până la mijloc. Abdomenul ei umflat tresări când viaţa care se afla înăuntru vru să iasă.

Te rog, imploră Lydia în gând. Niciodată nu se ruga mai mult pentru vreun pacient; în înţelepciunea sa numai Dumnezeu ştia cine va trăi şi cine va muri.

Câni Magna inspiră eterul şi începu să se relaxeze, Joe îi dezinfectă burta cu alcool şi scoase bisturiul. Lydia îl privi cu admiraţie cum îl dezinfectă şi pe acesta.

După ce Hans se întorsese cu oalele şi cearceafurile, Lydia deja narcotizase pacienta şi schimbase aşternutul însângerat.

O siluetă înaltă apăru în pragul uşii, umplând aproape toată rama, dar spre uşurarea Lydiei cel de acolo nu era Hans, ei Brigham.

Aruncând o privire scurtă vizitatorului, Joe începu operaţia.

— Fă-mi, te rog, un serviciu şi ţine-l pe Hans afară până terminăm, îl rugă el calm.

Brigham dădu din cap, o mai privi un moment pe Lydia şi ieşi.

Lydia mai umezi tifonul cu eter. Mirosul de sânge din încăpere era aproape insuportabil şi Lydia se clătină uşor. Dar concentrarea ei nu slăbi nici măcar o secundă.

Terminând tăietura exterioară, Joe înaintă spre interiorul abdomenului. Mâinile sale lucrau repede şi sigur.

— Cum merge respiraţia? Întrebă el.

— Regulată, dar un pic slabă, relată Lydia. Îl auzi pe

Brigham vorbind cu Hans în camera alăturată şi zgomot de oale.

Ştiind că soţul ei era atât de aproape, se mai consolă un pic. Joe băgă mâna în abdomenul Magnei şi scoase un bebeluş mititel, vânăt, acoperit tot cu sânge şi un strat alb.

Salut, mititico, spuse el răguşii şi îi băgă un deget între buzele micuţe pentru a-i curăţa guriţa.

Micuţa fetiţă scoase un sunet asemănător cu mieunatul unui pisoi nou-născut şi Lydia îşi ţinu respiraţia. O secundă mai târziu copilul începu să urle.

Joe tăie ombilicul, îi dădu Lydiei bebeluşul şi îl chema pe Brigham să aducă apă fiartă şi cearceafuri curate.

Brigham apăru cu cele cerute, dar când privirea îi căzu pe Magna, se albi de tot sub bronzul său şi Lydia crezu că o să leşine. El se stăpâni însă şi ieşi tăcut din cameră

În timp ce Lydia îmbăie şi înfaşă fetiţa, Joe cusu la loc burta Magnei. Lydia duse nou-născutul în bucătărie unde Hans aştepta speriat. Spre dezamăgirea ei, Brigham nu mai era acolo.

— Vreau să-ţi prezint o domnişoară foarte drăguţă, zise Lydia şi ridică un colţ al păturii, ca Hans Holmetz să poată vedea bebeluşul.

— Aceasta este fiica ta, domnule Holmetz.

Trăsăturile aspre ale lui Hans se mai înmuiară un pic când privi copilul.

— Şi Magna? Întrebă el răguşit.

— Trăieşte, spuse Lydia prevăzătoare, ştiind ce se mai putea întâmpla în următoarele ore.

— Dar are nevoie de îngrijiri speciale, deoarece am scos copilul prin cezariană.

Hans se-ncruntă.

— Ce? Replică el ameninţător.

Joe ieşi din dormitor în hainele sale pline de sânge, în

câteva cuvinte îi explică lui Hans operaţia şi din ce cauză fusese necesară.

Spre surprinderea Lydiei, Hans se dovedi înţelegător, deşi era cu mult mai mare şi mai puternic decât Mecanley. Se aşeză pe un scaun şi întinse mâinile.

— Ţin eu copilul, spuse el. Duceţi-vă la Magna.

Lydia îi dădu nou-născutul şi îi aruncă o privire lui Joe care aprobă aproape imperceptibil.

În dormitor o spălă pe femeia încă leşinată şi schimbă aşternutul. Însă în tot acest timp nu-i ieşea din cap figura îngrozită a soţului ei. După un timp veni Hans, îi dădu Lydiei copilul şi se aplecă peste Magna, sărutând-o pe frunte.

Când Lydia văzu acest gest tandru, îl iertă pe Hans pentru ezitarea de a-l lăsa pe doctorul Mecanley să-i consulte soţia.

— Pe aceasta o păstrăm, zise el încet Magnei.

Lydia înghiţi greu. Ştia că familia Holmetz pierduse în anii trecuţi mai mulţi bebeluşi. Protector, strânse copilul la piept şi încercă să-i dea ceva din puterea ei.

După un moment se întoarse şi Joe.

— Am s-o trimit pe Fredine să aibă grijă de mamă şi de copil, zise el spre Lydia, fără a-l băga în seamă pe Hans. Tu ai nevoie de puţină linişte.

Lydia suspină. Ce privelişte trebuia să fie! Nu dormise toată noaptea şi să asişti la o naştere este foarte obositor.

— Da, doctore, spuse ea cu un zâmbet recunoscător. Joe o privi o clipă, apoi plecă.

Un sfert de oră mai târziu veni Fredine. Ochii îi sclipeau de mândrie şi emoţie când îi arătă Lydiei tăbliţa pe care scria cu litere mari.

— Etta.

— Noul meu nume, şopti ea Lydiei şi puse tăbliţa deoparte pentru a lua copilul în braţe.

— De acum încolo sunt Etta. Fredine nu mai există.

Polly stătea pe veranda magazinului privind sosirea vasului de poştă.

Scoaseră un podeţ şi doi bărbaţi în haine uzate debarcară fiecare cu câte un sac pe umăr. Deoarece purtau pălării, Polly nu le putea vedea faţa, dar ştia şi aşa că niciunul nu este Devon.

Dezamăgită se întoarse înapoi în magazin.

Afacerea începea să meargă mai bine. Avea acum o râşniţă de cafea şi îşi mărise oferta cu brânză, cărţi şi stofe, pe lângă multe alte mărfuri, şi fiecare ţârâit al casei de bani o umplea de speranţe noi. Chiar dacă Devon nu s-ar mai întoarce vreodată – desi se ruga în fiecare zi pentru asta – va putea oferi copilului el o viaţă bună.

Momentan era linişte în prăvălie. Polly trecu în spatele tejghelei, prefăcându-se că priveşte conservele de fasole, scoici şi alte alimente. Dar în realitate încerca numai să-şi stăpânească lacrimile. Vântul urla în jurul clădirii şi stropi mari de ploaie începură să bată în acoperiş.

După ce se linişti, Polly merse la soba mare de fier şi mai puse lemne pe foc. Vremea se răcise şi Polly începu să aibă un sentiment neplăcut.

Când Millie şi Charlotte intrară pline de energie în magazin, dispoziţia proastă a lui Polly se mai îmbunătăţi puţin.

— Ce căutaţi afară pe vremea asta? Le certă ea binevoitoare, deoarece felele erau ude până la piele. Mergeţi la sobă şi încălziţi-vă, înainte să vă îmbolnăviţi rău!

Fetele lui Brigham o ascultară.

— Tata a spus că putem lua fiecare un baton de mentă, zise Millie şi scoase doi bănuţi de cupru din buzunarul fustei.

Polly zâmbi. Ca şi Devon şi ea iubea aceşti copii mult şi era bucuroasă să-i vadă. Ştia că Brigham nu se sfieşte să-i mărească venitul magazinului deşi avea şi el o afacere

asemănătoare şi ea îi era de fapt concurenta. Luă două batoane de mentă şi le duse clienţilor uzi, având grijă să ia bănuţii cu respectul cuvenit.

Millie merse la geam.

— A venit barca poştală, zise ea. Poate a adus vreo scrisoare de la unchiul Devon.

Această remarcă făcu ca dispoziţia lui Polly să scadă la zero. Suspinând, merse lângă Millie la fereastră.

— Nu aş fi surprinsă dacă v-ar fi scris vouă sau tatălui vostru, zise ea.

Era destul de proastă să spere în fiecare zi că Devon va veni cu vasul poştal şi în fiecare zi urma o mare dezamăgire.

— Vin doi bărbaţi spre magazin, relată Millie Charlottei, care rămăsese la sobă uscându-şi fustele. Pun pariu că sunt în căutare de lucru la fabrica de cherestea a lui tata.

Charlotte suspină plictisită.

— Din ce alt motiv ar veni aici? Răspunse ea.

Polly zâmbi tristă de remarca Charlottei. O mira întotdeauna că fata nu vede ce avea aici – o familie care o iubea, o casă minunată, destulă mâncare şi o mulţime de rochii frumoase.

— Găsesc că acest oraş oferă totuşi nişte posibilităţi, spuse ea ştergând praful de pe tejghea.

Charlotte făcu un gest dispreţuitor.

— Şi care ar fi acestea?

Millie răspunse înainte ca Polly să spună ceva.

— Întreab-o pe Anna Holmetz când a primii ultima oară pantofi noi! Întreab-o cum a fost când familia nu a avut două săptămâni ce mânca pentru că nu aveau bani. Întreab-o…

Charlotte roşi, dar apoi replică.

— Ai nevoie de ceva mai mult pentru o viaţă fericită decât de haine şi mâncare. Nu înţelegi asta pentru că nu simţi deloc poezia, aşa ca mine.

— Poate! Zise Millie. A fost odată o tânără femeie pe nume Puck…

— Încetaţi! Strigă Polly.

Clopoţelul mic de deasupra uşii sună, când intră un bărbat cu pălăria adânc trasă pe faţă şi un sac pe umăr. Trebuia să fie unul din noii muncitori care veniseră mai devreme, dar ceva îi păru lui Polly foarte cunoscut.

Îşi scoase pălăria şi ea recunoscu părul des, castaniu, ’ ochii verzi, lipsiţi de respect şi zâmbetul un pic strâmb, dar atât de şarmant. Simţi cum sângele începu să-i pulseze.

— Bună, Polly, spuse el.

Polly se ţinu de tejghea. În faţa ei se afla Nat Malachi, bărbatul care o sedusese pe vremea când era o fetiţă neştiutoare şi nevinovată. Bărbatul care o adusese la San Francisco şi o învăţase să înşele bărbaţi ca Devon.

Bărbatul pe care sperase să nu-l mai vadă decât în coşmaruri.

Millie şi Charlotte îl studiau curioase pe străin. Observaseră cât de tulburată era mătuşa lor, deşi îşi dădea toată silinţa să o ascundă.

— Mai bine mergeţi acasă, copii, spuse Polly cu o voce neobişnuit de stridentă. Ploaia s-a mai oprit şi nu se ştie dacă nu începe iar.

— Are dreptate, zise Millie Charlottei. Lydia va fi foarte supărată pe noi dacă nu ne facem temele pentru mâine.

Nat, care tăcu se tot timpul, le zâmbi fetelor.

După ce fugiră afară, Polly se simţi în prăvălia ei micuţă şi plăcută ca într-o peşteră rece, sumbră, care părea să o înghită.

— Ce vrei? Întrebă ea în timp ce luă arma pe care i-o dăduse Brigham de la locul ei de sub tejghea, armând-o.

Nat râse.

— Ce primire după o despărţire atât de lungă? Întrebă el,

vrând să vină spre ca.

Polly ţinti spre gâtul lui.

— Nu te apropia, Nat! Îl avertiză ea. Acum sunt căsătorită legal şi o să respect acest lucru.

El se retrase încet, ridică mâinile şi zâmbi. Apoi admiră magazinul bine aprovizionai.

— Ţi-ai găsit un culcuş bun. Nu te condamn că nu vrei să-ţi periclitezi situaţia.

Tremuratul dispăru şi Polly îşi umezi buzele uscate.

— Vasul de poştă va reveni în port într-o oră, spuse ea. Când pleacă vreau să dispari şi tu.

— În viaţă nu toate se întâmplă cum vrem noi, Polly, răspunse el cu un respect fals în voce. Asta ar fi trebuit să ştii deja.

Polly îl privi pe bărbatul pe care crezuse că-l iubise cândva, omul care se folosise de ea într-un mod înfiorător.

— Nu ai ce căuta aici, replică ea. Mâinile care ţineau puşca se umeziseră deja. Oraşul ăsta este prea plictisitor şi corect pentru o persoană ca tine.

Din nou râse, în timp ce o pală de ploaie bătu în geam. Câteva picături căzură în cămin şi se evaporară sfârâind.

— Unde este el? Întrebă Nat. Soţul tău de treabă, cinstit.

Polly înghiţi în sec.

— Asta nu este treaba ta. Dar dacă Devon te prinde aici – poţi să fii sigur că o să-i spun cine eşti – te va spânzura de primul copac.

— Minţi, spuse el. Am auzit toată povestea în Seattle

— I-ai spus că nu a fost primul şi într-o criză de furie îndreptăţită te-a părăsit. Aşa a fost, nu-i aşa, draga mea?

Cu greu Polly se stăpâni să nu-i sară în faţă şi să-i scoată ochii, precum o pisică sălbatică care-şi apără puii.

— Se va întoarce, spuse ca, mirată de convingerea cu care o spusese.

— Şi când va intra pe uşa asta, tu vei fi aici, aşteptându-l, replică Nat batjocoritor. Uită asta Polly, este doar o iluzie. Tu îmi aparţii şi asta o să ţi-o dovedesc sus în patul pe care l-a părăsit soţul tău iubit.

Polly nu se mâi lăsase atinsă de niciun bărbat în afară de Devon şi numai închipuindu-şi că tocmai acest bărbat să o facă, îi provocă greaţă.

— Nu cumva să te apropii de mine, zise ea, că te omor, Nat!

Pentru prima oară de când apăruse părea un pic dezorientat, dar apoi aruncă pălăria pe podea într-un acces de furie.

— Te porţi ca o proastă, Polly! Urlă el. Ai uitat că eu sunt bărbatul care te-a salvat de tatăl tău nebun? Că eu am fost acela care ţi-a arătat cât de frumoasă este iubirea?

Polly roşi. Pentru a putea ţinti mai bine, sprijini braţul pe tejghea şi îndreptă ţeava armei spre pieptul lui Nat.

— Afară! Zise că rece.

El ridică o sprânceană şi se aplecă să-şi ia pălăria. Când se ridică, clopoţelul de la intrare sună şi apăru doctorul Joe Mecanley. Polly spera că nu văzuse arma pe care o ascunsese din nou sub tejghea.

— Mulţumesc că mi-ai spus unde-l găsesc pe şef, spuse Nat politicos, îşi luă sacul şi părăsi magazinul.

Joe Mecanley îşi scoase pălăria, vărsând apa din borul ei. O expresie întrebătoare apăru în ochii lui.

— Ai nevoie de ceva? Întrebă Polly aspru.

Medicul zâmbi obosit.

— Da, de trei săptămâni de somn, răspunse el. Totul e în ordine, doamnă Quade?

— Bineînţeles, minţi Polly. Ce pot să fac pentru tine? Te-a trimis Fredine?

Joe luă un borcan de piersici, tutun şi o bucată de zahăr

din raft.

— Acum o cheamă Etta, o informă el absent. De dragul ei sper să rămână aşa.

— Oh, zise Polly derutată. O plăcea pe fată, dar se întreba cât timp vor putea locui sub acelaşi acoperiş un bărbat singur şi o tânără drăguţă până apar bârfele.

— Cred că îi plac mult caramelele amare, spuse el, băgând mâna în buzunar. Dă-mi câteva.

Polly scoase câteva dintr-un borcan şi le înveli în hârtie.

— Presupun că domnul Harrington a mers, ca în fiecare zi, să ridice corespondenţa, nu-i aşa? Se interesă ca.

Doctorul Mecanley zâmbi punându-şi pălăria.

— Cu siguranţă, zise el. Nu ai primit nicio veste de la Devon? Întrebă el compătimitor.

Polly negă din cap. După apariţia lui Nat ar fi trebuit să fie fericită că Devon nu era în portul Quade Harbor.

Malachi putea fi foarte răzbunător şi josnic, cu toate că la prima vedere părea paşnic, iar acum probabil se gândea să se răzbune pe Devon.

Joe atinse mâna lui Polly amical.

— Nu o să rămână plecat o veşnicie, o asigură el, luându-şi cumpărăturile şi plecând.

Polly rămase singură şi privi ploaia pe geam. Nat o găsise şi trebuia să se răfuiască cu el – pentru că îşi promisese ei şi copilului ei să nu mai fugă niciodată de nimic.

— A plecat să bea ceva la Satin Hammer, spuse Jake Feeny Lydiei, care venise la casa lui Brigham şi întrebă de el.

Ploaia se oprise dar vântul sufla puternic, copacii din spatele casei clătinându-se ca nişte uriaşi beţi.

Dură câteva clipe până ce Lydia pricepu cuvintele lui Jake Fecny, apoi simţi cum se umple de furie fierbinte, neputincioasă, otrăvitoare.

— Înţeleg, răspunse ca şi vru să plece.

Dar Jake o reţinu de haină.

— Nu rămâneţi să mâncaţi ceva, doamnă Quade? Am copt biscuiţi proaspeţi şi avem pui la cuptor.

Ultimul lucru de care-i păsa Lydiei acum era mâncarea, deşi nu mâncase nimic toată ziua. Nu putea să se gândească decât la Brigham, care încălcase deja cuvântul, deşi îi promisese credinţă numai cu o scară în urmă.

— Nu, spuse ea încet. Mulţumesc, dar cu… nu mi-e foame. Fără şi vru să plece.

— Ce este cu pisicuţă? Insistă Jake. Nu-i trebuie un pic de frişcă proaspătă?

Lydia nu putu să refuze mâncarea preferată a Opheliei.

— Da, ar fi frumos. Mulţumesc, Jake.

O trase în bucătărie şi aduse o cană cu frişcă din răcitorul modern. Căldura sobei şi mirosul apetisant al mâncării erau foarte tentante, dar Lydia nu putea să rămână.

Ai venit să-l linişteşti pe Brigham, gândi ca furioasă, grăbindu-se în întuneric cu paharul de frişcă la piept. Ea văzuse cât de îngrozit fusese la vederea sângelui de la naşterea Magnei Holmetz şi presupusese că el credea că şi ea va fi supusă aceluiaşi chin în momentul naşterii copilului lor. Şi pentru că îl iubea pe Brigham cu toate divergenţele dintre ei, voise să-l asigure că ea era tânără şi puternică şi că nu se punea o astfel de problemă.

Fără să mai mănânce, fugise afară în ploaie pentru a-l căuta şi linişti – şi cum se revanşase el? Se dusese în Saloon să bea şi să se distreze cu femei – probabil foarte intens cu Clover O'Keefe! Ai să vezi tu, Brigham, gândi Lydia în timp ce alerga pe străzile întunecate. Se va duce în Saloon şi va vedea ce justificări găsea.

Capitolul 23

Când Lydia ajunse în faţa uşilor batante ale Saloonului şi

auzi muzica pianului, râsul aspru al bărbaţilor şi vocile stridente ale fetelor, simţi cum îi piere curajul.

De câte ori nu-şi scosese tatăl din asemenea localuri când băuse prea mult sau îşi jucase toţi banii! Dar el se întorsese mereu înapoi, ca şi cum l-ar fi obligat cineva şi purtarea lui o rănise şi jignise pe Lydia într-un asemenea mod, că nici acum nu trecuse peste asta.

Ridică bărbia şi vântul îi flutură părul. Dacă Brigham vroia să bea şi să se distreze cu femei, o făcea oricât s-ar fi opus ea. Singurul rezultat al vizitei ei aici ar fi o suferinţă şi mai mare pentru ea. Se întoarse încet şi porni spre casă. Joe Mecanley o văzuse probabil pe geam, deoarece venea repede spre ea.

— O noapte minunată pentru o plimbare, îi strigă el, încercând să răzbată peste vuietul furtunii.

— Mergi iar înăuntru, răspunse Lydia, dar se bucură că prietenul ei nu-i urmă îndemnul pentru că singurătatea se făcea simţită în această noapte mult mai puternic decât altădată. Joc o conduse şi o urmă în casă. Aşteptă politicos până ce Lydia aprinse o lampă şi o luă în braţe pe Ophelia care se învârtise pe lângă picioarele ei mieunând.

Brigham, zise Joc scurt, cuprinzând în acest cuvânt toate grijile Lydiei. Lydia îşi scoase haina şi îşi netezi părul.

— Da, aprobă ea fără să-l privească pe Joc. Brigham.

Joe o luă de braţ şi o conduse în bucătărie unde o aşeză pe un scaun.

— Ai mers la Saloon, spuse el.

Lydia îi aruncă o privire supărată.

— Acum începi să mă urmăreşti?

Joe zâmbi.

— La asta am renunţat când am înţeles cât de mult îl iubeşti pe Brigham, Lydia. Dar spune ce s-a întâmplat. Era acolo? În Saloon?

Ea ridică din umeri.

— Probabil. Nu am fost în stare să intru acolo şi să văd.

— Eşti mult mai curajoasă decât credeam la început, doamnă Quade, observă Joe. Nu cred că am cunoscut vreodată o femeie – o femeie respectabilă vreau să spun – care s-ar fi încumetat să intre într-un asemenea local.

Lydia suspină şi îl privi pe Joe pentru prima oară în ochi.

— Din păcate mai demult am văzut des asemenea locuri din interior, ori pentru că eram nevoită să cânt acolo pentru a-mi câştiga existenţa, ori pentru a-l scoate pe tatăl meu din cârciumă.

— O să le rog mai târziu să-mi cânţi, zise Joe punând apă la fiert pentru ceai. Dar acum vreau să aud ceva despre părintele tău.

Lydia se conformă, şi începu să-i povestească despre tatăl ei, iar Joe, deşi aduse ceştile şi turnă ceaiul, o ascultă atent.

— Poate ar fi trebuit să-l las pe tata în cârciumă, spuse Lydia când sfârşi descrierea experienţelor înjositoare, în schimb, l-am ajutat să se întoarcă mereu înapoi, având mereu grijă de el, aducându-l acasă şi curăţind mizeria pe care o făcea în urma beţiilor. În acest fel nu a fost confruntat cu consecinţele faptelor sale şi putea păstra iluzia că la noi acasă totul era în regulă.

Joc bău gânditor din ceaiul său.

— A abuzat de tine?

Lydia îşi şterse o lacrimă.

— Nu aşa cum crezi tu, răspunse ca răguşit. Nu m-a bătut niciodată şi nici nu s-a atins vreodată de mine. Pe de altă parte nu aveam niciodată destulă mâncare şi destui cărbuni pentru un foc şi cu purtam hainele încă mult după ce îmi rămâneau mici. Cu toate astea viaţa mea nu a fost mai rea decât cea a altor copii.

— Întotdeauna ai avut grijă de el, zise Joc.

Lydia îl aprobă din nou.

— Nu numai că-l aduceam acasă, dar îi minţeam şi pe cei care ar fi putut să-i facă probleme, vânzătorul de cărbuni, cel de la magazin.

Joc îi luă mâna în a sa.

— Ai făcut tot ce ai putut, Lydia, şi ai făcut-o din dragoste. Nu-ţi reproşa nimic.

Ea tăcu gânditoare, apoi spuse.

— Brigham nu e ca tata. Ştia că el este altfel.

— Este adevărat, Brigham parc a fi un om sănătos, raţional, care nu are nevoie de nimeni şi care are singur grijă de el şi cred că asta este o parte a problemei tale, Lydia.

Ea îl privi mirată, apoi se enervă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Joe nu se sfii să-i explice.

— Eşti o femeie puternică, Lydia. Întotdeauna a trebuit să ai singură grijă de tine, şi ideea de a te sprijini pe altcineva îţi este străină. Cred că ţi-ar place mult mai mult ca Brigham să aibă un caracter mai slab pentru că atunci ai putea să ai grijă de el, aşa cum ai făcut cu tatăl tău.

— Nu este adevărat! Izbucni Lydia.

— Nu? Brigham este un partener egal şi la fel de puternic ca şi tine. De asta îţi este frică. Brig are nevoie nu numai de o femeie, dar şi de o parteneră, dar tu Lydia habar n-ai cum să faci asta.

Ea sări în sus, dar se aşeză imediat la loc pe scaun.

— Nu vrea nicio parteneră, protestă ca, deşi nu mai era atât de sigură de părerile ei. Brigham vrea o femeie pe care să o domine.

Joc zâmbi.

— Chiar aşa? Am mai discutat de câteva ori la un pahar, Brig şi cu mine, şi mi-a dat de înţeles că nu a fost prea fericit cu prima sa soţie. Era o fire foarte sensibilă, suferea de leşinuri şi se speria de orice umbră.

— Umbră? Replică Lydia, simţind nevoia să o apere pe Isabel Quade, poate pentru că fără ea nu ar fi existat Millie şi Charlotte. Femeia asta a făcut faţă unor greutăţi inimaginabile – atacuri ale indienilor, boli şi a unui loc unde era departe de tot şi de toţi pe care-i cunoştea şi iubea.

Joe aprobă.

— Şi la toate astea a reacţionat cu fuga – plângând şi implorându-l pe Brigham să o ducă înapoi la Maine. Nu îmi închipui o reacţie asemănătoare din partea ta, Lydia. Vezi viaţa ca pe o provocare, o aventură, dar în niciun caz ca pe o ameninţare.

— Am plâns destul la viaţa mea, Joseph!

— Da. Dar pun pariu că se întâmpla într-un cort liniştit al armatei, târziu în noapte, când îţi terminai lucrul, şi nu mai aveai altceva de făcut. Gândeşte-te, Lydia. Tu şi Brigham vă asemănaţi foarte tare. Eşti la fel de hotărâtă şi încăpăţânată. Ştii cum se conduce, dar nu ai habar cum e să urmezi:

Lydia roşi, dar ceva o opri să dea o replică usturătoare.

— Mi-aş dori să pleci acum, zise ea după o scurtă tăcere.

Joe zâmbi şi îi mai turnă Lydiei ceai înainte să se ridice.

— Adevărul poate fi un duşman serios, Lydia, spuse el mergând spre uşă. Te-aş sfătui să nu iroseşti prea multă energie pentru a te abate de la drumul tău.

În drum spre casă Joe Mecanley se întrebă de ce îi luase apărarea lui Brigham în loc să pledeze pentru propriile-i interese. Ar fi putut să o convingă pe Lydia să anuleze căsătoria pripită şi să-i devină lui soţie.

La unul din geamurile camerei de zi ardea lumina şi el se opri deşi vântul bătea puternic. Se gândi la fata pe care o găsise în latrină şi zâmbi.

Era foarte frumoasă, recunoscu el mergând spre verandă. Era plină de energie şi poftă de viaţă, ca şi Lydia şi era evident că avusese deja mult de suferit. Dar cu toate astea

Fredine – Etta nu ţinea în ea amintirile crunte ale unui întreg război…

Uşa se deschise şi fata apăru în prag.

— Credeam că o să-ţi petreci noaptea la ea, spuse încet pe un ton resemnat.

Joe traversă veranda şi o trase pe Etta uşor în casă.

— Doamna Quade este o femeie căsătorită, răspunse el mirat că şi în vocea sa era o urmă de resemnare.

Aceasta din cauza faptului că acum realizase cu adevărat că o pierduse pe Lydia pentru totdeauna.

Etta îl privi cu ochii mari, negri.

— Brig nu este un bărbat de care să-ţi poţi bale joc, zise ea pe un ton plin de respect. Dacă ar prinde un bărbat numai culegând flori în grădina doamnei Quade, l-ar omorî în bătaie!

Joe îşi reţinu un surâs, micşoră flacăra lămpii până ce se făcu întuneric în cameră şi o privi.

— Asta înveţi tu la şcoală? O tachină el. Să vorbeşti ca un birjar?

Văzu în lumina slabă cum Etta roşi; ea îşi netezi fustele şi îndreptă umerii.

— Vrei… vrei să faci o doamnă din mine? Întrebă atât de încet că de-abia putu s-o înţeleagă.

Un moment Joc o privi, apoi singurătatea tuturor acestor ani deveni deodată foarte apăsătoare. Nu o iubea pe

Etta, dar o plăcea şi multe căsnicii se bazau pe sentimente mai puţin profunde.

— Da, Spuse cu voce fermă. Vreau să fac din tine o doamnă.

Ea privi o clipă ruşinată în pământ.

— De ce?

— Pentru că am neapărată nevoie de o femeie, recunoscu el cu seninătate. Mi-am dat seama cât timp am pierdui de

când am venit din război şi am constatai că soţia şi copiii mei nu mai trăiau. De atunci nu am aşteptat decât moartea.

— Şi acum? Întrebă Etta.

— Acum vreau din nou să trăiesc. Vreau o femeie în palul meu, vreau să cresc copii, care poate vor transforma lumea în ceva mai bun. Vrei să rămâi la mine, Etta? Pot să-ţi cer mâna tatălui lău?

Etta se apropie şovăitoare de Joe.

— Vrei… pe mine?

Joc se gândi mult la întrebare, deoarece nu vroia să întemeieze noua sa viaţă pe o minciună.

— Da, zise el hotărât.

— Dar o iubeşti pe doamna Quade!

— Nu pot să neg asta, Etta. Şi nici nu o să încerc. Da, o iubesc pe Lydia şi o parte din mine o va iubi întotdeauna. Dar am înţeles că nu va fi niciodată a mea şi nu vreau să-mi sacrific restul vieţii unor amintiri. Aş putea învăţa să te iubesc, Etta, dacă mi-ai da o şansă.

Etta plecă emoţionată capul.

— Înainte de asta trebuie să-ţi spun ceva, şopti ea. Nu mai suni… curată. A fost odată un bărbat…

Joc întinse mâinile şi o luă în braţe.

— Psst, zise el drăgăstos. Asta s-a întâmplat şi nu mai discutăm.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Este ca în poveştile pe care le citeşte Charlotte. Nu poate fi adevărat.

Joe se aplecă şi o sărută tandru pe buze.

— Psst, mai spuse odată şi o sărută mai intens.

Etta era încă virgină, cu toate că afirmase că nu mai este curată.' Poate abuzase vreodată un bărbat de ea, dar comportamentul ei dovedea că nu fusese iubită niciodată.

Buzele ei se deschiseră sub presiunea buzelor lui Joc şi el

simţi cum o trecu un fior când îi simţi limba în gură. Spre mirarea lui simţi cum începe să se excite la această atingere intimă; era ca şi cum se deschisese o uşă în interiorul său.

— Du-te în pat, Etta. Aranjăm mâine totul.

La început ca vru să protesteze, apoi făcu un pas înapoi.

— Îl găseşti pe tata la magaziile domnului Quade, spuse ca. Nu o să fie uşor.

Joe arătă spre uşa dormitorului, încercând să-şi controleze excitarea care pusese stăpânire pe ei.

— Noapte bună, zise el şi îi întoarse spatele.

Dar mai târziu, întins pe masa de consultaţii, nu reuşea să adoarmă. Asculta urletul furtunii de afară şi căuta să uite ce se întâmplase.

Nu ştia cât timp trecuse când Etta veni la el, acoperită numai de lumina lămpii pe care o ţinea în mână, părul căzându-i în valuri pe umeri, ca un voal de mătase.

Îi atinse faţa şi un geamăt îi scăpă lui Joc.

Etta se aplecă şi-l sărută pe gât. Când el vru să spună ceva, îi puse un deget pe buze, rugându-l.

— Nu mă alunga, doctore. Pentru prima oară în viaţa mea am senzaţia că sunt în locul potrivit.

Mâinile ei mângâiau pieptul şi abdomenul său. Când îi atinse sexul, Joe scoase un strigăt ca un bărbat care suferea dureri cumplite.

Ştia ce vrea, de ce avea el nevoie şi Joe îşi jură să nu o întrebe niciodată de unde învăţase asta. Nevoia lui de tandreţe şi dragoste era prea puternică încât să-l mai intereseze nimicuri de genul acesta.

Etta îi strecură mâna în chiloţi şi îi mângâie şoldurile. Din nou îl sărută pe piept, alunecând uşor în jos. Buzele lăsară o urmă fierbinte pe piele, ajungând în locul unde plăcerea era maximă.

— Tot mai vrei o doamnă, doctore? Îl tachina ca, dar Joc

savură în continuare atingerile ei, neluând în scamă remarca.

Când simţi că ajunge la punctul culminant al extazului prinse capul ei, încercând să o depărteze. Dar ea era necruţătoare, pedepsind opunerea lui cu o muşcătură uşoară şi în următoarea clipă o erupţie vulcanică îl inundă pe Joe şi totul în jurul său se scufundă.

Când îşi reveni o trase pe Etta spre el, murmurându-i numele ca pe o rugăciune.

Nici Brigham nu putea să doarmă, plimbându-se în faţa căminului cu sentimentul ciudat că astă seară se va întâmpla o nenorocire. Urletul sinistru al furtunii nu-l mai neliniştise niciodată până acum, dar astăzi i se făcu frig de frică. Urletul ăsta! De parcă toţi morţii înviaseră şi se războiau cu cei vii.

— Tată!

La auzul vocii speriate se întoarse şi o văzu pe Charlotte în cămaşă de noapte şi cu părul desfăcut stând în uşă. Era în picioarele goale.

— Du-te înapoi în pat. Furtuna se va linişti curând, zise el încercând s-o liniştească.

Dar ca intră şi se aşeză într-unul din fotoliile de piele lângă sobă.

— Mi-e frică, tată. Copacii din faţa geamului meu se clatină.

— Casa şi acoperişul sunt foarte rezistente, Charlotte, răspunse Brigham, nevrând ca ca să-i observe neliniştea. Am avui grijă de asta când am construit-o.

Charlotte tăcu. Privirea îi deveni gânditoare. Într-un târziu puse întrebarea pe care Brigham o aştepta de mult.

— Dacă Lydia este soţia ta, de ce nu stă aici cu noi?

— E greu de explicat. Lydia şi cu mine mai avem nişte păreri diferite…

Charlotte suspină.

— Şi unchiul Devon şi Polly au păreri diferite, zise ea pe un ton pe care Brigham nu l-ar fi acceptat în mod normai. De ce nu sunt bărbaţii din familia noastră soţi buni?

Brigham zâmbi, deşi îl durea capul.

— De ce eşti convinsă că este vina bărbaţilor? Nu poţi să concepi că şi femeile ar putea să ne creeze greutăţi?

Fata ridică sprâncenele frumos arcuite. Se transforma pe zi ce trecea într-o femeie frumoasă.

— Da, răspunse răspicat. Tu eşti un om foarte încăpăţânat tată, şi unchiul Devon e la fel. Sunteţi la fel de sensibili şi romantici ca o stană de piatră.

Brigham râse, dar vorbele Charlottei îl afectau. Când fetiţa micuţă devenise o femeie tânără înţeleaptă?

— Mă bucur că ai aşa o părere bună despre tatăl tău, Charlotte, spuse batjocoritor.

— Dar, spune-mi, Millie gândeşte la fel despre mine?

— Nu fii stupid, tată – ştii foarte bine ce mult te iubim amândouă, dar asta nu înseamnă să-ţi tolerăm greşelile. Dacă i-ai spune Lydiei cât de mult o iubeşti s-ar rezolva o mulţime din problemele talc.

Pentru a nu trebui să-i întâlnească privirea, Brigham îşi turnă un coniac. Deja văzuse prea multe acest copil-femeie şi era temător că o să-i dezvăluie mai multe.

— Viaţa nu este atât de simplă ca în romanele tale, replică el dur. Când îmbătrâneşti înveţi că iubirea nu depăşeşte orice obstacol.

Crengile unui pom bătură în geam şi Charlotte tresări speriată.

— Eşti sigur că nu o să cadă vreun copac pe casă? Întrebă cu o privire temătoare spre geam.

Brigham era bucuros să schimbe subiectul.

— Sigur nu, spuse hotărât. Şi acum vreau să te culci la loc, Charlotte. Este foarte târziu.

Charlotte veni la el şi îl sărută pe obraz.

— Să nu-ţi fie frică să-ţi destăinui sentimentele Lydiei, tată, spuse ca cu un uşor reproş în glas. Ea te iubeşte aşa cum şi tu o iubeşti pe ca.

În inima lui Brigham se înfiripă pentru moment o speranţă.

— Noapte bună, zise el.

Deşi reuşise să-şi liniştească fiica, Brigham nu îşi găsea calmul. Merse la fereastră şi privi spre micuţa casă a Lydiei.

Deja se crăpa de ziuă când Lydia renunţă la încercarea de a adormi, se îmbrăcă şi porni prin ploaie spre şcoală.

Aprinse focul în soba din colţ, îşi scutură haina udă şi o puse la uscat pe un scaun. În timp ce afară furtuna se înteţea şi vântul vuia din ce în ce mai tare, Lydia se concentră asupra a ceea ce avea să predea.

Devon era ud până la piele când coborî din trăsura lui Clyde Maket şi îşi luă bagajele.

Clyde îl salută. Adusese provizii pentru muncitori şi mai avea un drum lung de făcut.

— Pe curând, domnule Quade!

— Mulţumesc încă o dată, răspunse Devon şi privi spre geamurile de la etaj ale magazinului.

Tot. Drumul se gândise ce o să-i spună lui Polly, dar uitase totul acum. Sprijinindu-se pe baston fiindcă înţepenise de la lunga călătorie, Devon urcă scările. Ajuns sus, se opri o clipă şi trase adânc aer în piept, apoi ciocăni.

O văzu pe Polly uitându-se pe geam, apoi fugind spre uşă. Vântul îi sufla în păr şi îi lipise cămaşa de noapte subţire de corpul bine format.

— Devon, şopti ea fară să-i vină să-şi creadă ochilor.

Puse geanta jos.

— Nu mă inviţi înăuntru, nevastă? Întrebă el. Sau vrei să stau toată noaptea aici în frig?

Cu un strigăt de bucurie Polly îi sări în braţe. Devon simţi proeminenţa abdomenului când o îmbrăţişă. O duse peste prag şi închise uşa. Geanta, frica şi nesiguranţa lui rămaseră afară.

— Nu o să fie uşor să ne regăsim, spuse el. Dar nu aş avea nicio clipă de linişte dacă nu am încerca măcar.

Ea îi luă pălăria. În ochi îi sclipeau lacrimi.

— Nici nu-ţi cer mai mult, Devon. Îi luă mâinile şi le puse pe pântecul în care creştea copilul. Asta vrea şi fiul tău, Devon. Vrem numai să ne dai o şansă.

Apoi îi scoase hainele ude. Devon o lăsă, încălzindu-se de ea şi de iubirea ei şi pentru prima oară în viaţă se supunea cuiva.

Capitolul 24

Lama cuţitului apăsa uşor pe gâtul lui Devon, care era în intimitate lângă Polly în pat. Un calm desăvârşit puse stăpânire pe el, fără să se mişte sau să schimbe ritmul respiraţiei, deschise uşor ochii.

Descoperi umbra unui bărbat şi Polly se mişcă în somn lângă el. Instinctul lui Devon de a o apăra pe ea şi copilul nenăscut era atât de puternic, încât găsi energia necesară pentru luptă.

— Probabil acesta este fericitul soţ? Zise individul batjocoritor şi dinţii săi albi străluciră în întuneric.

Devon nu se lăsă cuprins de frică, nu-şi putea permite acum un asemenea lux. Cu o mişcare rapidă apucă mâna străinului, obligându-l să ridice cuţitul.

Polly se trezi cu un ţipăt:

— Nat!

Cu toate că Devon nu avea timp să se gândească, numele trezi ceva în mintea lui şi ştiu că este vorba de bărbatul pe care-l cunoscuse Polly în San Francisco. Aceasta îi dădu lui

Devon şi mai multă putere, proiectându-l pe străin în peretele de vis-a-vis. Dar lupta nu se sfârşise. Nat urlă enervat la maximum şi se aruncă asupra duşmanului său; cuţitul luci în primele raze ale dimineţii. Devon era dezbrăcat şi încă pe jumătate adormit, muşchii săi încă nu se refăcuseră după boală şi atacatorul era puternic. Dar cu toate aceste dezavantaje lui Devon nu-i trecu nici măcar o clipă prin minte că ar putea să piardă lupta. Simţi cum cuţitul îi atinse bărbia, înainte să-l dezarmeze cu o lovitură puternică în antebraţ.

Imediat simţi o lovitură în stomac care-l lăsă fără aer. Dar durerea spori mai mult hotărârea de a învinge.

O masă căzu şi ceva se sparse. Devon auzi paşi alergând pe scări şi se linişti. Orice s-ar întâmpla, Polly şi copilul erau în siguranţă.

Mâinile străinului se strânseră în jurul gâtului său, ne mai primind aer; cioburi de sticlă i se înfipseseră în spate când se rostogoli pentru a se elibera. Nereuşind, împinse genunchiul între el şi necunoscut. Acesta urlă de durere şi Devon îl apucă de urechi trântindu-l cu capul de podea. În urma loviturii puterea celuilalt slăbi şi rămase gemând întins pe jos.

O secundă mai târziu Devon simţi în ceafă ţeava rece a unei arme şi îl cuprinse un val de iubire şi dezamăgire. Deci Polly tot nu fugise.

— Sus mâinile, Nat! Spuse ca cu voce tremurândă. Jur că te împuşc dacă nu o faci!

Trecură câteva clipe până ce Devon reuşi să vorbească.

— La dracu, Polly, îţi baţi joc de mine!

— D – Devon?

El se ridică şi îi luă arma din mână.

— Aprinde o lampă, zise el blajin. E întuneric ca într-un mormânt.

Polly se supuse şi când Devon o văzu îl cuprinse un sentiment de dragoste profundă. Părul îi era încă răvăşit de la îmbrăţişările lui şi purta una din cămăşile sale. Privi cu un amestec de groază şi uşurare bărbatul de pe jos.

— Este mort?

Pe jos era plin de cioburi, în timpul luptei se spărsese o păpuşă de porţelan.

— Nu, răspunse Devon venind spre ea, care stătea desculţă printre cioburi, luând-o în braţe şi aşezând-o în pat.

— O să-l leg şi o să-l închid în cămară. Mâine o să vorbesc cu Brigham să vedem ce vom face cu el.

Polly îi atinse spatele şi se sperie când văzu sânge.

— Eşti rănit! Să chem un medic.

Devon îşi luă pantalonii.

— Rămâi aici şi să nu te mişti până când nu-l vom imobiliza pe admiratorul tău!

Îl ridică pe Nat, trăgându-l pe scări în jos şi împingându-l în cămară. Apoi îi legă mâinile la spate.

— O lovitură foarte bună pentru un vânzător, mormăi prizonierul său.

Devon nu-i răspunse, închise uşa şi se întoarse la soţia sa. Speriată, Polly stătea ghemuită pe pat şi el mulţumi cerului că venise înapoi la momentul potrivii.

— Acesta este bărbatul pe care l-ai cunoscut înaintea mea, observă el fară ură şi puse arma într-un colţ al camerei.

Polly aprobă din cap şi-i fileu semn să vină lângă ea.

— Vino să-ţi curăţ spatele de cioburi.

Devon veni.

— Mai simţi ceva pentru el? Întrebă liniştit. Nimeni nu ar fi ghicit în tonul său cât de mult conta răspunsul lui Polly pentru el.

— Bineînţeles, Devon. Îl urăsc! Spuse ea în timp ce-i examina spatele.

— Dar l-ai iubit?

— Aşa am crezut. Dar nu eram decât un copil fară minte. Ce este dragostea, am priceput numai alături de tine.

Devon tăcu o clipă. O iubea foarte mult pe Polly, altfel nu s-ar fi întors la portul Quade Harbor, dar încă nu era pregătit să i-o spună. În orice caz nu acum.

— Dacă copilul pe care îl aştepţi o să fie băiat, vreau să poarte numele fratelui meu.

Polly îl sărută pe gât. Nu era sigur, dar parcă lui Devon i se păru că simte lacrimi pe piele.

— Brigham este un nume frumos, spuse ea cu vocea tremurând de emoţie.

Lydia era ia tablă şi scria nişte calcule matematice pentru cursuri, când auzi prin vuietul furtunii un trosnet puternic. În momentul prăbuşirii acoperişului se aruncă instinctiv sub catedra din lemn solid şi-şi acoperi capul cu mâinile.

Când îşi ridică privirea, încăperea era plină de crengi şi mirosea puternic a fum.

Îşi muşcă buzele, încercând să-şi păstreze calmul. Un copac căzuse pe clădirea şcolii, asta era evident, dar scăpase numai cu câteva zgârieturi. Singurul pericol acum era focul; lampa cu petrol se spărsese şi probabil se dărâmase şi soba.

Lydia ieşi din ascunzătoarea ei, dar constată că ramuri şi crengi mari îi blocau drumul. Era în capcană.

Auzea pâlpâirea flăcărilor şi fumul se înteţise. O usturau ochii şi gâtul, îşi puse mâinile pe abdomen gândindu-se la copilul care creştea acolo şi avea nevoie de protecţia ei.

Lacrimi se scurseră de-a lungul genelor.

Brigham, şopti mirată cât de mici şi neimportante îi păreau acum divergenţele dintre ei. Fusese greşit din partea ei să-i ceară închiderea Saloonului fără să se gândească la urmările acestui lucru asupra afacerilor sale. Şi în ceea ce privea părerile politice – dacă o ţară se putea reuni din nou

într-o uniune şi doi oameni care se iubeau trebuiau să reuşească.

Lydia îşi culcă capul pe genunchi. Ciudat, gândi ea, ce repede vezi lucrurile dintr-o perspectivă corectă când nu mai ai altă alternativă.

Brigham aţipise, dar ceva îl trezi şi se ridică abrupt de pe scaun. Fugi la geam şi văzu în lumina slabă a dimineţii copacul uriaş căzut pe clădirea şcolii.

Îşi spuse că Lydia nu putea fi acolo, că probabil era acasă în pat, dar deja se grăbi spre uşă.

Fugi spre poartă şi o trecu dintr-o săritură. Flăcări mistuiau ramurile copacului şi atacau deja zidurile şcolii.

Devon apăru şi el alergând, cu un topor în mână şi din întuneric apărură şi alţi bărbaţi.

Brigham nu-i luă în seamă. Lydia era acolo – în mijlocul acestui haos şi dacă nu o lovise vreo creangă a copacului, va muri în flăcări.

— Lydia! Strigă el, croindu-şi drum prin coroana copacului căzut, prinzându-se de marginea acoperişului. Lydia!

Devon apăru lângă el, dându-i un topor. Brigham, ocupat cu totul de căutarea Lydiei, abia dacă îl văzu.

— Aici! Strigă Devon prin vuietul flăcărilor. În timp ce Brigham dădea cu înfrigurare în acoperişul de lemn cu toporul, Devon rămase lângă el, încercând cu toate puterile să îndepărteze crengile.

Atunci Brigham îi auzi vocea, atât de slabă şi de preţioasă precum sunetul unui clopot de biserică în ziua judecăţii de apoi.

— Brigham? Ştiam că vei veni.

Brigham transpira, muşchii protestau, dar nu se opri nicio clipă, lovind mereu cu toporul. Scoase un sunet înecat, jumătate strigăt, jumătate geamăt.

Bărbaţii cărau găleţi cu apă pe acoperiş şi Devon împreună cu alţii încercau să restrângă aria focului, în timp ce Brigham îşi croia drum printre ramurile şi bârnele arzânde.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lydia! Unde eşti? Strigă înecat de fum.

— Aici, Brigham, sub catedră!

Tuşind, Brigham se strecură printre aşchii şi ramuri de pin, până ajunse în faţa catedrei şi o scoase pe Lydia de acolo. Ea era de o paloare cadaverică şi cu un strigăt îi sări în braţe.

O strânse un moment la piept, apoi îi strigă:

— Ţine-te de mine – orice s-ar întâmpla, ţine-te de mine! Apoi porni să coboare prudent.

Devon îi aştepta încă pe acoperişul care era gata să se prăbuşească, deşi ceilalţi se duseseră de mult în locuri sigure. O luă pe Lydia din braţele fratelui său şi o purtă peste trunchiul masiv. Brigham sări şi el, câteva secunde înainte de explozie, după care focul mistui şcoala şi copacul.

La o distanţă apreciabilă de acest infern, Devon o puse pe Lydia pe iarba umedă.

Mecanley îngenunche lângă ca, Brigham căzu şi el din picioare. Mâinile şi faţa îi erau pline de zgârieturi, hainele îi erau rupte şi arse şi nu reuşea să respire bine. Dar asta nu conta acum, pentru că Lydia nu dădea niciun semn de viaţă.

Joc Mecanley îi puse capul pe piept.

— Inima îi mai bale, dar nu respiră.

Panica îl cuprinse pe Brigham, o luă în braţe şi o ridică până ce gura sa îi atinse buzele. Dacă nu mai avea aer, i-l va da el pe al său. Dacă ar fi fost posibil i-ar fi dat şi propria inimă şi propriul sânge. Da, şi-ar fi dat viaţa ca să o salveze.

Nimeni nu scoase o vorbă când Brigham trase adânc aer în piept şi suflă cu putere în plămânii Lydiei. Nimeni nu se

atinse de el, deşi ştia că toţi credeau aceste încercări zadarnice.

Lacrimile se amestecară cu transpiraţia pe faţa sa; o dată o scutură pe Lydia de furie şi disperare, apoi continuă respiraţia gură la gură. Şi în acest timp gândea mereu aceleaşi cuvinte ca pe o rugăciune.

— Nu ai voie să mori – te rog, Lydia, nu mă părăsi…

După un timp simţi mâini puternice pe umerii săi trăgându-l înapoi şi auzi vocea lui Devon.

— Nu mai trăieşte, Brig. Las-o să se odihnească în pace.

Brigham ridică capul şi urlă ca un animal rănit.

— Nuuuuu!

Apoi lipi din nou buzele sale de ale ei – precum Dumnezeu lui Adam.

Începu să cadă o ploaie măruntă şi ca printr-o minune Lydia se mişcă în braţele lui. Un fior îi scutură corpul şi Brigham văzu cum deschise ochii încercând să-i spună numele.

Un strigăt de bucurie se auzi în jurul lor. Joe Mecanley îşi frecă ochii neîncrezător şi zise:

— Vino, Brig, să o ducem înăuntru.

Brigham o duse în casă şi o puse în camera lui pe pat.

Polly îl trimise pe Devon în bucătărie după apă caldă, în timp ce doctorul Mecanley îi scoase Lydiei pantofii. Brigham îl ajută. Rănile şi arsurile proprii nu le simţea.

Lydia îi zâmbi visătoare şi timidă.

— Aveai dreptate, Brigham, spuse ca când doctorul şi el îi scoseseră ultimele haine şi Polly o înfăşură într-o pătură.

Brigham încercă să păstreze un ton cât mai normal.

— Chiar aşa? Şi în ce privinţă, yankeule?

Lydia suspină.

— Asta nu mai ştiu nici cu exact.

El râse şi se miră că suna ca un suspin.

— Să nu uiţi un lucru, yankeule – că te iubesc. Auzi? Te iubesc şi nu o să te las să uiţi asta niciodată. Nu mai există despărţiri. Clar?

Lydia îşi umezi buzele crăpate.

— Da, domnule Quade, răspunse supusă, dar Brigham presimţi că nu o să dureze mult.

— Îmi este clar.

Scurt timp după aceea, Lydia adormi şi după ce doctorul Mecanley îngrijise şi rănile lui Brig, acesta se întinse în pat lângă soţia sa şi o trase în braţele bandajate.

— Să nu pleci, suspină Lydia, fără să se trezească, când simţi buzele lui pe frunte.

Ochii îl usturară şi sentimentele din interiorul său erau atât de puternice încât Brigham se înfioră. O strânse şi mai mult în braţe.

— Sunt aici lângă tine, o asigură încet. Voi fi mereu lângă tine.

Epilog

Trei ani mai târziu…

Lydia privi cu dragoste cei doi băieţei, unul blond, celălalt şaten, care se jucau pe podeaua de lemn a magazinului, înălţând din cuburi colorate un fort. Afară, fulgi mari de zăpadă se perindau pe la fereastră şi mirosul vinului de mere invada încăperea.

— Devon, îl dojeni pe fiul ei, care îi luase vărului său un cub. Mi-ai promis să împărţi cu Brigham!

Polly, cu pântecul mărit de la cel de-al doilea copil al lui Devon, stătea în balansoar şi cosea o cămăşuţă minusculă. Era frumoasă ca o madonă, obrajii îi ardeau, ochii îi străluceau de fericire.

— Lasă-i, Lydia. Brigham şi Devon vor învăţa să se înţeleagă.

Un scâncet uşor îi distrase atenţia Lydiei. Luându-l în braţe pe Beth, mezinul în vârstă de opt luni, se înfăşură într-o pătură, îşi deschise corsetul şi îi dădu piept. Părul micului Both era blond ca al Lydiei, dar ochii erau de acelaşi gri ca ai tatălui său, chiar semăna cu el şi la caracter.

Uşa se deschise şi un val de aer rece pătrunse cu Brigham în cameră. O salută politicos pe Polly, îşi luă fiul cel mare pe umeri, dar privirea nu i se dezlipi de la Lydia.

Brigham zâmbi când o văzu roşind. Polly murmură ceva de o listă cu comenzi şi dispăru discretă în camera alăturată.

— E timpul să vii acasă, doamnă Quade. Într-o zi de iarnă ca asta bărbatul are nevoie de soţia sa pentru a se încălzi, zise el, făcându-i cu ochiul. Îl gâdilă pe băieţelul de pe umerii săi şi acesta chiţăi de plăcere.

— Psst! Spuse Lydia, deşi se bucura de cuvintele sale, pentru că simţea aceeaşi împlinire în pat ca şi bărbatul ei.

— Copiii, Brigham.

Devon ştie că mama şi tatăl lui se iubesc, zise el. Apoi trase un pic de pătură şi aruncă o privire fiului său şi sânului plin al Lydiei. Şi în ceea ce-l priveşte pe Beth, nu-l interesează altceva decât sânii tăi. Pol să-l înţeleg foarte bine. Lydia roşi puternic.

— Te rog, Brigham!

Fără a-l da jos pe Devon, Brigham îngenunche lângă ea, mângâie cu un deget capul mititel al lui Beth. Apoi sânul ei.

— De cum s-o sătura fiul nostru, vei veni cu mine în pat!

Este revoltător, gândi Lydia, cu ce uşurinţă poate trezi în mine dorinţa! Trebuia numai să o privească într-un anume fel sau să o atingă şi ea era gata să-i îndeplinească orice dorinţă. Chiar dacă ar fi costat-o viaţa, nu ar fi fost în stare să-i opună rezistenţă.

— Mai am ceva de lucru, spuse Brigham, în timp ce-i dezmierda sânul al cărui sfârc se întărise deja excitat.

— Charlotte şi Millie se întorc abia mâine din Seattle şi de aceea aş vrea să luăm cina în dormitor.

Un fior de plăcere o invadă, fior care nu o părăsi nici în următoarele două ore când culcă copiii şi se pregăti să-l aştepte.

Când Brigham deschise uşa dormitorului, Lydia îl întâmpină într-o cămaşă de noapte de satin. Aprinsese lumânări, în cămin ardea un foc plăcui şi lenjeria proaspătă a patului mirosea a parfum de trandafiri.

Brig închise uşa, privind-o vrăjit.

— Întotdeauna îmi închipui că m-am obişnuit cu frumuseţea ta, dar privindu-te acum, cum stai şi mă aştepţi precum un înger căzut, mi se taie răsuflarea.

Lydia zâmbi cochetă şi inima i se umplu de iubire. Nu ştia cum va rezista cinei, înainte de a se scufunda în îmbrăţişările bărbatului iubit.

— Te-ai comportat ca un barbar astăzi în magazin, spuse ea dar când el se apropie şi îi puse mâna sub bărbie îi pieri glasul.

— Şi de atunci te-ai gândit tot timpul la mine. Încet, fară grăbi îi împinse o bretea de pe umăr. Nu-i aşa, Lydia?:

Da, recunoscu ca ruşinată. Da, Brigham.

Îi scoase şi cealaltă bretea, trecând cu degetele peste decolteul dintre sânii ei şi zâmbi când Lydia se împurpură.

Apoi îi dezgoli un sân, mângâindu-l admirativ. Lydia îi cuprinse faţa în mâini, trăgându-l spre ca.

Urmă un sărut lung, pasional care o făcu pe Lydia să tremure şi-i acceleră bătăile inimii la maxim. Brigham trase şi cealaltă parte a cămăşii în jos, dezmierdându-i sfârcurile.

— Te rog, gemu Lydia nemaisuportând plăcerea chinuitoare când Brigham îi eliberă buzele.

Continuă câteva minute mângâierile incitante, apoi arătă spre masa.

— Întâi cina, doamnă Quade. După aceea desertul.

O conduse pe Lydia, care era năucită, spre măsuţa de lângă cămin şi îi oferi scaunul atât de galant ca şi cum s-ar fi aflat într-un restaurant luxos din Paris sau New York. Ea îşi trase jenată cămaşa peste sânii goi. Ei zâmbi. Era un bărbat răbdător. După cum prevăzuse Lydia, el îşi lăsă timp, savurând fiecare îmbucătură şi fiecare strop de vin. Cu greu mai era în stare să se stăpânească când el puse în sfârşit paharul jos şi întinse mâna spre ca. O trase încet în braţe şi Lydia respiră involuntar mai repede când el îi dezgoli din nou pieptul.

— Eşti minunată, spuse el privind-o în ochi. În timp ce ea îi răspunse fascinată, Brigham trecu un deget prin resturile desertului şi întinse puţină frişcă pe sfârcurile tari. Apoi se aplecă şi savură crema de pe sânii ei.

Lydia încerca să fie răbdătoare, dar acest nou joc erotic declanşă un val de excitaţie insuportabilă. Cu un geamăt răguşit, lăsă capul pe spate şi strânse umerii lui Brigham.

— Brigham, şopti ca implorându-l.

Dar el continuă. Era o senzaţie atât de excitantă încât dorinţa Lydiei de a se contopi cu el se mări spre infinit. Îşi dorea eliberarea. El o împinse un pic înapoi şi îi dezmierdă fără ruşine interiorul pulpelor, făcându-i o plăcere inimaginabilă. Tensiunea Lydiei dispăru într-un val de extaz.

Brigham o strânse la piept, şoptindu-i cuvinte liniştitoare, până ce furtuna din interiorul ei se calmă.

Lydia suspină când Brigham o duse spre pat; ea tremură când o supuse unei plăceri imense dezmierdând-o cu limba. Ca de obicei îl imploră, dar ca întotdeauna o conduse prin toate tonurile unei simfonii de plăceri, până la un crescendo ameţitor. Şi după aceea o ţinu în braţe şi Lydia se gândi cu multă plăcere la aceste momente tandre dintre diferitele trepte ale extazului.

Dar, după un lung sărut, Brigham o întoarse, astfel că acum stătea în genunchi. Lydia gemea de încântare; plăcerea era întotdeauna cea mai intensivă când Brigham o lua în acest fel.

Şi atunci, în sfârşii, Brigham o penetră. Se înfioră, suspină şi gemu sub avalanşa de sentimente, constatând că fiecare mişcare a lui Brigham o ridica şi mai sus pe culmile excitaţiei. Atunci, când credea că va leşina de atâta plăcere, îl auzi pe Brigha, şoptindu-i numele, găsindu-şi şi el împlinirea.

Îmbrăţişaţi strâns căzură pe pat şi rămaseră întinşi fără vlagă, în timp ce afară fulgi de nea cădeau neîncetat. Va fi o noapte friguroasă, dar în această cameră nu exista nimic în afară de căldură pentru Brigham Quade şi soţia sa.

Sfârşit